নাৰেংগীয়ান

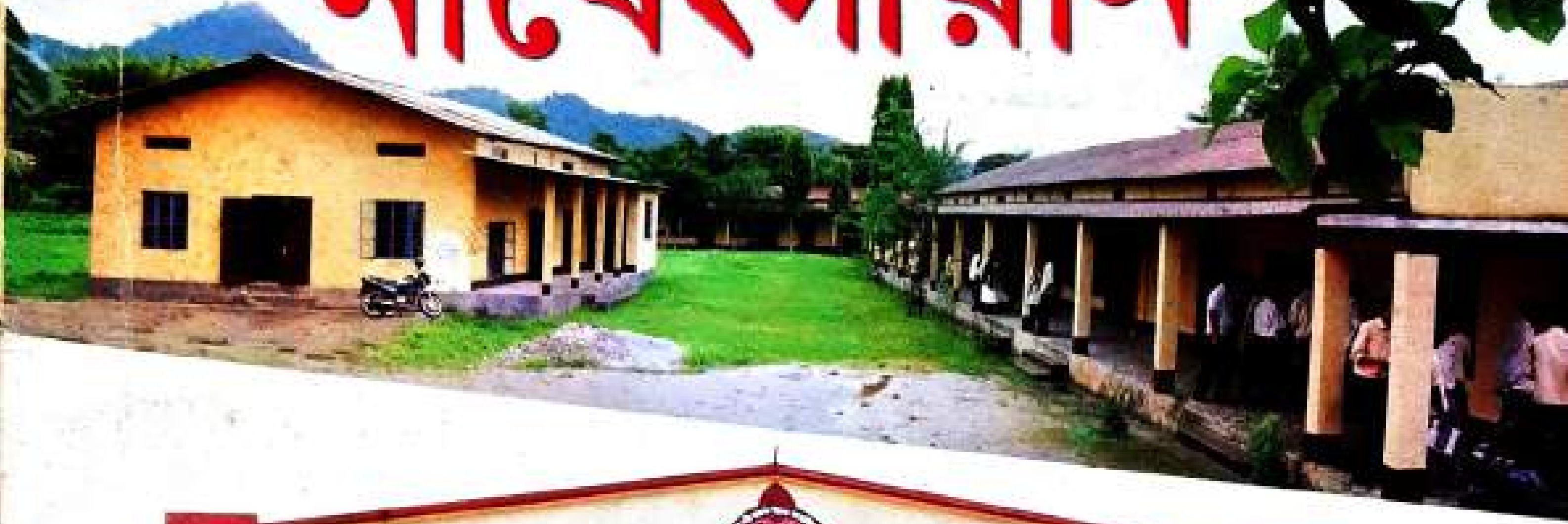

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় আলোচনী

TEACHING STAFF

Sitting (From Left) : D. Sarma, H.K. Rabha, M. Medhi, P.C. Chakravarty, Principal, Dr. S. Kakati, Vice Principal I/C, Standing 1st Row (From Left) : M. Das, R. Bhandary, G. Saikia, L. Gogoi, P. Saikia, N. Das, F. Patangia, P. M. Baruah, Standing 2nd Row (From Left) : D. Das, R. Phukan, S.D. Chettry, K. Goswami, S. Choudhury, S. Kumari, I. Thakuria, J. Kalita, J. Baruah, P. M. Barman, I Das, I Shing, M. Thakuria

EDITORIAL BOARD

From Left : H.K. Rabha (Member), Dr. S. Kakati, Vice Principal I/C, In-charge, Narangian, P.C. Chakravarty, Principal, President, S.D. Chettry (Member), P. Saikia (Member), Sangeet Sinha, Editor (2006-07)

নাৰেংগীয়ান

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় আলোচনী

ষষ্ঠ সংখ্যা

২০০৬ : ২০০৭ বৰ্ষ

তত্বাৱধায়ক ঃ
ড° সৰোজ কাকতি

সম্পাদক ঃ
জিতু তাঁতী
সংগীত সিন্হা

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	:	প্ৰমোদ চন্দ্ৰ চক্ৰৱৰ্তী, অধ্যক্ষ
তত্বাৱধায়ক	:	ড° সৰোজ কাকতি
সদস্য	:	হেমন্ত কুমাৰ ৰাভা
সদস্যা	:	সুমিত্ৰাদেৰী ছেত্ৰী
সদস্যা	:	পৰিণীতা শইকীয়া
সম্পাদক	:	জিতু তাঁতী
		সংগীত সিন্‌হা

বেটুপাতৰ পৰিকল্পনা	:	ভবেন চন্দ্ৰ দাস
প্ৰকাশক	:	নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
মুদ্ৰণ	:	এন. ই. চি. চি. জুবোড তিনিআলি গুৱাহাটী-২৪

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

মৃত্যু নীল অসহ্য জ্বালাময়
ই যেন এক গভীৰ শূন্যতা
অথচ......
মৃত্যু আছে বাবেই জীৱনটো
বেছি সুন্দৰ।।

যিসকলৰ বহুতো আমাৰ কৃতী লোকে বিগত বছৰটোত এই মাটিৰ স্পৰ্শ ত্যাগ
কৰি পৰলোকলৈ গমন কৰিলে, যিসকলৰ মহান প্ৰয়াণৰ শেষ প্ৰাপ্তি ঘটিল
যেতিয়া মানুহ হেৰায় ব্যক্তিগতে যেতিয়া আমিও দুখিত হওঁ, তেওঁলোকৰ হেৰুৱাই
থাকিব নিজৰ শেষ চিকিৎসা অথবা [illegible]
আৰু, শিক্ষা, যোগানৰ মাজতে এনেকুৱা উজ্জ্বলি থাকিব
তেওঁলোকৰ কেইবা মানুহ, যোগান-কৰ্মত শক্তি।
পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ এই অনাকাংক্ষিত মৃত্যু আৰু
মানুহক অতিক্ৰম আমি প্ৰতিপাত আহাইছোঁ।
আমাৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যোৱা সেই বৰেণ্য ব্যক্তিসকলৰ
কৰুণ মৃত্যুক আমি মুক্তকণ্ঠেৰে
প্ৰাণভৰে স্মৰিছোঁ।

— সম্পাদনা সমিতি

"Victory has thousand fathers and defeat is an orphan."

However in this issue of Narangian we take responsibility for mistakes, if any. with of course an appeal to be excused for the same.

– Narangi Anchalik Mahavidyalaya.

FEW WORDS FROM PRINCIPAL

My Dear Narangians,

The main objectives of education is to acquire learning for mental, moral and physical upliftment. Our life is virtually shaped by the type of education we get during our student life.

With the establishment of Narangi Anchalik Mahavidyalaya in 1991 by the people of greater Narangi areas, students of the easternmost part of Guwahati city and the adjoining rural areas in particular have got an opportunity for higher education at their door step. It is heartening to note that started with about 50 students, the college has now nearly 1000 students and more than 50 faculties.

Every student must bear in mind that it is ultimately the capability that one earns in student life helps later .The present day world has provided immense opportunities for the capable man and woman only. For a person having determination, will force, dynamism and ability to work hard, there is no dearth of avenue.

With globalization, the area of activities for the youths has undergone spectacular changes. As a result of increased and easy mobility accompained by revolutionary changes in information technology, there has been no boundary of work place.Nor there is dearth of work to do.

In the wake of changing needs, Narangi Anchalik Mahavidyalaya has decided to introduce some vocational subjects for the benefit of willing learners. The college Governing Body has been trying to develop the institution in every possible manner to meet the aspiration of present day students.

The ball is now in the court of students. Having full confidence in them, I call upon my students to come forward with a positive approach to take full advantage of the facilities including the efforts of their learned and dedicated faculties to make life happy, prosperous and meaningful. The key of success is always with them.

I wish them all success in life

P C Chakravarty
Principal

STUDENTS UNION (2005-06)

Sitting : (From left) J. Barua, Incharge, culture, P.C. Chakravorty, Principal cum Union President, M. Medhi, Vice Principal & Union in-charge, H. Kalita, in-charge, Social Service. Standing : (From left) Dishanko Sarama, Asstt General Secy., Nipu Das, Sports Secy., Tutumoni Choudhury, General Secy., Nabajyoti Goswami, Vice President, Saifeur Rahman, Social Service Secy., Jitu Tanti, Editor, Narangjan, Anupama Das, Girls Common Room Secy.

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

প্ৰবন্ধ

- নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিবৃত্ত ---- কামিনী কুমাৰ শৰ্মা ---- ১
- শৈশৱৰ বোমালিতে : ভেটিয়া আৰু এভিয়া ---- পৰিণীতা শইকীয়া ---- ৩
- নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগ ---- সুমিত্ৰা দেৱী ছেত্ৰী ---- ৫
- অসমৰ লোক-সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰা ---- অনুপমা দাস ---- ৬
- বাৰ্দ্ধক্য ---- ডম্বৰুধৰ পাটোৱাৰী ---- ১০
- ড° আব্দুল কালাম ---- জ্যোতি কলিতা ---- ১২
- বিশ্বাসীক সুন্দৰ পৃথিৱীলৈ আহ্বান ---- দীপিকা কলিতা ---- ১৫

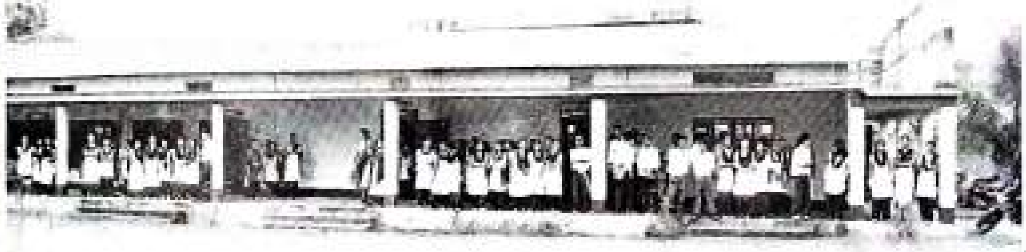

- বৃক্ষক সমান দিয়া ---- দীপা কলিতা ---- ১৬
- আইনষ্টাইনৰ সুন্দৰ পৃথিৱীখন আৰু আইনষ্টাইন ---- নন্দিতা শৰ্মা ---- ১৭
- ব্যক্তি আৰু ঘটনা : অবিশ্বাস্য হ'লেও সত্য ---- জিণ্টু পাল ---- ২০
- কলেজীয়া জীৱনটো ভাল কামনাৰে ---- অমৃত কুমাৰ পৌডেল ---- ২১

গল্প

- এজন বিপ্লৱী সাধু ---- ড° সৰোজ কাকতি ---- ২৩
- বৰষাৰ সুহুদয় ---- অঞ্জন বৈশ্য ---- ২৬
- মাতৃত্ব ---- নৱনীতা ডেকা ---- ২৮
- নিশাৰ চকুলো ---- মিচ্ আনজুমা চুলতানা ---- ৩১
- আজাৰৰ বুকুত এমুঠি জোনাক ---- কুসুম শইকীয়া ---- ৩৪

ৰম্য-ৰচনা

- গৰুৰে মানুহৰ বিষয়ে লেখা ৰচনা ---- জিণ্টু পাল ---- ৩৮

প্ৰবন্ধ

- [illegible] — [illegible] — [illegible]

কবিতা

- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]

- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]

- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]

- [illegible] — [illegible] — [illegible]
- [illegible] — [illegible] — [illegible]

English Section

- Environment at Stake — Rumi Kalita — [illegible]
- The Language of Birds — Nibedita Neog — [illegible]
- True Love — Kalim — [illegible]
- Listen to your Heart — Priyanka Das — [illegible]
- A Smile — Bridgit Daimary — [illegible]
- East or West XI arts is the Best — Rupam Das — [illegible]

हिन्दी विभाग

✱ हमें तुमसे शिकवा नहीं	...... पुनम कुमारी चौधारी	----	६९
✱ याद	...... फुल कुमारी चौधारी	----	६९
✱ अजन्मी	...... अनिता तिवारी	----	७०
✱ अनमोल बातें	...... अनिमा तिवारी	----	७१
✱ हे ईश्वर	...... रणजित तिवारी	----	७१
✱ बेटी का जन्म	...... सबिता तिवारी	----	७२
✱ सवाब	...... चन्दना प्रसाद	----	७२
✱ आदमी	...... प्रमिला तिवारी	----	७३
✱ दस मोती	...... प्रनिता तिवारी	----	७३
✱ गीता सार	...... बन्दन प्रसाद	----	७४
✱ उम्मीद	...... नन्दित प्रसाद	----	७४
✱ उपदेश	...... सबिता तिवारी	----	७५
✱ तुम	...... कल्पना चौधारी	----	७५
✱ जय माँ	...... गुलशेखर कुमार	----	७६

প্ৰতিবেদন

✱ উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন	---- নৱজ্যোতি গোস্বামী	----	৭৭
✱ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	---- টুটুমণি চৌধুৰী	----	৭৮
✱ সহকাৰী সম্পাদকৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	---- পংকজ বৰ শৰ্মা	----	৮০
✱ সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	---- বিবাকৰ মালাকৰ	----	৮১
✱ সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	---- হকিবুৰ ৰহমান	----	৮২
✱ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	---- দীপজ্যোতি নথ	----	৮৩
✱ উপসভাপতিৰ প্ৰতিবেদন (০৬-০৭)	---- জিতু কলিতা	----	৮৪
✱ Report of the Editor Narengin	---- Sangeet Sinha	----	৮৫

অসমীয়া বিভাগ

কাৰ বাবে পাঠ

কাৰ বাবে পাঠ্য

ক'ত আজি ৰ'দ

জীৱনমুখী শিশু জিৰায় মৃত সূৰ্য হ'তে........

কি পাঠ (আজি) আমাৰ জীৱনমুখী পাঠ

প্ৰবন্ধ নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিবৃত্ত

✍ শ্ৰীকামিনী কুমাৰ শৰ্মা
কাৰ্যকৰী সভাপতি
নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি

বৃহত্তৰ নাৰেঙ্গী অঞ্চলৰ ৰাইজৰ উদ্যোগত ১৯৯১ চনত নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় স্থাপিত হোৱাৰ পূৰ্বে গুৱাহাটী মহানগৰৰ পূব প্ৰান্তত অৱস্থিত এই অঞ্চলটোত উচ্চ শিক্ষাৰ কোনো অনুষ্ঠান নাছিল। শিক্ষানুষ্ঠান বুলিবলৈ নাৰেঙ্গী হাইস্কুল আৰু সাতগাঁও হাইস্কুলৰ লগতে তলৰ পৰ্যায়ৰ মুষ্টিমেয় কেইখনমান বিদ্যালয়হে আছিল।

১৯৯০ চনৰ আৰম্ভণিৰ কথা। নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক সাহিত্য সভাৰ বৈঠকৰ পৰা ওভোতাৰ পথত অসম ৰাজ্যিক বিদ্যুৎ পৰিষদৰ নাৰেঙ্গী বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক শ্ৰীমিলন নাথে নাৰেঙ্গীত মহাবিদ্যালয় এখনৰ আৱশ্যকতাৰ কথা উত্থাপন কৰে। কথাটো শুনি বৰ ভাল পালো আৰু পিচদিনাই চন্দ্ৰশেখৰ কাকতিৰ লগত আলোচনা কৰো। কাকতিৰ ইতিবাচক সঁহাৰি পোৱাত কলেজ স্থাপনৰ যো-জা চলোৱা হ'ল যদিও নানা বাধাৰ সন্মুখীন হোৱা হেতুকে ১২/০৮/৯০ তাৰিখে নাৰেঙ্গী উচ্চ বিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত সভাতহে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ চূড়ান্ত সিদ্ধান্ত লোৱা হয়। এই সভাতে ব্ৰজেন মেধিক সভাপতিৰূপে লৈ নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম পৰিচালনা সমিতি গঠন কৰা হয়। মেধিৰ পিচত শ্ৰীকামিনী কুমাৰ শৰ্মা আৰু শৰ্মাৰ পিছত ডঃ হেমপ্ৰভা শইকীয়াই বৰ্তমানলৈকে মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি পদত অধিষ্ঠিত হৈ আছে।

পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰথমগৰাকী সম্পাদক আছিল শ্ৰীযোগেন কলিতা। শ্ৰীকলিতাৰ পিচত যথাক্ৰমে শ্ৰীমথুৰা মোহন কলিতা (১৯৯৫-২০০৩) আৰু শ্ৰীভবেন চন্দ্ৰ দাসে ২০০৩ চনৰ পৰা বৰ্তমানলৈ সম্পাদকৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে। শ্ৰীদাসে প্ৰথম অৱস্থাত কিছুদিনৰ বাবে ভাৰপ্ৰাপ্ত সম্পাদকৰূপে সেৱা আগবঢ়াইছিল।

উল্লেখযোগ্য যে শ্ৰীমথুৰা মোহন কলিতাৰ কালছোৱাত কেতবোৰ বিত্তীয় খেলিমেলি হোৱাৰ অভিযোগ উঠে। এই সন্দৰ্ভত শ্ৰীকামিনী কুমাৰ শৰ্মা আৰু ডাঃ শৈলেন বৰগোহাঁয়ে কৰা তদন্তৰ প্ৰতিবেদনত কেইবা লাখ টকাৰ খেলি-মেলিৰ কথা দাঙি ধৰা হয়। এই প্ৰতিবেদনৰ আধাৰত শ্ৰীকলিতাৰ পৰা এই ধন আদায়ৰ উদ্দেশ্যে বৰ্তমান ন্যায়ালয়ত গোচৰ চলি আছে।

হৰি প্ৰসাদ মজুমদাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ। তেওঁৰ পিচত শ্ৰীকনক হালৈ আৰু শ্ৰীহালৈৰ পিচত শ্ৰীপ্ৰমোদ চন্দ্ৰ চক্ৰবৰ্তীয়ে অধ্যক্ষৰ পদ অলংকৃত কৰে। ইয়াৰ উপৰি সময়ে সময়ে শ্ৰীমতী নীৰা দাস, ডঃ সৰোজ কাকতি আৰু শ্ৰীমৃণাল মেধিয়ে ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। এসময়ত এই প্ৰবন্ধৰ লেখক শ্ৰীকামিনী কুমাৰ শৰ্মাক অধ্যক্ষ পদ অৰ্পণ কৰা হৈছিল যদিও অসম ৰাজ্যিক বিদ্যুৎ পৰিষদৰ চাকৰিয়াল শ্ৰীশৰ্মাক পৰিষদে এৰি দিবলৈ অস্বীকাৰ কৰে।

১৯৯১ চনৰ ২চেপ্তেম্বৰত প্ৰায় ৫০ গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে আৰম্ভ কৰা এই মহাবিদ্যালয়ত বৰ্তমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা প্ৰায় এহেজাৰ। শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ সংখ্যাও সম্প্ৰতি প্ৰায় তিনি কুৰি।

সুখৰ কথা যে কমদিনৰ ভিতৰতে মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বিভিন্ন পৰীক্ষাত উন্নত মানৰ ফল প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সক্ষম হয়। সাধাৰণভাৱে হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা অথবা উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়লৈ আহি উন্নত মানৰ ফল প্ৰদৰ্শন কৰে। প্ৰতিবছৰে বুজনসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰথম শ্ৰেণী লাভ কৰাৰ লগতে, লেটাৰ

নম্বৰ পাবলৈ সক্ষম হোৱাটো মহাবিদ্যালয়ৰ এটা যোগাত্মক দিশ। এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ পৰাই পৰীক্ষা দি এগৰাকী ছাত্ৰীয়ে অৰ্থনীতি বিভাগৰ মেজৰত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান লাভ কৰে। এয়া মহাবিদ্যালয় একনৰ বাবে গৌৰৱৰ বিষয়।

মহাবিদ্যালয় এখন স্থাপন কৰাটো সহজ নহয়। ইয়াৰ বাবে লাগে বৃহৎ পৰিমাণৰ ধন। তাৰেমান সা-সুবিধাৰ প্ৰয়োজন। বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান তথা সদাশয় লোকৰ দান-বৰঙণিৰে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ে বৰ্তমানৰ ৰূপ পাইছেহি। নাৰেঙ্গীৰ বিশিষ্ট ব্যৱসায়ী তথা বদান্য ব্যক্তি গোপীকৃষ্ণ মৰ্দাই বৰ্তমানৰ অডিটৰিয়ামটো দান কৰে। ইয়াৰ উপৰি তদানীন্তন মুখ্য মন্ত্ৰী হিতেশ্বৰ শইকীয়া আৰু প্ৰাক্তন সাংসদ ড° কিৰিজেন শৰ্মাই দুই লাখ টকাকৈ আগবঢ়োৱা অনুদানে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নত যথেষ্ট সহায় কৰে। একেদৰে অইল ইণ্ডিয়া, গুৱাহাটী শোধনাগাৰ আদি অনুষ্ঠানেও সময়ে সময়ে মহাবিদ্যালয়খনলৈ সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই আহিছে।

ঘৰ-দুৱাৰৰ ক্ষেত্ৰত বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়খনত অভাৱ নাই বুলি ক'ব লাগিব। সুবৃহৎ অসম আৰ্হিৰ ভৱন, অডিটৰিয়াম (সভাগৃহ) আৰু বৰ্তমানৰ পৰিচালনা সমিতিৰ দিনত নিৰ্মিত নতুন চাৰি মহলীয়া আৰ চি চি ভৱনে এই অভাৱ দূৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

মুখ্যমন্ত্ৰী হিতেশ্বৰ শইকীয়াৰ দিনত মহাবিদ্যালয়ৰ নামত চাৰে সাত বিঘা মাটি আবণ্টন দিয়া হয়। এই মাটিত নিজা ঘৰ নিৰ্মাণ কৰাৰ পিচত মহাবিদ্যালয়ৰ পাঠদান নাৰেঙ্গী হাইস্কুলৰ পৰা এই ভৱনলৈ স্থানান্তৰ কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় চৌহদতে লাগি থকা আৰু দহ বিঘা চৰকাৰী মাটি মহাবিদ্যালয়ৰ নামত আবণ্টন দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই চৰকাৰৰ ওচৰত আবেদন জনাইছে। প্ৰাক্তন মুখ্যমন্ত্ৰী আৰু বৰ্তমানৰ ৰাজহ মন্ত্ৰীয়ে চুপাৰিশ কৰা সত্ত্বেও এই দহ বিঘা মাটি মহাবিদ্যালয়ৰ নামত আজিকোপতি আবণ্টিত নোহোৱাটো পৰিতাপৰ কথা। ফলস্বৰূপে মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষই প্ৰস্তুত কৰা আঁচনি অনুসৰি খেলপথাৰ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীনিবাস, উদ্যান আদি নিৰ্মাণ কৰিব পৰা হোৱা নাই। এইক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা সিদ্ধান্ত গ্ৰহণত হোৱা বিলম্বৰ সুযোগ লৈ দুই-এক সমাজবিৰোধী ব্যক্তিয়ে এই ভূমি বেদখল কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে। বাইজে আশা কৰে যাতে মহাবিদ্যালয় তথা ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মৰ স্বাৰ্থত কৰ্তৃপক্ষই অচিৰেই মহাবিদ্যালয়খনৰ নামত এই ভূমি আবণ্টন কৰে। যোৱা ২০০৬-০৭ বৰ্ষৰ পৰা ৰাজ্য চৰকাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীসকলৰ সাহায্যাৰ্থে এটা অনুদান আগবঢ়াইছে। ইয়াৰ ফলত শিক্ষক-কৰ্মচাৰীসকলৰ সামান্য সকাহ হৈছে যদিও মহাবিদ্যালয় প্ৰাদেশিকীকৰণ ব্যৱস্থাৰ অধীনলৈ নানিলে তেওঁলোকৰ সমস্যাৰ অৱসান নহয়।

বৰ্তমানৰ পৰিচালনা সমিতিখনে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন বিকাশৰ বাবে নিষ্ঠাৰে লাগি আছে যদিও ইয়াৰ সকলোবোৰ সমস্যা সমাধান হোৱা বুলি ক'ব নোৱাৰি। এখন সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ মহাবিদ্যালয়ৰূপে গঢ়ি তুলিবলৈ হ'লে কৰিবলগীয়া আৰু বহুতো কাম আছে।

বাইজ আৰু চৰকাৰৰ লগতে সংশ্লিষ্ট সকলো পক্ষৰ পৰা গঠনমূলক সহায়-সহযোগিতা পালে অচিৰেই নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতৰ ভিতৰতে এখন আগশাৰীৰ মহাবিদ্যালয়ৰূপে গঢ়ি উঠিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

******

প্ৰবন্ধ

শৈশৱৰ ধেমালিতে তেতিয়া আৰু এতিয়া

ড° পৰিনীতা শইকীয়া
প্ৰবক্তা, অসমীয়া বিভাগ

অই চান্দা মোৰ কইনাজনী ইমান ধুনীয়া
ই যা! মোৰজনীহে বেছি ধুনীয়া . . .
আজি তই মোক চকুৰাত উঠাব লাগিব, কালি
তোক উঠাইছিলো নহয় . . . (এয়া অতীতৰ শৈশৱ)

মামী আজি কিন্তু মই Class ত টেনৰ ভিতৰত 10 পাইছোঁ। তুমি কৈছিলা নহয় আজি Cartoon Network চাব দিবা? দিবানে? . . .

লেনিন আৰু দুওৰ মাজত W.W.F. চোৱাৰ প্ৰতিযোগিতা। নিয়েনে কান্দি আছে Cartoon চাব দিনিয়াৰ বাবে- (এয়া আজিৰ শৈশৱ) এনেধৰণৰ কিছুমান সৰু সৰু কথাৰে, চিন্তাৰে আৰম্ভ হয় শৈশৱ। শৈশৱ এক মিঠা অনুভূতি, জীৱনৰ তিনিটা কালৰ প্ৰথম খোজেই হৈছে শৈশৱ, য'ত নাই জীৱনৰ যান্ত্ৰিকতা, নাই কোনো চিন্তা-ভাৱনা, আছে মাথো এক অনুভৱ।

শৈশৱ সকলোৰে জীৱন নাটৰ একোটা খণ্ড। ৰাতি পুৱাৰে পৰা ৰাতিলৈকে কিছুমান অলীক সপোন ৰচি ধূলি ফুৰা, আৰু ঘৰৰ আমবাৰীত সোমাই আম চুৰ কৰি খোৱা, আনহাতে আন এজন ঘৰত থৈ দিয়া নিচু, বগৰী, জলফাই আদি ফল খাই তৃপ্তি লোৱা সেই মধুৰ সময়বোৰেই হৈছে শৈশৱ। অলপো ভাগৰ নলগা, অলপ কথাত খং কৰি পিছ মুহূৰ্তত পাহৰি যোৱা সেই সময়বোৰো আছিল শৈশৱৰে কোনোবা এক বেলা। শৈশৱে কোনো বাধা নামানে ইয়াত কোনো স্বাৰ্থ নাথাকে। কেৱল থাকে কালিলৈ কি কৰিম। কালিলৈ তই স্কুললৈ আহোঁতে মোলৈ তিনিটা জলফাই আনিবি। মই তিনিডাল পেঞ্চিল দিম। মোক কিন্তু আগতে দিবি। আকৌ শ্ৰেণীৰ মাজত স্থান মোৰ আজি পেটটো বৰ বিষাই আছে মই ঘৰলৈ যাওঁনে? ইত্যাদি। এনেবোৰ বাণী দিয়াৰ সময়বোৰেই আছিল অতীতৰ শৈশৱ। সেই সময়বোৰত আমাকো মায়ে শাসন কৰিছিল কেৱল পঢ়াৰ কাৰণে।

কিন্তু সময় বৰ নিষ্ঠুৰ। সময়ৰ লগে লগে যেনেকৈ আমাৰ জীৱনধাৰাৰ প্ৰণালী সলনি হয়, ঠিক তেনেকৈয়ে সলনি হৈছে সময়বোৰ। অতীতৰ সেই মিঠা শৈশৱৰ আস্বাদন আজিৰ শিশুৱে নাপায়। আজিৰ যান্ত্ৰিকতাৰ যুগত শিশুবোৰো যান্ত্ৰিক হ'বলৈ ধৰিছে। অতীতৰ দৰে টোপোলা পেলোৱা, লুকাভুৰি, মাটিৰ-ঘৰ, কাবাদী, বৌ, চকুৰাত উঠা ইত্যাদি সেই খেলবোৰ আজিৰ শিশুৱে চিনি নাপায়। আজিৰ শিশুৱে জন্ম লৈয়ে ২ বা পৰা তিনিবছৰতে শিকিবলৈ লয় A, B, C, D, 1, 2, 3। তাকে লৈ মাক-দেউতাকে গৌৰৱ কৰে। কিন্তু সিহঁতবোৰে প্ৰকৃতিৰ সোৱাদ পালেনে? ৫ বছৰ হ'স মাত্ৰ ইংলিছ মিডিয়াম স্কুলৰ এসোপামান পঢ়াৰ বোজা, তাৰ পিছত টিউশ্যন, আৰ্টস্কুল, ৰাতি হোমৱৰ্ক, ৰাতি সোনকালে শুই পৰিব কাৰণ পুৱা সোনকালে স্কুল আছে। যিখিনি আজিৰ সময় দিনটোত পাইছিল মোবাইল ফোনত গেম খেলিলে, কম্পিউটাৰত গেম বা আৰ্ট কৰিলে, কাৰ্টুন চেনেল চালে ইত্যাদি। ইমানতে শেষ বৰ্তমানৰ শৈশৱ।

চাওক চোন অতীতৰ সেই শৈশৱ আৰু বৰ্তমানৰ শৈশৱৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য। কিন্তু সেই সময়বোৰতো শিশুৱে পঢ়িছিল। মোৰ মনচকুত আজিও ভাহি আছে সেই সময়বোৰ- এদিন আমাৰ লগৰ ছোৱালীবোৰে গৰু-গাড়ীৰ গুদামত বহি কিবা খেলি আছিল লগতে ময়ো আছিলো। মোৰ দাদাই আহি আমাৰ মাজত মস্তিৰ

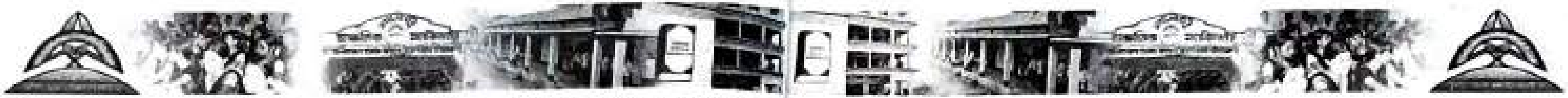

হৈছিল আৰু কলপাতত লেখা লিখিবলৈ দিছিল। যোৱানিলে সি আমাক হাতেৰে এখনিভালেৰে কোবাইছিল। সেই সময়ত শিশু এটা শিশু আৰু আনিবোৰো শিশু। তেনেকৈয়ে আমাৰ নেতৃত্ব মুখস্থ হৈছিল। কিন্তু আজিৰ শিশুৰ লগত মাক-দেউতাক লাগি থাকিব লাগে কিয়? হয় শিক্ষানীতি সলনি হৈছে। তথাপি যান্ত্ৰিক যুগত মানুহৰ বিকাশ সীমিত হ'বলৈহে উপক্ৰম হৈছে। কাৰণ সিহঁতক আমি যন্ত্ৰৰ দৰে পৰিচালিত কৰো। আগৰ শিশুৱে শ্লেট-পেঞ্চিল লৈ অংক কৰিছিল, বৰ্তমানৰ শিশুৰ হাতত বিজ্ঞানৰ অৱদান কেলকুলেটৰ, নাইবা মোবাইলৰ কেলকুলেটৰত অংক। অতি সহজতে সকলো পাই সিহঁতবোৰ এলেহুৱা হৈ পৰিল। অতীতৰ দৰে কষ্ট কৰিব নালাগে। চুইচটো টিপিলেই সকলো সমাধান হৈ যায়।

কিন্তু বৰ্তমানেও এনে শিশু আছে যি কষ্ট কৰি পঢ়িব লগা হৈছে। মাক-দেউতাকে আনৰ ঘৰত দিনহাজিৰা কৰি আমি নিজৰ সন্তানক পঢ়াব লগা হৈছে। সেইয়াম শিশুৱে আকৌ সংগ্ৰাম কৰিব লগা হৈছে শৈশৱত। সিহঁতবোৰে আনৰ ঘৰত খাবীৰ বিক্ৰী কৰি, ক'ৰবাত লোহা কোবাই, দিনত চাহদোকানত দিনহাজিৰা কৰি ৰাতি পঢ়া শিশুও আমাৰ সমাজত আছে। কিন্তু অভিজাত ঘৰৰ শিশুবোৰে সেই সংগ্ৰামৰ ভূ-পাইনে? সিহঁতেতো সংগ্ৰাম কি বস্তু বুজি নাপায়। কেৱল সুখেই সুখ সিহঁতৰ। দেওবাৰ হ'ল মাত্ৰ পাৰ্কলৈ যোৱা, ভাল ৰেষ্টুৰেন্টত খোৱা, দেউতাৰ Santro গাড়ীত উঠি স্কুললৈ যোৱা, আজি টিফিনত কেক খেতি নালাগে, সদায় খাই খাই ব'ৰ (Bore) হৈ গৈছো, আজি ৰ'ল দিবা মামী, ফ্ৰিজ ইত্যাদি কথাৰে আজিৰ অভিজাত শিশু। কিন্তু সেই খাদ্যবোৰ খাই সিহঁতবোৰ যে বেমাৰী হৈ গৈছে সেই কথা আজিৰ মাক-দেউতাকে ভাবি চাইছেনে? আপোনাৰ **শিশুটোৰ অলপ** খেলা-ধূলা কৰিলেই ভাগৰ নালাগেনে? **সেই কথা গমি চাওক।** কাৰণ সিহঁতে সৰুৰে পৰাই মাটিৰ স্পৰ্শ পোৱা নাই। **কেৱল যান** দিয়া খাদ্য খাই ডাঙৰ হৈছে। সেয়ে **আপোনাৰ শিশুটো অলপতে** ভাগৰি পৰে। সেইটো কিন্তু আপোনাৰ **দৰে মাক-দেউতাকৰে** প্ৰয়োজন, প্ৰকৃতিৰ দুই-এটা বস্তু চিনাই দিয়া, **পাঁচনীয়া পৰিৱেশৰ** প্ৰতিটো বস্তুক চিনাকি কৰি তাৰ ব্যৱহাৰ **কি সেই সম্পৰ্কে অলপ** জ্ঞান দিয়া। নাইবা সিহঁতবোৰে পাহৰি যাব **মাতৃভূমিৰ আস্বাদ।** উদাহৰণ স্বৰূপে চাওক চোন **আজিৰ শিশুৱে বন্ধুলৈ চিঠি** নেলেখে মোবাইল ফোনত মেছেজ লেখে, **অন্যত মোবাইল** ফোনৰ এই মেছেজ লেখাৰে বৰ্তমানৰ **শিশুক চিঠি-লেখা অৰ্থক** পাহৰাই পেলালে। গতিকে চিঠি লেখাৰ **কলা সিহঁতে জানিবলৈ** বাকী থাকিল।

বৰ্তমানৰ শৈশৱ কিমান যান্ত্ৰিকতা তাক **লেখাৰ প্ৰয়োজন** নাই। বৈজ্ঞানিক যুগত অথবা বৰ্তমানৰ **বিশ্বায়নৰ যুগত শিশুবোৰ** কল্পনাৰ আতৰাই গৈছে, এটা দিশৰ পৰা ই **বহুত ভালকথা যদিও** বৰ্তমানৰ সাগটি যদি অতীতৰ আঁতৰাই **পেলোৱাটো জানো** উচিত? যদি অতীতক পাহৰি যোৱা যায় তেন্তে **বৰ্তমানৰ সৃষ্টিয়েই** বা ক'ত। কিন্তু বৰ্তমানৰ শিশুৰ যি কল **সেই লৈ আপুনি এসময়ত** অনুশোচনা কৰিব লগা হ'ব পাৰে। সেয়েহে **অতীতৰ শৈশৱ আৰু** বৰ্তমানৰ শৈশৱৰ পাৰ্থক্য আপুনিয়েই **অতিৰ কৰিব পাৰে, যদিহে** আপুনি ভাবে আপোনাৰ শিশুটো সকলো **ফালৰ পৰাই স্বাৱলম্বী** হওক তাৰ বাবে আপুনি **অলপ সময় উলিয়াই আপোনাৰ** শিশুটোক শিলাওক শৈশৱৰ মিঠা **অনুভূতিবোৰ তেতিয়াহে** থাকিব শৈশৱটো আৰু আমাৰ অতীত **বৰ্তমানবোৰ** . . . ।

******

শিক্ষক : কোৱাচোন বাবেন অসমৰ জনসংখ্যা কমোৱাৰ এটা উপায়।

ছাত্ৰ : যদি অসমৰ জনসংখ্যা কমাবলৈ হ'লে অসমৰ মাজেৰে দিয়া ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী বৈ গৈছে তাৰে উত্তৰপাৰে থাকিব লাগিব তিৰোতা জাতিক আৰু দক্ষিণ পাৰে থাকিব লাগিব পুৰুষ জাতিক যাতে ইহঁতৰ মাজত যৌন সম্পৰ্ক নহয়। তেতিয়া অসমৰ জনসংখ্যা কমিব।

প্ৰবন্ধ

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগ

ড° সুমিত্ৰা দেৱী চেত্ৰী
ইংৰাজী বিভাগ

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় গুৱাহাটীৰ পূৰ্বদিশে অৱস্থিত আৰু উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান হিচাপে মুখ্য ভূমিকা বহন কৰি আহিছে। এই মহাবিদ্যালয়খন ১৯৯১ চনত স্থাপিত হৈছিল আৰু তেতিয়াৰ পৰা বিভিন্ন অসুবিধা নেওচি বহুল বহন পাৰ কৰি আহিছে। এই মহাবিদ্যালয়ত ১০ টা বিভাগ, এহেজাৰো ওপৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু চল্লিশজন শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ লগতে লাইব্ৰেৰীয়ান আৰু কাৰ্যালয়ৰ ষ্টাফ আছে। এই মহাবিদ্যালয়খনৰ এটা দীঘলীয়া অসম আহিৰ এটা হল, আৰু এটা চাৰি মহলীয়া ভৱন আছে, য'তনেকি অধ্যক্ষৰ কোঠা, শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীৰ কোঠা আৰু কাৰ্যালয় কোঠা অৱস্থিত। এই মহাবিদ্যালয় মনোমোহা সেউজীয়া পাহাৰ আৰু বিভিন্ন গছ-গছনিৰে আৱৰি থকা এক বিশেষ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে পৰিবেষ্টিত

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপকসকলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ উচিত শিক্ষা দিয়া মহান উদ্দেশ্য, তেতিয়া সকলো দিশৰ পৰাই উন্নতি সম্ভৱ হয়। অধ্যাপকসকলে যথাসম্ভৱ চেষ্টা কৰে যাতে তেওঁলোকৰ কষ্ট অথলে নাযায়। মহাবিদ্যালয়খনেও একাডেমিক ৰেকৰ্ড আৰু নথিপত্ৰসমূহ সুন্দৰকৈ সম্পাদন কৰি আহিছে আৰু আমাৰ আশা যে এই শিক্ষানুষ্ঠানে ভৱিষ্যতে প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাব যে অন্য মহাবিদ্যালয়সমূহৰ ভিতৰত অন্যতম হ'ব।

এই মহাবিদ্যালয়ত ইংৰাজী বিভাগত ১৯৯৫ চনৰ আগষ্ট মাহত নিযুক্তি পাই মই আৰু মোৰ বান্ধৱী এই কলেজৰ কণলেখা ফুকন একেদিনাই কৰ্মত যোগ আৰু তেতিয়াৰ পৰাই মই এই শিক্ষানুষ্ঠানৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। এই বিভাগৰ অধ্যাপিকা ৰেজি পাতংগীয়া (মুৰব্বী), কণলেখা ফুকন, সুমিত্ৰা দেৱী চেত্ৰী আৰু মুক্তা পুৰকায়স্থই এক গোট হৈ নিষ্ঠাৰে নিজৰ কৰ্তব্য কৰি আহিছে। তেওঁলোকে বহুতো কষ্ট আৰু বাধাক নেওচি এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উন্নত ধৰণৰ শিক্ষাদান কৰি সহায়-সহযোগ, আৰু পৰামৰ্শ দিয়াত অগ্ৰণী ভূমিকা লৈ আহিছে। মেজৰ বিভাগ ১৯৯৩ চনৰ পৰা চলি আহিছে আৰু যথা সম্ভৱ যত্নেৰে উন্নত কৰা হৈছে। এই বিভাগত আন্তঃশ্ৰেণী চেমিনাৰত নিৰ্ধাৰিত পাঠ্যক্ৰমৰ ওপৰত আলোচনা কৰা হয় যাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন আৰু বাড়ক পাৰি। এই নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী ফ'ৰাম যোৱা ২০০৩ চনতে অনুষ্ঠিত হয় আৰু ২৩/১০/২০০৩ তাৰিখে প্ৰথম চেমিনাৰ কৰা হৈছিল এই বিষয়ত —"প্ৰব্লেমচ ইন দা নিউ ক্ৰিটিচিজম এণ্ড দা আইনভেইলেবিলিটি অফ্ ৰেফাৰেঞ্চ মেটেৰিয়েলচ" এই ক্ষেত্ৰত ডঃ বি চি দাস হাউলী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপকে ভাষণ দিছিল। এই বিভাগৰ অধ্যাপকসকলে বিভিন্ন বিষয়ত আগবঢ়াই।

আশা কৰা হয় যে ইংৰাজী বিভাগৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খন অসমৰ ভিতৰতে এক অন্যতম হিচাপে পৰিগণিত হ'ব।

বয়স দিয়ালেই বাঢ়ে, দিয়ালেই আমি আমাৰ কৰ্মক্ষেত্ৰৰ সক্ৰিয়তাৰ কথা উপলব্ধি কৰো।

— আলফ্ৰেড ক্ৰয়েড।

প্ৰবন্ধ

"অসমৰ লোক-সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰা"

✍ শ্ৰীঅনুপমা দাস
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক (কলা)

অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ অন্যতম অনুষ্ঠান বহাগী বিহু সাধাৰণতে এক কৃষিভিত্তিক অনুষ্ঠান। কালক্ৰমত, আহোম ৰজা তথা আহোম স্বৰ্গদেউসকলৰ ৰাজকীয় সম্মান লাভ কৰি এই অনুষ্ঠান অসমীয়াৰ জাতীয় উৎসৱলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। সাধাৰণতে যি উৎসৱত এটা জাতিৰ আশা, আকাংক্ষা, সংগ্ৰাম, আনন্দ আৰু বেদনা তথা সপোনৰ স্বৰূপ ফুটি উঠে সেই উৎসৱেই হ'ল জাতীয় উৎসৱ। একোটা জাতিৰ জাতীয় উৎসৱৰ মাজেৰেই আমি একোটা জাতিৰ লোক-বিশ্বাস, ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, সাজ-পাৰ, মাত-কথা, নৃত্য-গীত, ঐক্যবোধ আৰু ঐক্য সংস্কৃতিৰ সন্ধেদ পাওঁ, ই হ'ল এটা জাতিৰ বা-বতাহৰ বাহৰো। এই বহাই হ'ল একোটা জাতিৰ জীৱনী শক্তি।

বিহু সাধাৰণতে কৃষিভিত্তিক অনুষ্ঠান। সেয়েহে এই অনুষ্ঠানত অসমীয়া জাতীয়জীৱনৰ এক সুন্দৰ প্ৰতিচ্ছবি প্ৰকাশ পায়। নতুন বছৰৰ আৰম্ভণিতে কৃষিৰ সূচনা কৰা সময়ত পুৰণিকলীয়া কৃষিজীৱী লোকসকলে কিছুমান অনুষ্ঠান পালন কৰা আহি বহু দেশত দেখিবলৈ পোৱা যায়। সেয়ে অসমৰ ব'হাগ বিহুৰ পৰম্পৰা অতি প্ৰাচীন। সংস্কৃত "বিষুব" শব্দৰ পৰা বিহুৰ উৎপত্তি হোৱা বুলি পণ্ডিতসকলে মত পোষণ কৰে। অথৰ্ব বেদৰ মতে "বিষুৱন পুৰণি কালত যাগ-যজ্ঞ কৰা এটা দিনৰ নাম। এই যজ্ঞই সূৰ্যৰ গতি নিয়ন্ত্ৰণ কৰি শস্যৰ বীজ গজাত সহায় কৰে। অৰ্থাৎ কৃষিৰ সুব্যৱস্থাৰ উদাহৰণ স্বৰূপে দক্ষিণ ভাৰতৰ "নায়াৰ" সকলে নৱবৰ্ষত বিষ্ণু উৎসৱ পালন কৰে। সেইদৰে হিমালয়ৰ নামনিত বসবাস কৰা "থাৰু" আৰু মধ্যপ্ৰদেশৰ "আৰাও" সকলে গ্ৰীষ্মকালত বিষ্ণু পূজাৰ ব্যৱস্থা কৰে। কোনো কোনো অঞ্চলত এই উৎসৱক বিষু বুলি বৈশাখী বোলে।

প্ৰাচীন ভাৰতৰ আৰ্য-অনাৰ্য লোকসকলৰ সংযোগতে বৰ্তমানৰ বিহুৰ উৎপত্তি হৈছে। সেয়ে বৰ্তমান বিহুত প্ৰচলিত লোকাচাৰবোৰৰ অৰ্থ হ'ল বাইজ, জীৱ-জন্তু, খেতি-বাতিৰ মঙ্গল আৰু উন্নতি কামনা কৰা। ইয়াৰ পৰা ক'ব পাৰি যে বিহু এক ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান। অসমীয়া জনসমাজত কৃষিৰ প্ৰথম উৎসৱ হিচাপে ব'হাগ বিহু উদ্‌যাপন কৰা হয়। তাকে বিহুগীতেৰে কয় -

'নেনাচো নেনাচো
কৰ তই লাহৰী
নেনাচো নেনাচো কৰ
যেতিয়া নাচিবি
ধৰিত্ৰী কঁপিব
বাঢ়িব চাৰি আঙুল মাটি
কৃষিৰ হ'ব উন্নতি
অসমৰ পৰম্পৰা এই
লোক-সংস্কৃতি।।'

পুৰণি কৃষি সমাজত লোক-বিশ্বাস আছিল যে গাভৰুৰ নাচৰ ভেঁৰে-ভেঁৰে মাটিৰ উৰ্বৰা শক্তি বাঢ়ে আৰু শস্যৰ শ্ৰীবৃদ্ধি হয়। সেয়ে সকলোৱে একগোট হৈ মনৰ আনন্দত বৰপথাৰত গছৰ তলত মুকলি বিহু পাতি নৱবৰ্ষক আদৰণি জনায়। বিহুগীতেৰে প্ৰকাশ কৰে এইদৰে-

নৱ-বৰ্ষৰ আদৰণি
ব'হাগীৰ আগমন
গছে বনে কুঁহিপাত
কুলি কেতেকীৰ মিঠা মাত
নৱ-বৰ্ষৰ নৱ সম্ভাষণ।।

সাধাৰণতে চ'ত আৰু ব'হাগৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনা গৰু বিহু পালন কৰা হয়। দীঘলতী, মাখিয়তী আদিৰ ডাল-পাতেৰে গৰু-ম'হক কোবাই গা-ধুৱাই মঙ্গল মন্ত্ৰ মাতি পূজা-অৰ্চনা কৰা হয়। বৈদিক যুগৰ গো-পূজা, ইন্দ্ৰ পূজাকে আদি কৰি প্ৰায়বোৰ আৰ্য সংস্কৃতিৰ লোনপটীয়া প্ৰভাৱ কামৰূপ ৰাজ্যত বিদ্যমান। এতিয়াও কামৰূপৰ বিভিন্ন অঞ্চলত ব'হাগ মাহত ভঠেলী নামে এটা উৎসৱ পালন কৰা হয়। এই উৎসৱৰ পৌৰাণিক ইন্দ্ৰপূজাৰ লগত মিল আছে। সেয়ে প্ৰধান খেতিৰ আগে আগে ইন্দ্ৰপূজা কৰা হয়। লোক-বিশ্বাস আছে ইন্দ্ৰই মেঘ আৰু বৰষুণ দিয়ে। কিয়নো বৰষুণ কৃষিৰ বাবে অপৰিহাৰ্য। ভাষাবিদ ড° কাকতিদেৱে ইন্দ্ৰপূজাৰ বিষয়ে এইদৰে কয় -ভঠেলী বাঁহৰ পাটৰা কাজা ইন্দ্ৰৰ সন্মানৰ অৰ্থে পতা ধ্বজা স্বৰূপ"। গতিকে এই ভঠেলী উৎসৱ এটা ধৰ্মীয় উৎসৱ।

ইয়াৰ উপৰি বৈদিক যুগত গৰুক সকলো উৎপাদনশীল শক্তিৰ মূল বুলি গণ্য কৰা হৈছিল। সেয়েহে গৰু বিহুৰ দিনা গৰুক নোৱাই-ধুৱাই পূজা-অৰ্চনা কৰা প্ৰথা বিভিন্ন জাতিৰ মাজত প্ৰচলিত আছে। গৰু বিহুৰ দিনা গৰু ধুৱাই গৰখীয়াবোৰে বিভিন্ন বং ধেমালি কৰি লাউ-বেঙেনা খুৱাই এইদৰে কয় -

"দীঘলতী দীঘল পাত
গৰু-কোবাওঁ জাত জাত
মাৰ সৰু বাপেৰ সৰু
তই হবি বৰ গৰু
লাউ খা, বেঙেনা খা
বছৰে বছৰে বাঢ়ি খা ইত্যাদি।।"

১৪ শতিকাতে বিহুৱে ঐতিহ্যৰ তলৰ পৰা ৰাজস্বীকৃতি লাভ কৰি ধঁচৰি ৰূপত ৰাজকাৰেং বাঘৰ বাৰুৰি আৰু ডা-ডাঙৰীয়াসকলৰ পৃষ্ঠপোষকতা পালে। যুগে যুগে নানা ৰীতি-নীতি, পৰম্পৰাৰ মাজেদি গৰু বিহু, মানুহ বিহু, নৃত্যগীত, হুঁচৰি, ম'হ যুঁজ, কণী যুঁজ, বিহুৱান পিন্ধোৱা লাৰু-পিঠা আদি সামৰি লৈ এক আনন্দমুখৰ উৎসৱ ৰূপে পৰিগণিত হৈছে। বিহুৰ এই আনন্দ বিহুগীতেৰে প্ৰকাশ পায় এইদৰে-

"বসন্তৰ আগমন
উতলা কৰিছে মন
পিপিৰীয়ে বয় তাঁত
বিহুৱান জাত জাত
উলাহত হৈছে অধীৰ।"

বিহু সংস্কৃতি বুলিলে সাধাৰণতে হুঁচৰি, ডেকা-গাভৰুৰ মুকলি বিহু, গাভৰু বিহু, বৰুৱা বিহু বা জেং বিহু, বিহুনাম হুঁচৰি ঢোলৰ ছেৱ, বিহুৱা নাচনী সাজপাৰ আৰু বিভিন্ন বাদ্যযন্ত্ৰৰ কথা মনলৈ আহে। বহাগী বিহুৰ সুকীয়া বৈশিষ্ট্য ৰক্ষা কৰাত বিহুনাম-হুঁচৰি আদিয়ে এক সুকীয়া আসন দখল কৰাৰ উপৰি অসমৰ লোক-সংস্কৃতিৰ উঁৱলো উজলিয়াল কৰিছে। কিয়নো এই বিহুগীত, হুঁচৰি আদিৰ লগত অসমীয়া জনসমাজৰ জীৱন ধাৰণ পদ্ধতি, প্ৰেম-পিৰীতি, মৰম-স্নেহ আদি জড়িত হৈ আছে। সেয়ে বহাগী বিহুৰ অন্যতম আকৰ্ষণ হ'ল হুঁচৰি। সেয়ে বিহুৱা ডেকাই বিহুনাম গায় এইদৰে-

"আজি হ'ল উৰুকা
কাইলৈ বিহুৰ দুৱকা
অ' চেনাই
গছে পাত সলাবৰ হ'ল
গৰু বিহুৰ দিনাখন
পুৱাতে উঠি লৈ
গৰু গা ধুৱাম গৈ
তুমি দিয়া বিহুৱান লৈ।।"

হুঁচৰি শব্দৰ অৰ্থ হু-চিএৰি, হুঁ-আশীৰ্বাদ কুশল, ৰি- উত্তেজিত উদ্দলিকৃত। ইয়াৰ মূল অৰ্থ হ'ল চিএৰি চিএৰি গৃহস্থৰ কুশল কামনা কৰা। অৱশ্যে আগৰ দিনত এই অনুষ্ঠানত টকা-পইচাৰ লোভ নাছিল, আছিল আন্তৰিক স্নেহ- প্ৰীতি আৰু অপৰিসীম আনন্দ। ইয়াত কোনো অশ্লীলতাৰ প্ৰভাৱ নাছিল। এই গীতবোৰৰ দ্বাৰা মৰম-স্নেহ আৰু প্ৰেম-প্ৰীতিৰ সম্ভাৰ বাধি বাইজৰ মঙ্গল কামনা কৰা হৈছিল। যিহেতু হুঁচৰিয়ে আহোম যুগতে ৰাজ সন্মান লাভ কৰিছিল। গতিকে ইয়াৰ পৰিচালনাও আহোম ৰজাই নিজে কৰিছিল। প্ৰথমতে এই অনুষ্ঠান পদুলিমুখেৰে হৈছিল আৰু আশীৰ্বাদ দিওঁতা গৃহস্থই পৰাই মাননি লৈ পদুলিমুখতে হুঁচৰি দলৰ আশীৰ্বাদ গ্ৰহণ কৰিছিল। সময় সলনি হোৱাৰ লগে লগে এই অনুষ্ঠান আহোম স্বৰ্গদেউ ডা-ডাঙৰীয়াৰ পদূলি আৰু শেষত প্ৰজাসকলৰ পদূলি আৰু ঘৰৰ চোতাল পৰ্যন্ত হ'ল। সময়ৰ গতিত ৰজা-প্ৰজা সকলোৱে মিলি এই উৎসৱ উদ্‌যাপন কৰা হ'ল। সেয়ে হুঁচৰি

এইদৰে গোৱা হয় -

"ফাগুনেই ফলালে বাতি'বাৰ মুখলৈ
দুপৰীয়াই পাতিলে দোলা
কপৌৰ ফুলে মৰম কুৰুল
গাত গোম চেঙৰ ডোলা।।"
আকৌ   দেউতাৰ পদূলিত
গোন্ধাইছে মাধুৰী
কেতেকী মহলমলাই
ঐ গোবিন্দাই ৰাম।।"

সময় পৰিৱৰ্তনশীল। সেয়ে সময়ত পাকৈনী কলা-কৃষ্টি অসম ভূমিৰ প্ৰায় ঘোৰাৰ লগে লগে হুঁচৰিসমূহৰ ঠাঁচবি গোৱা প্ৰচলন হ'ল। লগে লগে কিছু আধুনিকতাৰ প্ৰভাৱ পৰিল। ৰজাঘৰ-প্ৰজাঘৰ আদিত ঠাঁচবি গোৱাৰ-বিপৰীতে একে ঠাইতে দুই-তিনিদিন ধৰি মঞ্চত পদ্য বিহু বা সম্মিলনী উপভোগ কৰি বিহু কৃষ্টি পালন কৰা হ'ল। অৱশ্যে গ্ৰাম্য অঞ্চলত ইয়াৰ কণমান বৰ্তমান জীয়াই আছে। আধুনিক সংস্কৃতিপ্ৰেমীসকলে বিহু মঞ্চত ঠাঁচবি প্ৰতিযোগিতা পাতি একো একোটা দলক ২০/২৫ মিনিট সময় দি বিহুৰ এটা ৰূপ প্ৰদৰ্শন ক'লে। ইয়াৰ দ্বাৰা বিহুৰ প্ৰকৃত আনন্দ উপভোগ কৰিব নোৱাৰি। প্ৰকৃততে এটা দলে ঠাঁচবি গাবলৈ হ'লে হুঁচৰিৰ চমু পদেৰে আৰম্ভ কৰি কৃষ্ণাই দুৱৰত সোমোৱাৰে আৰম্ভ কৰি ঈশ্বৰ-দেৱ-দেৱতা তথা জ্যেষ্ঠজনৰ প্ৰতি সশ্ৰদ্ধ নিবেদন জনাব লাগে। তাৰ পিছত ঢোলৰ ছেৱে ছেৱে বিহুৰ পদ তুলি নাচনী জোকোৱা নাচেৰে কৃষ্টি আৰু সংস্কৃতি ধৰাই ৰাখিব লাগে। এনে সময়তে বিহুৱা ডেকা-গাভৰুৱে মনৰ অনুভ আনন্দত বিহুনাম গায় এইদৰে -

"ৰিনিকি ৰিনদাও
ঢোলটি বাজিছে
পেঁপাটিৰ সুৰীয়া মাত
ঢোল পেঁপাৰ মাতে
দেহা মন বিয়াকুল
বিহু বিহু লাগিছে গাত।।"

হুঁচৰি-নামটিৰ পাৰম্পৰিক গীতেৰে সমাজৰ চিৰন্তন ব্যৱস্থাক স্মৰণ কৰি আশা-আকাংক্ষা দুটাই তুলি গৃহস্থকো বিহুনামৰ মাজেৰে আদি একোলোকো আশীৰ্বাদেৰে বিহু ঠাঁচবিৰ স্বৰূপ উপস্থাপন কৰিব পাৰিলেহে ঠাঁচবিৰ প্ৰকৃত ৰূপ প্ৰকাশ পায়। ইয়াৰ উপৰি ঠাঁচবি গাওঁতে ৰাজ বিষয়াসকলক তোষামোদ কৰি গোৱা বিহুগীতবোৰ ডেকাসকলৰ কণ্ঠৰ পৰা স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে নিগৰি আহিছিল সেয়ে পিছত নাচনী নচাৰ বিহুগীত গাওঁতে দুলীয়াই দায়-দোষ নধৰিবৰ কাৰণে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল। তাকে এইদৰে প্ৰকাশ কৰিছিল -

"ঈশ্বৰে সৰজা নামৰে কটীয়া
প্ৰথমাই সৰজা নাম
যেয়া নাম শুনালে ক্ষমিবা সকলে
প্ৰথমে বিহু নাম গাম।।"

প্ৰকৃততে ব'হাগ মানেই ঋতুৰাজ বসন্তৰ সুমধুৰ পৰশ। এই পৰশত প্ৰকৃতি হয় চঞ্চলা-চপলা ষোড়শী গাভৰু। গছে - বনে কুঁহিপাত সলাই কুলি-কেতেকী আদি প্ৰবাসী চৰাইবোৰৰ মৌ-এৰা মাতে ডেকা-গাভৰুৰ মনত অনুভ শিহৰণ যোগায়। প্ৰকৃতিৰ এই নৱ ৰূপ বিহুগীতত প্ৰকাশ পায় এইদৰে -

আমে পাত সলালে জামে পাত সলায়
সলাই ধৰণেছে পাত
তুমি যে চেনাই একটি সলালা
মুগা বিহা দেখালা গাত।।"

বসন্তলতে বিহুগীতবোৰে অসমীয়া জনসমাজৰ প্ৰতিচ্ছবি সুন্দৰকৈ প্ৰকাশ কৰে। এই সময়তে ফাগুনী পচোৱাৰ উতলা বা আৰু নৱ বসন্তৰ সমধুৰ পৰশত বিহুৱা ডেকা-গাভৰুসকলে ইজনে সিজনলৈ পিৰীতিৰ আবেগ-অনুভূতি প্ৰকাশ কৰে। যৌৱনৰ উন্মাদনাই সামাজিক নীতি-নিয়ম উলংঘা কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে। তাকে বিহুগীতেৰে প্ৰকাশ কৰে এইদৰে -

তোমালৈ চাওঁতে   জপনা ভেওঁতে
বিন্ধিলে আঁঠুৱা শলে
তোমাৰ মন থ'লে   মোৰ মন থ'লে
কি কৰিব অজাতি কুলে।

সমাজৰ পৰম্পৰা আৰু ৰীতি-নীতি বিষয়ত অসমীয়া নাৰী সদায় সচেতন। সেয়ে কোৱা হয় "লাউ ডাঙৰ হ'লেও পাতৰ তল।" সেয়ে নিজে ভাল পোৱা চেনাই ধনক সমাজৰ বান্ধোনত

এৰিব লগা দুখ, বিহুগীতেৰে প্ৰকাশ কৰে এইদৰে -

"তুলা নুতুলিবি   মৰমৰ চেনাই মন
মনত নকৰিবা শোক
আই গোসাঁই পাতক   বাৰ মই নোৱাৰো
কেনেকৈ পাহৰিম তোক।"

মনৰ দুখত আবেগ-বিহ্বল হৈ বিহুৱা ডেকাই ঢোল বজাই ঢোলৰ ছেৱে ছেৱে বিহুনামেৰে লাহৰী নাচনীক হেৰোৱা বেদনা প্ৰকাশ কৰে এইদৰে-

"জনমে দুখীয়া হ'লো চেনাই ঐ
বিয়াপত ভাগিছে মন
মন থ'লেও তোক নোৱাৰো আনিব
নাই সাঁচতীয়া ধন।।"

এইদৰে বিহুগীতসমূহে অসমীয়া জনসমাজৰ প্ৰতিটো কণৰে এখন সুন্দৰ প্ৰতিচ্ছবি প্ৰকাশ কৰে। হৈ থাকিলেও আমাৰ অতি আদৰৰ বহাগী বিহুটিৰ কথা শুৱ নপৰে। তাকে বিহুগীতেৰে কয় -

চ'তে যৈয়ে যৈয়ে   ব'হাগ ঐ পালেহি
ফুলিলে কেৱেলি লতা
হৈ থাকিলেও   ধৰকে নপৰে
ব'হাগৰ বিহুটিৰ কথা।।"

সেয়ে হয়তো আমাৰ অতি আদৰৰ বহাগী বিহুটিৰ গুণ-গৰিমা গাই অন্ত কৰিব নোৱাৰো। কিন্তু বৰ্তমান আমি এক সমস্যা বহুল জনসমাজত বসবাস কৰিছোঁ অৰ্থনৈতিক অসমতাই জনসাধাৰণৰ ধাৰহাড় ভেঁকা কৰি পেলাইছে। ভেজাল আহাৰ খাই পিতৰ স্বাস্থ্য হানি হোৱাৰ দৰে পুঁজিবাদী সমাজব্যৱস্থাৰ উচ্ছিষ্ট ভোজন কৰি আমাৰ কৃষি-সংস্কৃতি লেৰেলি গৈছে। আধিক দুখখৰাই প্ৰতিজন মানুহৰ মনৰ আনন্দ-উৎসাহ দূৰতে বিদুৰ কৰিছে। প্ৰকৃততে আনন্দ-অনুভূতি মানৱ মনৰ অন্তৰৰ বস্তু। মানসিকভাৱে সুস্থ নহ'লে ইয়াক কৃত্ৰিমভাৱে জোৰকৈ প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি।

তথাপি নানা দুখ-কষ্ট, বাধা-বিঘিনি অতিক্ৰম কৰি হ'লেও আমি অতিকৈ আদৰৰ বহাগী বিহুটিৰ ঐতিহ্য আৰু পৰম্পৰা ৰক্ষা কৰিব লাগিব। নহ'লে অসমীয়া জাতিৰ ৰীতি-নীতি- পৰম্পৰা আৰু কৃষ্টি-সংস্কৃতি কালৰ গতিত বিলুপ্ত হৈ যাব। সেয়ে কয় -

বিহুটি আমাৰ বিহুটি সাধৰ
বিহুটি অসমৰ প্ৰাণ।
এনেজন বিহুটি এৰিব লাগিলে
নেথাকে অসমৰ মান।

গতিকে অসমীয়া জাতিৰ মান-সন্মান ৰাখিবলৈ হ'লে অসমৰ লোক-সংস্কৃতি ঢোল, পেঁপা, গীত, নৃত্য-ৰীতি-নীতি আদি যাতে কৃত্ৰিমতাৰ কবলত পৰি বিলুপ্ত নহয় তাৰ প্ৰতি সচেতন হ'ব লাগিব। কিয়নো বাপতি সাহোন আমাৰ এই বিহুটি অসমীয়া জাতিৰ সমন্বয়ৰ সেতু তথা জাতীয়তাৰ প্ৰতীক স্বৰূপ। সেয়ে পণ্ডিতসকলে কয় - "সুস্থ স্বাস্থ্যতহে সুস্থ মন থাকে।" কিয়নো জাতীয় জীৱন আৰু সাহিত্য এই দুটাৰ অবিচ্ছেদ্য সম্বন্ধ। কাৰণ জাতীয় জীৱন যদি সংকীৰ্ণ হয় জাতীয় সাহিত্যও সেই সংকীৰ্ণতাৰ হাত সাৰিব নোৱাৰে। গতিকে আমাৰ এই বাপতি সাহোন চেনেহৰ বহাগী বিহুটি যেনেকৈ আছে তেনেকৈ থাকক। মানুহে ধৰিলেও তাক গুচাই দিলেই হ'ব। ইয়াত কোনো যেলেগ আৰু নালাগে। তেতিয়াহে আমাৰ এই সংস্কৃতি এদিন বিশ্বৰ দৰবাৰলৈ ধাৱমান হ'ব। আৰু অসমীয়া লোক-কৃষ্টি আৰু সংস্কৃতিৰ [illegible] সোণ হৈ থাকিব।

শিক্ষকে শ্ৰেণীত ছাত্ৰসকলক ইতিহাস শিকাই আছিল।

শিক্ষক : (এজন ছাত্ৰক) কোৱাচোন ইতিহাসৰ বিষয়ে কি জানা

ছাত্ৰ : ছাৰ, মাত্ৰ ইমানেই জানো যে ইতিহাসত অজয় দেৱগণে অভিনয় কৰিছিল আৰু ইয়াৰ গীতবোৰ হিট হৈছিল।

প্ৰবন্ধ

বাৰ্মুদা
শতিকাৰ এক অজ্ঞাত ৰহস্য

অবিশ্বাস্য যেন লাগিলেও সত্য। বিজ্ঞানী সকলৰ মনত আজিও ৰহস্য

ৰ. শ্ৰীতন্ময়ধৰ পাটোৱাৰী
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

বাৰ্মুদা ট্ৰেংগল-এক বিতৰ্কিত নাম, এক বিতৰ্কিত ৰহস্য, যি আজিও অজ্ঞাত। 'বাৰ্মুদা ট্ৰেংগল'- এই নামকৰণ কৰিছিল 'মিষ্টিৰিয়াছ ফায়াৰ এণ্ড লাইটচ' নামৰ বিখ্যাত গ্ৰন্থখনৰ লেখক সমালোচক, ৰহস্যৱাদী প্ৰবন্ধকাৰ ভেনচেণ্ট এইচ গেডিছে। তেওঁৰ মতে বাৰ্মুদা ট্ৰেংগল এটা ত্ৰিকোণৰ মাজতে সীমাবদ্ধ কথাটো তেওঁৰ মতে সঠিক হোৱা নাই। ইয়াৰ মুখ্য কাৰণ হ'ল- "ৰহস্যময় সীমাৰ এলেকা ত্ৰিকোণৰ মাজত আবদ্ধ কৰা সম্ভৱ নহয়।" ই সভ্য জগতৰ সভ্য সমাজৰ প্ৰতি এক প্ৰত্যাহ্বান। যাক আখ্যা দিয়া হয় শতাব্দীৰ এক অন্তহীন ৰহস্য। আটলাণ্টিক, কেৰিবিয়ান সমুদ্ৰ অঞ্চলত দীৰ্ঘদিন ধৰি প্ৰথমে জাহাজ আৰু পাছত বিমান ৰহস্য-জনকভাৱে সমুদ্ৰ অঞ্চলত অন্তৰ্ধান হৈ আহিছে। তদুপৰি ইয়াৰ বাহিৰেও অন্যান্য অলৌকিক ঘটনাও সংঘটিত হৈছে, যাক যুক্তি বা তৰ্কৰ দ্বাৰা সমাধান কৰিব নোৱাৰি। বুদ্ধিজীৱীসকলে অধ্যয়ন কৰি বিষয়টোৰ ওপৰত গৱেষণা চলাই আছে আৰু কিছুমানে আছে ৰহস্য উদ্‌ঘাটনৰ ফলাফলৰ অপেক্ষাত।

ৰহস্যময় মানৱ আৰু প্ৰকৃতিৰ সংমিশ্ৰণৰ ফলত এনে কিছুমান ৰহস্যৰ সৃষ্টি হয় যাক মীমাংসা কৰা মানুহৰ পক্ষে অসম্ভৱ। আজি মানুহৰ দৃষ্টি যদিও অন্তৰীক্ষ ভেদ কৰি গ্ৰহ-নক্ষত্ৰত উপনীত হৈছে তথাপি স্বয়ং পৃথিৱীৰ ওপৰতে এনে বহু অমীমাংসিত ৰহস্য আছে যাৰ মীমাংসা মানুহে আজি পৰ্যন্ত কৰিব পৰা নাই।

বাৰ্মুদা ট্ৰেংগল বাৰু এক মানৱীয় কল্পনা নেকি? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ সন্দৰ্ভত আমেৰিকা আৰু বাহিৰৰ বিজ্ঞানীসকলে এই ৰহস্যময় মহাসাগৰৰ বুকুত ঘটা দুৰ্ঘটনাসমূহৰ প্ৰকৃত তথ্যৰ উদ্‌ঘাটনৰ হেতু প্ৰয়াস কৰিছে যদিও সঠিক তথ্যৰ বাবে তেওঁলোক অপাৰগ, জনসাধাৰণৰ বিশ্বাস অনুযায়ী বাৰ্মুদা ট্ৰেংগলত কোনো অপাৰ্থিৱ শক্তিৰ প্ৰভাৱ আছে। পৌৰাণিক কাহিনী আৰু সাধু কথাৰ জালতে যেন ত্ৰিকোণ আজিও সমগ্ৰ বিশ্বৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ ৰহস্য।

এটা কুমাৰত ত্ৰিভুজৰ এটা মূৰত ফ্লোৰিডা, দ্বিতীয় মূৰত বাৰ্মুদা আৰু তৃতীয় মূৰত পুৱেৰ্টোৰিকো অৱস্থিত। প্ৰথম অৱস্থাত নিখোজ হোৱা জাহাজবোৰক দুৰ্ঘটনা হিচাপে গণ্য কৰা হৈছিল। এই দুৰ্ঘটনাসমূহৰ বৃদ্ধিৰ সংখ্যাৰ বাবেই এই ৰহস্য সম্পৰ্কে অনুসন্ধানৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰে।

বাৰ্মুদা ট্ৰেংগলৰ অৱস্থান মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰ দিশত আটলাণ্টিক মহাসাগৰৰ মাজত। প্ৰকৃততে বাৰ্মুদা ট্ৰেংগলনো কি? সভ্য সমাজৰ এক প্ৰত্যাহ্বানস্বৰূপ বাৰ্মুদা বৰ বেছিদিনৰ নহয়। ১৯৪০ চনত এই অঞ্চলত কেইখনমান বিমান নিখোজ হোৱা ঘটনাৰ পৰা বাতৰি কাকতত এই ঘটনাটো উল্লেখ কৰাৰ প্ৰসংগত এই বাৰ্মুদা ট্ৰেংগল শব্দটো প্ৰচলন হয়।

বাৰ্মুদা ট্ৰেংগলত প্ৰবেশ কৰা প্ৰথমজন ব্যক্তি হ'ল ক্ৰিষ্টোফাৰ কলম্বাচ। কলম্বাচ আৰু তেওঁৰ নাৱিকসকলে এই অঞ্চলত ভৌতিক কিবা দেখি প্ৰথমে ভয় খাইছিল। এক বিৰাট

অগ্নিগোলকে সাগৰৰ বুকুত পৰি বিস্তীৰ্ণ জলৰাশিৰ ওপৰত আলোড়ন সৃষ্টি কৰা বুলি কলম্বাচে তেওঁৰ ডায়েৰীত লিপিবদ্ধ কৰি গৈছে। এই অগ্নিগোলকে সৃষ্টি কৰা আলোড়ন দেখি কলম্বাচসহ নাৱিকসকলে ভীষণ ভয় খাইছিল।

বাৰ্মুদা ট্ৰেংগলৰ ভিতৰত প্ৰায় তিনিশমান প্ৰবাল দ্বীপ আছে। কিন্তু ইয়াৰ ভিতৰত প্ৰায় কুৰিটামানতহে জনবসতি আছে। চাৰিশ-পাঁচশ বছৰৰ পৰাই এই দ্বীপসমূহত বাস কৰা লোকে ইয়াত অশৰীৰী আত্মা আছে বুলি বিশ্বাস কৰা হেতু এই অঞ্চলত জনবসতি কম।

ভাৰ্জিনিয়াৰ এজন ডুবুৰি এডমাণ্ড ডাইনিং আৰু বাৰ্মুদাৰ এজন ডুবুৰি টেডি টাকাৰে ১৮৬৮ চনত ফোৰ্ট চেণ্ট কেথেৰিনৰ পৰা কিছু দিলগত সমুদ্ৰৰ গৰ্ভত ছি. ভেণ্ডাৰ নামৰ জাহাজখনৰ ভগ্নাৱশেষ পাইছিল। ইয়েই প্ৰমাণ কৰে যে সোতৰ শতিকাত সেই জাহাজ দুৰ্ঘটনা কাল্পনিক নহয়। এই জাহাজবোৰ অন্য গ্ৰহৰ প্ৰাণীয়ে অপহৰণ কৰিছে বুলি ধাৰণা কৰা হৈছে। এপলো স্পেচচিপৰ মহাকাশচাৰীসকলে চন্দ্ৰলৈ যোৱাৰ পথত বাৰ্মুদা ট্ৰেংগল অঞ্চলত সমুদ্ৰৰ পানীৰ বৰণ দেখি বিস্মিত হৈছিল। কিয়নো এই সমুদ্ৰৰ পানীৰ বৰণ বগা। হয়তো এসময়ত ইয়াত কোনো সভ্যতাই গা কৰি উঠিছিল। তেওঁলোকে দৈনন্দিন কাম-কাজ চলাবৰ বাবে শক্তিৰ উৎস এতিয়াও সমুদ্ৰৰ গৰ্ভত হৈছে আৰু হয়তো এতিয়াও ই সক্ৰিয় হৈ আছে। এতিয়াও মনত জাগ্ৰত হোৱা প্ৰশ্ন হ'ল শক্তি। সেই উৎসই এতিয়াও মাজে মাজে চুম্বকক্ষেত্ৰৰ সৃষ্টি কৰে নেকি?

মহাশূন্যত আমাৰ দৰেই সূৰ্য কেন্দ্ৰিক গ্ৰহমণ্ডল আছে। এই গ্ৰহমণ্ডলৰ ঠিক মাজত ক'ৰবাত যোগাযোগৰ সূত্ৰৰূপে মানুহ বা জীৱ অনা-নিয়া হৈ আছে।

<u>ৰহস্যজনকভাৱে নিখোজ হোৱা তিনিখন জাহাজঃ</u>

১৭৫০ চন। কেপ্টেইন বনিলাই পাঁচখন বৃহৎ জাহাজ লৈ স্পেইন অভিমুখে যাত্ৰা কৰিছিল। প্ৰতিখন জাহাজেই অতিকৈ মূল্যবান। সেই আটাইকেইখন জাহাজ আছিল অতি মজবুত আৰু সেই যুগৰ পালতৰা জাহাজ।

আটাইকেইখন জাহাজ লাহে লাহে আগবাঢ়িবলৈ ল'লে। হঠাৎ কেপ্টেইনে লক্ষ্য কৰিলে যে সাগৰৰ পানীৰ বৰণ ক'লা হৈ পৰিছে আৰু আকাশৰ বৰণো মলিন হৈছে। তেওঁ কৰ্মচাৰীসকলক মাতি ধুমুহাৰ বিষয়ে কথা পাতি সতৰ্ক কৰি দিলে।

প্ৰথমে সোঁ সোঁ শব্দৰে প্ৰচণ্ড বেগেৰে ধুমুহা আহিবলৈ ধৰিলে। বতাহৰ কোবত পালতৰা জাহাজ ছিন্ন-ভিন্ন হৈ পৰিল। আৰু জাহাজৰ ভিতৰত পানী সোমাল। কেপ্টেইনে দূৰবীণেৰে চাই চাই বাকী জাহাজবোৰৰ সন্ধান কৰিবলৈ ধৰিলে। অনেক পিছত এখন জাহাজ চকুত পৰিল। তিনিখন জাহাজ একেবাৰে নিখোজ হৈ পৰিল।

****

ইলেক্‌চন (নিৰ্বাচন) সময়। সভাত জনসমাগম যথেষ্ট। প্ৰাৰ্থীজনে বক্তৃতা আৰম্ভ কৰিছে- চাওক বাইজ। আপোনালোকৰ অঞ্চলত এখনো দলং নাই। মই নিৰ্বাচিত হ'লে বাইজৰ বাবে মই চৰকাৰৰ পৰা দলঙৰ অনুদান আনায় কৰি দিম। প্ৰাৰ্থীজনৰ কথা শুনি বাইজৰ মাজৰ পৰা কেইজনমানে একেলগে চিঞৰি ক'লে- 'আমাৰ ইয়াত নদীয়েই নাই, তেন্তেস্থলত দলং!' বাইজৰ কথা শুনি প্ৰাৰ্থীয়ে পুনৰ বাইজক উদ্দেশ্যি ক'বলৈ ধৰিলে — 'বাইজৰ বাবে অৱশ্যে নদীৰো ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব।'

প্ৰবন্ধ

ড° আব্দুল কালাম

(এক বিশাল প্ৰতিভা)

✍ শ্ৰী কবি কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

"মহৎ মহা পুৰুষৰ চলেকীয়ে জীৱনৰ
আমিও পাৰো জীৱনগাথি,
অতিসম শেষ হ'লে আমুৰণি যাৰ পঁজৰ
থৈ যাব পাৰো খোজ সময় বালিত।"

কামত সফলতা লাভ কৰিবলৈ সাধনাৰ প্ৰয়োজন। সেইবাবে 'সাধনাই সিদ্ধি' বুলি কোৱা হয়। এনে এজন সাধনাৰ প্ৰতীক হৈছে ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি, মহাকাশ বিজ্ঞানী, অনাড়ম্বৰ জীৱন যাপন কৰোঁতা ড° আব্দুল কালাম।

ড° আব্দুল কালামৰ সম্পূৰ্ণ নাম 'আবুল পকিৰ জয়নাল আবেদিন আব্দুল কালাম।' আব্দুল কালামে জীৱনত অনেক ঘাত বাধা আৰু ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে বৰ্তমানৰ সফলতা আৰু খ্যাতিৰ শীৰ্ষত উপস্থিত হৈছেহি। এখিয়া তেওঁ এজন কেৱল নামজ্বলা বিজ্ঞানীয়েই নহয়, এজন দক্ষ ৰাজনীতিজ্ঞ, শিশুসকলৰ প্ৰিয় বন্ধু আৰু এজন আদৰ্শ ব্যক্তি।

১৯৩১ চনৰ ১৫ অক্টোবৰ তাৰিখে ভাৰতৰ দক্ষিণ-পূব প্ৰান্তৰ ৰামেশ্বৰম নামৰ এটা সৰু দ্বীপত আব্দুল কালামৰ জন্ম হয়। তেওঁৰ দেউতাক জয়নাল আবেদিন আৰু মাক আচিয়াম্মা। আব্দুল কালামৰ জীৱনত তেওঁৰ মাক-দেউতাকৰ প্ৰভাৱ কেনেদৰে পৰিছিল সেই কথা আমি তেওঁৰ আত্মজীৱনী 'Wings of Fire'ৰ পৰা জানিব পাৰোঁ।

এটা সাধাৰণ মধ্যবিত্ত পৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰা আব্দুল কালামে এটি সাধাৰণ শিশুৰ দৰেই নিজৰ ঘৰখনৰ লগতে চুবুৰীটোৰ সকলো লোকৰ মৰমৰ মাজত ডাঙৰ-দীঘল হৈছিল। ৰামেশ্বৰমৰ 'চাৰিয়াৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়'ত কালামৰ শিক্ষা জীৱনৰ আৰম্ভণি হয়। নিষ্ঠা আৰু মনোযোগী স্বভাৱৰ কাৰণে বিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শিক্ষকে কালামক বৰ মৰম কৰিছিল। প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ শেষ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কালাম ৰামনাথপুৰম স্বাৰ্টজ হাইস্কুলত ভৰ্তি হ'ল। গভীৰ আত্মবিশ্বাসী ছাত্ৰ কালাম হাইস্কুলৰ শেষ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ল।

উচ্চ শিক্ষা লৈ জীৱনত সফলতা লাভ কৰিবলৈ তেওঁ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ হ'ল। তেতিয়ালৈ কালামে কাৰিকৰী শিক্ষা সম্পৰ্কে বিশেষ কথা জনা নাছিল।

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ আই.এছ.চি. পঢ়িবলৈ 'ত্ৰিচীৰ' চেইণ্ট যোচেফ কলেজত ১৯৫০ চনত আব্দুল কালামে নামভৰ্তি কৰিলে। পৰীক্ষাৰ ফলাফলসমূহৰ পৰা কালাম বিশেষ মেধাবী ছাত্ৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি। তেওঁ সকলো কথা সূক্ষ্ম দৃষ্টিৰে চাই বুজিবলৈহে বিচাৰে, নতুন কথা জানিবৰ বাবে তেওঁৰ মন শিশু অৱস্থাৰ পৰাই সদায় ব্যাকুল হৈ থাকে।

বি.এছ.চি. পাছ কৰাৰ পাচত তেওঁ অনুভৱ কৰিলে যে পদাৰ্থ বিজ্ঞানত উচ্চ শিক্ষা লোৱাতকৈ তেওঁ প্ৰযুক্তিবিদ্যাতহে অধ্যয়ন কৰাটো বেছি ফলপ্ৰাহী হ'ব। সেইবাবে তেওঁ ১৯৫৪ চনত "মাদ্ৰাজ" ইনষ্টিটিউট অৱ টেকন'লজি'ত ইঞ্জিনিয়াৰিং পঢ়াৰ বাবে নামভৰ্তি কৰিলে। প্ৰথম বছৰ পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছত কালামে "এৰোনটিক্যাল ইঞ্জিনিয়াৰিং" বিষয়টোক মুখ্য বিষয় হিচাপে বাছি ল'লে। নিজৰ শ্ৰম আৰু সাধনাৰ লগতে প্ৰখৰ প্ৰতিভাসম্পন্ন অধ্যাপকসকলৰ সহযোগত তেওঁ ইঞ্জিনিয়াৰিঙৰ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল।

প্ৰথমে প্ৰযুক্তি উন্নয়ন আৰু উৎপাদন সঞ্চালকালয়ত আব্দুল কালাম জেষ্ঠ বিজ্ঞানীৰ সহায়ক পদৰ বাবে নিৰ্বাচিত হৈছিল। প্ৰতিৰক্ষা নিৰ্দেশালয়ত অসামৰিক বিমান পৰিবহনৰ টেকনিকেল চেণ্টাৰত নিযুক্তি লৈ প্ৰথম বছৰত তেওঁ শব্দতকৈও দ্ৰুত গতিত যাব পৰা লক্ষ্যভেদী বিমান এখনৰ আৰ্হি প্ৰস্তুত কৰাত সফল হ'ল।

তাৰ পাছত তেওঁ বাংগালোৰত নতুনকৈ প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা বৈমানিকী উন্নয়ন প্ৰতিষ্ঠানত নিযুক্তি পায়। কালামৰ নেতৃত্বত চাৰিজনীয়া বৈজ্ঞানিক সহায়কৰ দল এটিয়ে এখন 'হভাৰক্ৰাফট'ৰ আৰ্হিৰে অনুৰূপভাৱে যান প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ল। এই যানখনৰ নাম আছিল 'নন্দী'। কালামৰ প্ৰতিভা আৰু কৰ্তব্যনিষ্ঠাই 'মেনন' আৰু 'সাৰাভাই' নামৰ দুজন বিজ্ঞানীক বাৰুকৈয়ে মুগ্ধ কৰিলে।

ভাৰতীয় অন্তৰীক্ষ অনুসন্ধান সমিতিৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰৰ জৰিয়তে কালামক ৰকেট ইঞ্জিনিয়াৰ পদত নিযুক্তি দিয়া হয়।

বিজ্ঞানৰ উৎকৰ্ষতাৰ বাবে নতুন শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ আব্দুল কালাম আমেৰিকাৰ "নেছনেল এৰ'নটিক্স এণ্ড স্পেছ এড্‌মিনিষ্ট্ৰেচন' চমুকৈ "নাছা"ত তেওঁ ছমাহৰ প্ৰশিক্ষণ লৈ উলটি আহে। তেওঁ উলটি অহাৰ লগে লগে ১৯৬৩ চনৰ ২১নৱেম্বৰৰ দিনাখন ভাৰতৰ প্ৰথম ৰকেট উৎক্ষেপণ অনুষ্ঠিত হয়। এই ৰকেটটোৰ নাম আছিল "নাইক অপাচী"।

১৯৭৯ চনৰ মাজভাগত SLV ৰ সপোন বাস্তবায়িত হ'ল। ভাৰতৰ প্ৰথম কৃত্ৰিম উপগ্ৰহ "ৰোহিণী" ১৯৮০ চনৰ ১৮ জুলাই তাৰিখে ৰাতিপুৱা আঠ বাজি তিনি মিনিটত প্ৰক্ষেপণ কৰা হয়। ইয়াৰ দুই মিনিটৰ পিছতে ৰকেটৰ পৰা মুক্ত হৈ ৰোহিণীয়ে পৃথিৱীৰ কক্ষপথত অৱতৰণ কৰিলে। পৃথিৱীৰ কেইখনমান দেশহে উপগ্ৰহ প্ৰক্ষেপণৰ ক্ষমতা আছে। ভাৰতবৰ্ষৰ নামো সেই দেশসমূহৰ লগত সংযোজিত হ'ল। নিজৰ কৃতিত্বৰ বাবে কালাম উৎফুল্লিত হোৱাৰ লগতে গোটেই ভাৰতবৰ্ষতে আনন্দৰ ঢৌ বিয়পি পৰিল।

১৯৮১ চনৰ গণতন্ত্ৰ দিৱসৰ দিনা ভাৰত চৰকাৰৰ গৃহ মন্ত্ৰালয়ে কালামক "পদ্মভূষণ" বঁটাৰে সন্মানিত কৰিলে।

ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণা সংস্থাৰ পৰা ১৯৮১ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত হায়দৰাবাদৰ প্ৰতিৰক্ষা গৱেষণা আৰু উন্নয়ন লেবৰেটৰিৰ সঞ্চালক পদত কালামক নিযুক্ত কৰা হয়।

এৰ'নটিক্যাল ইঞ্জিনিয়াৰিং ডিগ্ৰী লাভ কৰা প্ৰায় বিশ বছৰ পাছত ক্ষেপণাস্ত্ৰ বিজ্ঞানৰ দিশত তেওঁৰ কৰ্মৰ স্বীকৃতি হিচাপে মাদ্ৰাজৰ আন্না বিশ্ববিদ্যালয়ে তেওঁক সন্মানসূচক "ডক্টৰ অৱ চায়েন্স" উপাধি প্ৰদান কৰে।

ভাৰতৰ ৰকেট বিজ্ঞানৰ ইতিহাসত আন এক যুগান্তকাৰী ঘটনা ঘটিল ১৯৮৮ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত। সেইদিনা "পৃথ্বী" নামৰ ৰকেটটো মহাকাশলৈ প্ৰক্ষেপণ কৰি ভাৰতীয় বিজ্ঞানীসকলে নিজৰ প্ৰতিভা আৰু মজবুত ক্ষমতাক প্ৰমাণ কৰি দেখুৱালে। বিজ্ঞান জগতলৈ আগবঢ়োৱা অৱদানৰ স্বীকৃতিস্বৰূপে একে দেখাবিয়ে ড° কালামক কেইবাটিও উপাধি প্ৰদান কৰা হয়। যাদৱপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ে তেওঁক "ড° অৱ চায়েন্স" উপাধি প্ৰদান কৰে। ১৯৯১ চনত মুম্বাইৰ I.I.T.- এ তেওঁক অনাৰেৰী "ড° অৱ চায়েন্স" উপাধি প্ৰদান কৰে। ২০০১ চনত তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়েও তেওঁলৈ সন্মানীয় ডক্টৰেট ডিগ্ৰী আগবঢ়ায়। ১৯৯৮ চনত তেওঁ সন্মানীয় "ইন্দিৰা গান্ধী বঁটা" লাভ কৰে। ২০০০ চনত তেওঁ আন এক উল্লেখনীয় বঁটাও লাভ কৰিছিল। এই সন্মানৰ নাম দিয়া হৈছিল "লাইফ টাইম কণ্ট্ৰিবিউচন এৱাৰ্ড ইন ইঞ্জিনিয়াৰিং।"

ড° আব্দুল কালামে 'পৃথ্বী'কৰে আৰু দুখন ক্ষেপণাস্ত্ৰ নিৰ্মাণ কৰে। সেই দুখন হ'ল "অগ্নি" আৰু 'ত্ৰিশূল'। বহুতো বাধাৰ সন্মুখীন হৈ অৱশেষত 'অগ্নি'য়ে মে' মাহৰ ২২ তাৰিখে আকাশ-মাৰ্গলৈ উৰা মাৰে। 'পৃথ্বী', 'অগ্নি' আৰু 'ত্ৰিশূল'ৰ সফল প্ৰক্ষেপণৰ পিছত ড° কালাম আৰু সহকাৰী বিজ্ঞানীসকলৰ দুখন ক্ষেপণাস্ত্ৰ নিৰ্মাণ কৰা হয়। এই ক্ষেপণাস্ত্ৰ দুখনৰ নিৰ্মাণে ভাৰতক এখন শক্তিশালী দেশ হিচাপে স্বীকৃতি দিয়ে। ১৯৯৭ চনত মাতৃভূমিৰ নিৰাপত্তাৰ দিশত আগবঢ়োৱা অনন্য অৱদানৰ বাবে ভাৰতৰ সৰ্বোচ্চ সন্মান "ভাৰত ৰত্ন" ৰে তেওঁক বিভূষিত কৰা হয়।

২০০২ চনৰ ২৫ জুলাই তাৰিখে ড° কালামে অধিক সংখ্যক ভোট লাভ কৰি ভাৰত গণৰাজ্যৰ ৰাষ্ট্ৰপতিৰ পদ অলংকৃত কৰি তেওঁৰ জনপ্ৰিয়তা প্ৰমাণ কৰে। ইয়াৰদিনে তেওঁৰ পৰিচয় এজন বিজ্ঞানী হিচাপে আছিল। এতিয়া তেওঁক 'বিজ্ঞানী'

আৰু 'ৰাষ্ট্ৰপতি' এই দুয়োটা সন্মানীয় নামেৰে জনা যায়।

মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ জয়নাল আবেদিন আৰু আচিয়াম্মাৰ পুত্ৰ আব্দুল কালামৰ জীৱনৰ প্ৰধান চালিকাশক্তি মাক-দেউতাকৰ আদৰ্শ। শৈশৱৰ পৰাই তেওঁ জ্ঞান লাভ কৰিছিল যে সকলো মানুহে ভগৱানৰে অংশ বিশেষ। তেওঁ কোনো কামত সফল হ'লে ভগৱানক ধন্যবাদ জনায় আৰু বিফল হ'লেও তেওঁকে স্মৰণ কৰে।

আব্দুল কালামে তেনে এক সহজ-সৰল জীৱন-যাপন কৰে। তেওঁৰ খোৱা-বোৱা, পিন্ধা-উৰা কোনো ক্ষেত্ৰতে বিলাসিতা নাই। তেওঁ নিজৰ স্বাস্থ্যৰ প্ৰতিও বৰ সচেতন। তেওঁ ৰাতিপুৱা দুকলি বতাহত কেইবাকিলোমিটাৰ খোজ কাঢ়ে আৰু পুৱা-গধূলি প্ৰাৰ্থনা কৰে।

বিজ্ঞানী আৰু ৰাষ্ট্ৰপতি ড° কালামে সাহিত্য জগতলৈও বহুখিনি অৱদান আগবঢ়াইছে। তেওঁ আগবঢ়োৱা তিনিখন উল্লেখযোগ্য পুথি হ'ল - India 2020; A vision for the New Millennium, Wings of Fire আৰু Ignited Minds .

ড° আব্দুল কালামে অধ্যয়ন কৰি ভাল পায়। তেওঁ নিজে বহুতো কিতাপ পঢ়িছে আৰু আনকো পঢ়িবলৈ উপদেশ দিছে। তেওঁ ভালপোৱা চাৰিখন গ্ৰন্থৰ ভিতৰত প্ৰথমখন হ'ল ড° এলেক্সি কেৰেলৰ "Man of the unknown" নামৰ গ্ৰন্থখন।

ড° কালামৰ আদৰ্শনীয় ব্যক্তি কেইবাজনো। তাৰে ভিতৰত জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধী, হিংসাক জয় কৰি অহিংসাৰ বাৰ্তা দিয়া সম্ৰাট অশোক। মহাবিজ্ঞানী এলবাৰ্ট আইনষ্টাইন, ৰাষ্ট্ৰনায়ক আব্ৰাহাম লিংকন আৰু খলিফা ওমৰ আদিয়ে প্ৰধান।

দেশৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদসমূহ ৰক্ষা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ড° কালামে সদায়ে গুৰুত্ব দি আহিছে। ক্ষেপণাস্ত্ৰ প্ৰক্ষেপণ কৰা অথবা নিউক্লীয় শক্তিৰ পৰীক্ষাৰ দ্বাৰা পৰিৱেশৰ যাতে ক্ষতি নহয় তাৰ প্ৰতি তেওঁ সদায় চকু দিয়ে। আনকি তেওঁক 'অগ্নি'ৰ সফল উৎক্ষেপণৰ বাবে প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰী কে.চি. পন্তে পুৰস্কাৰ দিব খোজাত তেওঁ পুৰস্কাৰ হিচাপে কবলৈ গছৰ পুলি বিচাৰিছিল।

সকলো মানুহৰ জীৱনত নানান ঘাত-প্ৰতিঘাত থাকে। দুখ-দুৰ্গতি, বাধা-বিঘিনি, সুখ-সম্পদ, জয়-পৰাজয় আদি মানুহৰ জীৱনৰ চিৰসংগীয়া। কিন্তু যিজন ব্যক্তিৰ আত্মবিশ্বাস দৃঢ় আৰু তেওঁৰ কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিব পৰা ক্ষমতা আছে সেইজন ব্যক্তিয়েহে জীৱনত সফলতা অৰ্জন কৰিছে। এই কথা ড° কালামে প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাইছে। তেওঁ জীৱনৰ সকলো বাধা-বিঘিনি, ঘাত-প্ৰতিঘাত নেওচি আজি ভাৰত দেশৰ এজন বিজ্ঞানী আৰু ৰাষ্ট্ৰপতি হৈ আমাৰ দেশলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছে।

ভাৰতৰ উন্নত আৰু বিশ্বত এই দেশৰ শীৰ্ষস্থান প্ৰাপ্তিয়েই ড° কালামৰ জীৱনৰ প্ৰধান আকাংক্ষা। বিফলতাৰ অভিজ্ঞতাই সফলতাৰ জন্ম দিয়ে। বিফলতাক কোনেও অগ্ৰগতিৰ হেঙাৰ বুলি ধৰিব নালাগে। ড° কালামৰ জীৱনৰ পৰা আমি সকলোৱে এই শিক্ষা ল'ব পাৰো।

ভাৰতৰ পৰমাণু শক্তিক ড° কালামে পৃথিৱীৰ দেশসমূহৰ আগত প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। ইয়াৰদ্বাৰা আমাৰ দেশে অন্যান্য দেশসমূহৰ পৰা অপূৰ্ব সন্মান লাভ কৰিলে। ই সম্ভৱ হ'ব পাৰিছে তেওঁৰ সুউচ্চ সপোন আৰু গভীৰ আত্মবিশ্বাসৰ বাবে। তেওঁৰ আৰ্হি লৈ আমি সকলো ব্যক্তি আগবঢ়া প্ৰয়োজন আৰু তেওঁৰ সপোনক বাস্তৱ ৰূপ দিয়াৰ প্ৰয়োজন।

ড° কালামৰ চিন্তা, কাৰ্যগুণ আৰু তেওঁৰ বক্তৃতাই সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উৎসাহিত আৰু অনুপ্ৰেৰণা দিছে। অৱশেষত ড° কালাম সকলোৰে আদৰ্শ হওক, তেওঁ দীৰ্ঘজীৱী হওক সকলো ভাৰতীয়ই এই আশা অন্তৰকৰণেৰে বাঞ্ছা কৰে।

মটৰ গাড়ীত নম্বৰ প্লেট লগোৱা নিয়মৰ আৰম্ভণি কেতিয়া হৈছিল?
— ১৮৯৩ চনৰ ১৪ আগষ্টৰ পৰা পেৰিছত।
বিশ্বৰ প্ৰথমটো মটৰ গাড়ীৰ সংগ্ৰহালয় ক'ত প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল?
— লণ্ডনত।

প্ৰবন্ধ

বিদ্ৰোহীক সুন্দৰ পৃথিৱীলৈ আহ্বান

"চাৰে জাহা চা অচ্ছা, হিন্দুচিতা হামাৰা।"

✍ শ্ৰী দীপিকা কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

এই গানটো প্ৰতিজন ভাৰতীয়ই গায়। সকলোৱেতো আমাৰ দেশখন ভাল বুলি ভাৰতৰ অগণন লোকে কয়। সঁচাকৈ আমাৰ দেশখন বহুত ভাল, বহু শান্তিপ্ৰিয়, কিন্তু এই শান্তিপ্ৰিয় দেশত মোৰ কাণত ডাঙৰ বোমাৰ শব্দ পৰিছে। এই শব্দ হ'ল নিৰ্দোষী মানুহৰ বাবে বজোৱা বোমা। যি বোমা মানুহৰ মৃত্যুৰ কাৰণ। এনে কিয় হ'ল। কোনে এনে কৰিছে? সেই মৃত্যুৰ কোলাত বিভিন্ন ধৰণৰ মানুহ আছিল। মৃত্যুৰ কোলাত পৰাৰ ভিতৰত কোনোবা হয়তো নিজ কেঁচুৱাৰ বাবে গাখীৰ আনিবলৈ গৈছিল। কোনোবাই চাউল আনিবলৈ গৈছিল। কিন্তু কি হ'ল? সেই গাখীৰৰ বাবে বৈ থকা শিশুটো, চাউলৰ বাবে বৈ থকা মহিলাগৰাকীয়ে নিজ মানুহজনক মৃত্যুৰ কোলাৰ পৰা ওভোতাই নাপালে। সিহঁতে আৰু কেতিয়াও ঘূৰি নাহে, সিহঁতৰ কথা আমাৰ কাণত কেতিয়াও নপৰে। মাত্ৰ অৱশেষত মৃত্যুৰ বোমা বজোৱাৰ সময়ত সিহঁতৰ আৰ্তনাদ আমাৰ কাণ চুই গ'ল। এই ধ্বংসলীলা কেতিয়ালৈ সমাপ্ত হ'ব? কেতিয়া মানুহৰ মনৰ পৰা হিংসা গুচি মৰম-ভালপোৱাৰ কিৰণ উদয় হ'ব? মই সেই বিদ্ৰোহীবোৰক সুধিব বিচাৰিছো নিজ হাতেৰে শান্তিৰ ধ্বংসক কাৰ্য কিয় কৰিছা? নিজ সন্তানৰ মৃত্যু কিয় আনিছা? তোমালোকে বজোৱা মৃত্যু বোমাত তোমালোকৰো আপোন কোনো মানুহ থাকিব পাৰে। এবাৰো এই বিষয়ে ভবা কিয় নাই? এবাৰৰ বাবে মৃত্যু বোমা বজাবলৈ এৰি সুন্দৰ পৃথিৱীলৈ চোৱা ৰাতিপুৱাৰ সূৰ্যৰ কিৰণলৈ চোৱা। ৰাতিৰ আকাশৰ তৰাবোৰে কেনেদৰে জিকমিকাইছে, সেয়া চোৱা। নিশ্চয় তোমাৰ মনত আছে সৰুতে তুমি মাৰ আঁচলৰ তলত থাকি আকাশলৈ চাইছিলা। আজি সেঁহাৰি সোহোৰাকে আকাশলৈ চাব পৰা হোৱাত তুমি তোমাৰ মাতৃৰ আঁচলখন তেজেৰে বোলাই পেলালা।

এতিয়া সময় আহিল, তুমি নিজেই নিজক সোধা তুমি মাতৃৰ আঁচল ৰক্তাক্ত কৰি ভাল পোৱা নে মাতৃৰ মুখৰ হাঁহি বিৰিঙাই ভাল পোৱা। তোমাক আকৌ আহ্বান কৰিছো তুমি যেন মাতৃৰ মুখত হাঁহি পুনৰ বিৰিঙাই দিয়া।

—

প্ৰবন্ধ

বৃদ্ধক সন্মান দিয়া

✍ শ্ৰী দীপ কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

মায়ো পূজো, কিন্তু কাক? সকলোৱে পূজাৰ দৰে মায়ো বিশ্বৰ সৃষ্টিকৰ্তা ঈশ্বৰক পূজো। সকলোৱে এই পূজা আৰাধনা কৰাৰ মাজত কোনো স্বাৰ্থ নিহিত হৈ থাকে আৰু মায়ো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। কোনোৱে নিজাৰ্থিন বাবে, কোনোৱে চাকৰিৰ বাবে, কোনোৱে ভাল পাত্ৰ-পাত্ৰীৰ বাবে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি নত শিৰ কৰে। কিন্তু যিমান কালচক্ৰ আগবাঢ়ি গৈছে মানুহৰ মনৰ পৰা যেন ঈশ্বৰৰ প্ৰতি ভক্তি কমি গৈছে। সকলোৱে এই যান্ত্ৰিক যুগত ইমান ব্যস্ত যে ঈশ্বৰৰ বাবে আমাৰ সময় নাথাকে। আমাৰ বাবা আৰু এটা ভুল হয় সেয়া হ'ল আমি বয়সস্থৰ প্ৰতি কৰা আওকণীয়া মনোভাৱ। ইয়াৰ কাৰণ কি বাৰু, 'জেনেৰেচন গেপ' নেকি? যদি ই কাৰণ হয় তথাপি আমি আমাৰ বয়সস্থসকলক এনেদৰে মাত নিয়াটো বাঞ্চনীয়। আমি এতিয়া বয়সস্থৰ কথাত গুৰুত্ব নিদিলে আমাৰ বৃদ্ধ সময়ত আমাক কোনে গুৰুত্ব দিব। আনকি আমি আমাৰ মা-দেউতাকো গুৰুত্ব নিদিয়া হৈ আহিছো বা দা কৰিছো। এই এয়া নকৰ্ব যে মা-দেউতাক খং-অভিমান কৰিব নালাগে। কাৰণ কিছু খং বা অভিমানে পিছলৈ মঙ্গল কৰিয়াহে। কিন্তু সেই গুলি মা-দেউতা বা আমাৰ বয়সস্থৰ মনত আঘাত দিব নালাগে। আমাৰ মনত আঘাত পৰিলে তেওঁলোকে কষ্ট অনুভৱ কৰে। কিন্তু আমি সেই কষ্টটো অনুভৱ নকৰো কিয়?

আনকি বয়সস্থসকলক মৰম-আদৰ কৰিলে তেওঁলোকৰ পৰা মৰম-আদৰহে লাভ কৰিব পাৰো। বয়সস্থসকলৰ লগত কিছু সময় অতিবাহিত কৰিলে নিশ্চয় সকলোৱে অনুভৱ কৰিব যে সঁচাকৈয়ে তেওঁলোকে মনস্পৰ্শী কথা কয়। যি কথা শুনি নিশ্চয় আমাৰ মন প্ৰফুল্লিত হ'ব। কাৰণ ইয়াৰ সোৱাদ মায়ো পাই আহিছো। মোৰ ভুল বুদ্ধিৰ মগজুৱে কয় এজন সমবয়সৰ বন্ধুতকৈ সেই বৃদ্ধ বন্ধুবোৰৰ লগত ভাব বিনিময় কৰি বেছি ভাল লাগিব। তেওঁলোকৰ নীৰস জীৱন কিছু পৰিমাণে ৰসাল কৰি তোলাটো আমাৰ কৰ্তব্য। আমি নিজে নিজক বৃদ্ধৰ সেই স্থানত বহুৱাই চালে গম পাম যে এই সময় কেনে ভয়ানক। একালে বাৰ্দ্ধক্যৰ ৰোগে জুৰুলা কৰা দেহা-মন, আনফালে কাৰো পৰা সহানুভূতি নোপোৱা মাত। নিজক এই স্থানত স্থাপন কৰাৰ কথা ভাবিলেই আমাৰ দেহ-মন শিয়ৰি যায় আৰু ভুক্তভোগীয়ে ইয়াৰ প্ৰতিক্ৰিয়াস্বৰূপে কিমান দুখ অনুভৱ কৰে।

সেয়েহে আমি এটা প্ৰশ্ন কৰা উচিত যে সমাজৰ বৃদ্ধসকলক যথোচিত সন্মান দিয়া আৰু তেওঁলোকক আমাৰ বন্ধু পাতিব লাগিব। এনেহ'লে নিশ্চয় এদিন কোনো বৃদ্ধই চকুলো টুকি মৃত্যুৰ বাবে বৈ নাথাকিব।

[illegible]

প্ৰবন্ধ

আইনষ্টাইনৰ সুন্দৰ পৃথিৱীখন আৰু আইনষ্টাইন

✍ শ্ৰীনন্দিতা শৰ্মা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

আধুনিক সংস্কাৰক বিজ্ঞানীয়ে বিশ্বজগতৰ ৰহস্যসমূহ, সেইবোৰৰ আদি মূল তথা ইয়াৰ বিশাল শক্তিসমূহ, বিবেকবোধ আৰু ঐক্যতানৰ কথা কওঁতে "ঈশ্বৰ" বোলা শব্দটো উচ্চাৰণ কৰাৰ পৰা বিৰত থাকিব নোৱাৰে। কিন্তু বিশ্বৰেণ্য বিজ্ঞানী আইনষ্টাইনৰ ক্ষেত্ৰত তেনে কোনো অহংকাৰ নাছিল। আনহিত বিজ্ঞানী হৈয়ো আইনষ্টাইন আছিল মানৱীয় গুণৰ অধিকাৰী।

১৮৭৯ চনৰ ১৪ মাৰ্চ তাৰিখে জন্ম গ্ৰহণ কৰা এই বিশ্ববিখ্যাত বিজ্ঞানীজনৰ পিতৃ আছিল এজন সাধাৰণ ব্যৱসায়ী আৰু তেওঁ জাৰ্মানি দেশৰ 'আলম' নামৰ গাঁৱত এটা জুপুৰি ঘৰত বাস কৰিছিল ন বছৰ বয়সত তেওঁক মুনিচত ব্যায়াম বিদ্যালয়লৈ পঠোৱা হৈছিল যদিও, য'ত শিক্ষা বিদ্যাতকৈ নিয়মানুৱৰ্তিতাক বেছি গুৰুত্ব দিয়া হৈছিল। আলবাৰ্ট মধ্যমীয়া ছাত্ৰ আছিল আৰু অংক বিষয়ত অধিক নম্বৰ লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল। তেওঁৰ স্কুলীয়া শিক্ষাৰ অভিজ্ঞতা বিশেষ সুখদায়ক নাছিল। ইহুদীৰ বংশজাত বুলি তেওঁৰ লগৰীয়াবোৰে জোকাইছিল আৰু নানান অত্যাচাৰ কৰিছিল। তেওঁ অন্তৰ্মুখী হৈ থাকিবলৈ বাধ্য হৈছিল আৰু সেই সময়ত প্ৰচলিত পঢ়াশালিৰ লৌহ কঠোৰ নিয়মবোৰক ঘৃণা কৰিছিল। পোন্ধৰ বছৰ বয়সত আলবাৰ্টে স্কুল ত্যাগ কৰি পলিটেকনিকত যোগদান কৰাৰ সিদ্ধান্ত লয়। আলবাৰ্টৰ এই সিদ্ধান্ত শিক্ষকসকলৰ বাবে এক পৰিত্ৰাণৰ বাতৰিৰ দৰে হ'ল, কাৰণ তেওঁলোকে সন্দেহ কৰিছিল যে আলবাৰ্টৰ উপস্থিতিয়ে অন্যান্য ছাত্ৰসকলৰো মনোবৃত্তি নষ্ট কৰি তুলিব। কিন্তু মেধাবী ছাত্ৰ আলবাৰ্টে ১৯০০ চনত চুইজাৰলেণ্ডৰ জুৰিক পলিটেকনিক একাডেমীৰ পৰা সুখ্যাতিৰে স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰি বিশেষভাৱে সুসজ্জিত এক পেটা চিক অনুষ্ঠানত পৰীক্ষক হিচাপে নিযুক্তি লাভ কৰে। কিন্তু আলবাৰ্টৰ অনুসন্ধিৎসু মন 'পেটা চিক'ৰ ভিতৰতে সীমাবদ্ধ নাথাকি পদাৰ্থ তথা ৰাসায়নিক বিজ্ঞানৰ বিভিন্ন বিষয় নতুন তথ্যৰ আৱিষ্কাৰৰ সন্ধানত ভাৱাক্ৰান্ত হৈ পৰিল। বিজ্ঞান আৰু বৈজ্ঞানিক চৰ্চা তথা অধ্যয়নতে তেওঁ আগবাঢ়ি গ'ল আৰু আপেক্ষিকতাবাদৰ তত্ত্বৰ আৱিষ্কাৰ হ'ল, পৃথিৱীত তেওঁৰ নাম দৈ দৈ গ'ল, শেষত ন'বেল পুৰস্কাৰে বিজ্ঞান সাধনাৰ বাবে আলবাৰ্টক আনি দিলে অধিক আত্মবিশ্বাস।

তেইহজনমানৰ আগতে এইজনা বিজ্ঞানীক জন্ম শতাব্দী সময় পৃথিৱীতে পালন কৰা হৈছিল। বিজ্ঞানী হৈয়ো মানৱীয় গুণেৰে বিভূষিত এইজনা মহৎ লোকে নিজকে তুচ্ছ জ্ঞান কৰি পদদলিত তথা অন্যায়ৰ বলি জনগণৰ সেৱাত নিমগ্ন হৈছিল আৰু নিজৰ যশস্যা, ধন দৌলতৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ উদাসীনতা প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

১৯৩৩ চনত আলবাৰ্ট আইনষ্টাইন নিউইয়ৰ্ক মহানগৰত উপস্থিত হৈছিলগৈ। যদিও এটা যুগৰ আগতেই আলবাৰ্টে ন'বেল পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছিল, তথাপি তেওঁ আমেৰিকাত বিমান জনাজাত নাছিল। তেওঁৰ ইংৰাজীৰ জ্ঞানো আছিল কম তেনেকৈ। তথাপি তাত উপস্থিত হৈ সেই দেশৰ অধিবাসীসকলৰ জীৱন-

বাল্য, আচাৰ-বিচাৰ আদিৰ বিষয়ে অৱগত হ'বলৈ বাধ্য হৈ পৰিছিল। তেওঁলোক সকলোকে অৱশেষত নিজৰ জীৱন যাত্ৰাৰ দীঘল যোজৰ লগৰীয়া হিচাপে গণ্য কৰিছিল।

এদিন যেতিয়া আইনষ্টাইন সুন্দৰ বন্দৰ পোতাশ্ৰয়ৰ কাষে কাষে ঘূৰি আছিল, এজন অভিজাত লোকে হঠাতে তেওঁক উদ্দেশ্য কৰি কৈছিল, "হেৰা মিঃ আইনষ্টাইন তুমি যেতিয়া তোমাৰ বৈজ্ঞানিক তত্ত্বৰ বাবে বিখ্যাত, তুমি আপেক্ষিকতাবাদ আৱিষ্কাৰ কৰিছিলা। অধ্যাপক তুমি মোক জনাব পাৰিবানে তোমাৰ যৌনতত্ত্ব সম্বন্ধে তোমাৰ মত কি?" তৎক্ষণাত উত্তৰ আহিল "ইয়ে পৃথিৱীৰ চাৰিওদিশতে বিয়পি আছে।"

যেতিয়া অন্যান্য লোকসকলে আনন্দ অনুভৱ কৰি 'জেৱা' আৰু 'জন'ৰ তত্ত্ব সৈতে নিজকে যোগ্য বুলি বিবেচনা কৰিছিল, আইনষ্টাইনে কিন্তু তেওঁৰ মৌলিক তত্ত্বৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিহে কথা কৈছিল। তেওঁৰ কোমল মনটোৱে আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ নম্মুনাকলক কেনেভাৱে প্ৰভাৱিত কৰিছিল সেয়া সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশিত হৈছিল তেওঁৰ নিজৰ নাম ভৰ্তিকৰণৰ বাবে দিয়া আৱেদনতেই, তাত তেওঁ নিজৰ নাম, বয়স, লিঙ্গ ইত্যাদি লিখাৰ পিছত যেতিয়া জাতৰ প্ৰশ্ন উঠিছিল, তেতিয়া তাত তেওঁ লিখিছিল 'মানুহ জাত' বুলি।

মহাত্মা গান্ধীক আইনষ্টাইনে যীচুখ্ৰীষ্টৰ পিছতে আটাইতকৈ মহান ব্যক্তিত্ব বুলি কৈছিল, সেয়েহে গান্ধীজীৰ মৃত্যুত দেশ-বিদেশৰ পৰা শ্ৰদ্ধা তৰ্পণ কৰিবলৈ উল্লেখযোগ্য ব্যক্তিসকল উপস্থিত হৈছিল। জৱাহৰলাল নেহৰু বিশেষভাৱে প্ৰিন্সটনত আইনষ্টাইনক লগ পাবলৈ গৈছিল ঠিক উইনষ্টন চাৰ্চিল, চাৰ্লচ দিগল আদিসকলৰ দৰেই। যেতিয়া বেন গুৰিয়নে তেওঁক ইজৰাইলৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদটো গ্ৰহণ কৰিবলৈ দিছিল তেওঁ বিনম্ৰভাৱে প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল।

এবাৰ নেহৰুৱে আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষৰ পৰা আইনষ্টাইনলৈ 'আলফন্স' আমৰ পাৰ্চেল এটা পঠিয়াই দিছিল। সেই সোৱাদ অনুভৱৰ আইনষ্টাইনে অকলেই ভক্ষণ কৰি এই প্ৰভাৱশালী লোকজনে আমাৰ প্ৰধানমন্ত্ৰীলৈ লিখিছিল "আৰু বেছি প্ৰিয় বন্ধু মোৰ, মই বাৰু সেই আমবোৰ আকৌ কেনেকৈ সেইবোৰৰ আৰু সোৱাদ ল'বলৈ পাম?"

আইনষ্টাইনে সকলো সময়তে গণিতৰ কথাকে ভাবে। ডঃ ইনফেল্ড আছিল ডঃ আইনষ্টাইনৰ অতি প্ৰিয়। তেওঁ পোলেণ্ডৰ পৰা বাৰ্লিনলৈ গৈছিল আইনষ্টাইনৰ বাবে আৰু আইনষ্টাইনৰ অনুগ্ৰহতেই তেওঁ ওপৰক্ষি হাতকেশে বাৰ্লিনত বিজ্ঞানীসকলৰ ক্লাছ কৰিবলৈ অনুমতি দিয়া হৈছিল। এইবাৰ দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে ইনফেল্ড আহি আইনষ্টাইনৰ সৈতে কাম কৰিছে যোৱা বছৰ পাছত। তেওঁ প্ৰিন্সটনত আইনষ্টাইনক সহায় কৰিছে "দি ইভলিউচন অৱ ফিজিক্স" (পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ বিৱৰ্তন) নামৰ এখন কিতাপ প্ৰণয়ন কৰাত। তেওঁ ১৯৩৬ ৰ পৰা ১৯৩৮ লৈ প্ৰিন্সটনত থাকি আইনষ্টাইনৰ সৈতে কাম কৰিছিল।

প্ৰিন্সটনত থকা সময়ত আইনষ্টাইনৰ জীৱনত কেবাটিও শোকাকুল ঘটনা ঘটে। প্ৰথমতে তেওঁ, একালৰ সহযোগী বন্ধু বিজ্ঞানী এৰেনফেষ্টৰ মৃত্যুৰ বাতৰি পায়। এসময়ত হলেণ্ডত ডঃ লৰেঞ্জৰ সৈতে আহ-যাহ কৰি থকাতে লগ পাইছিল পণ্ডিত এৰেনফেষ্টক। তেওঁৰ সৈতে একে প্ৰকৃতিৰ বিজ্ঞানীজনা আছিল তেওঁৰ দৰেই গণিতৰ পোক।

তাৰ পাছতে ন'বেল বঁটা বিজয়ী মেডাম কুৰীৰ মৃত্যুৰ খবৰ পায়। মেডাম কুৰীৰ সৈতেও আইনষ্টাইনৰ ঘনিষ্ঠ সম্বন্ধ আছিল।

ডঃ আইনষ্টাইনৰ দ্বিতীয় পত্নী এলছাৰ দুজনী জীয়েক আছিল। আইনষ্টাইনে দুয়োজনীকে নিজৰ জীয়েকৰদৰে মৰম কৰিছিল। ডাঙৰ জীয়েকৰ নাম আছিল ইলছা আৰু সৰুজনীৰ নাম মাৰ্গেট। সেই ইলছাৰ অসুখ বুলি তাঁৰবাৰ্তা আহিল। আইনষ্টাইনে নিৰাপত্তাৰ কাৰণে যাব নোৱাৰিলে। মাত্ৰ শ্ৰীমতী এলছা আইনষ্টাইনক পঠাই দিলে পেৰিছলৈ। লগতে গ'ল মাৰ্গেট। কিন্তু দুখৰ কথা-মাতৃ আইনষ্টাইন ঘূৰি আহিল ইলছাৰ মৃত্যুৰ বাতৰি লৈ।

ইতিমধ্যে শ্ৰীমতী আইনষ্টাইনৰো স্বাস্থ্য ভাগি পৰিল। প্ৰথম জীয়েকৰ মৃত্যুৱে তেওঁক আনি দিলে হৃদৰোগ। শ্ৰীমতী এলছা শয্যাশায়ী হ'ল। ডঃ আইনষ্টাইন আৰু জীয়েক মাৰ্গেটে ছমাহ ধৰে লাগি থাকি শ্ৰীমতী এলছাক পৰিচৰ্যা কৰিবলৈ ধৰিলে।

ইপিনে নৰিয়াপটীত থাকিও এলছাৰ মনত উদ্বিগ্নতা সতত-সৰু জীয়েকৰ প্ৰতি, এনেদৰে কিছুদিন টান নৰিয়াত পৰি ১৯৩৬ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰৰ দিনা শ্ৰীমতী এলছাই শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰে আৰু বিজ্ঞানীজনা একেবাৰে ভাগি পৰে।

প্ৰিন্সটনৰ ওচৰতে এক সমাধিক্ষেত্ৰত শ্ৰীমতী এলছাক সমাধিস্থ কৰা হ'ল। ডঃ আইনষ্টাইনে নিজৰ দুখ-বেদনা পাহৰিবৰ বাবে পুনৰ কামত ব্ৰতী হয়।

১৯৪৬ চনৰ মে' মাহত অধ্যাপক আইনষ্টাইনক সভাপতিৰূপে লৈ পৰমাণু বিজ্ঞানীসকলৰ এখন জৰুৰী কমিটি গঠন কৰা হয়।

১৯৫১ চনৰ পৰাই আইনষ্টাইনৰ অসুখ আৰম্ভ হয়। প্ৰথমতে পেটৰ বিষ। মাৰ্গেটে ডাক্তৰ মাতিলে। ডাক্তৰে তেওঁক নাৰ্চিং হোম এখনত ভৰ্তি কৰালে। কেইমাহমান তাতে থাকি আইনষ্টাইন ঘৰলৈ উভতিল। ১৮ মাৰ্চত তেওঁৰ ৭০ বছৰীয়া জন্মদিন। সমগ্ৰ বিশ্বতে ধুমধামেৰে পালন কৰা হ'ল।

চাৰিওফালে চাৰিওফালে আহি পালে ১৯৫৫ চনৰ ১৪ মাৰ্চ, সেইদিনা মহামতি আইনষ্টাইনৰ শেষ জন্মদিন। ৭৬ বছৰীয়া বিজ্ঞানীজনাই সিদিনা জীয়েক মাৰ্গেট আৰু সহকাৰী ডুকাচক একো বিশেষ আয়োজন নকৰিবলৈ আদেশ দিলে।

আইনষ্টাইনে বুজিলে যে তেওঁৰ আৰু বেছিদিন নাই। তেওঁৰ মনলৈ আহিল অতীতৰ কথাবোৰ। ভগ্নী মাজা, পুত্ৰৰ জেকব আৰু স্নেহপূৰ্ণ পিতৃ-মাতৃৰ স্মৃতিয়ে তেওঁক এক আনন্দ দিয়ে। মনত পৰিল তেওঁৰ প্ৰথমা পত্নী মিলেভাৰ কথা আৰু বন্ধু-বান্ধৱসকলৰ কথা। ১৭ এপ্ৰিলৰ দিনা তেওঁ মাৰ্গেটক মাতি আনি কাষত বহুৱাই লৈ নানান উপদেশ দিলে। ১৮ এপ্ৰিলৰ দিনা কতিপুৰা কুৰি শতিকাৰ নিউটন ওই পৰিল নিয়তিৰ কোলাত। মহাশান্তিত ওই পৰিলে মহাজীৱনৰ সপোন দ্ৰষ্টা মহানায়ক বিজ্ঞানী এলবাৰ্ট আইনষ্টাইন।

আইনষ্টাইনৰ মৃত্যুৰ বাতৰি বতাহৰ দৰে সমগ্ৰ পৃথিৱীতে বিয়পি পৰিল। বিশ্বৰ সকলো দেশে শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিলে বিজ্ঞানীজনাৰ শান্তিবাদী নীতি, মহান অৱদান আপেক্ষিকতাবাদ, যিয়ে মহাবিশ্বৰ দুৱাৰ খুলি দিছে। আজি আমি মহাকাশৰ বুকুত মহাকাশ বিৰামঘাটি স্থাপন কৰিছোঁ। মহাকাশৰ অজান ৰহস্য উদ্‌ঘাটন কৰিছোঁ। এই সকলোবোৰৰ সম্ভৱ হৈছে আইনষ্টাইনৰ বাবেই।

—:::—

পেলিনড্ৰোমিক	**:** আৰম্ভণি বা শেষৰ পৰা পঢ়িলে বিবোৰ শব্দৰ উচ্চাৰণ বা অৰ্থৰ সলনি নহয়, সেইবোৰক পেলিনড্ৰোমিক শব্দ বোলা হয়। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ভাষাৰ ভিতৰত আটাইতকৈ দীঘল পেলিনড্ৰোমিক শব্দটো হ'ল — "MALAYALAM". ই কেৰালাৰ প্ৰধান ভাষা।
"NEWS" শব্দৰ উৎপত্তি	**:** উত্তৰ, দক্ষিণ, পূব আৰু পশ্চিমত ঘটা ঘটনা আৰু সেইবোৰ অঞ্চলৰ বাতৰি ছপা হোৱা কাগজত 'North, South, East, West বুজাবলৈ 'N,S,E,W' এই আখৰকেইটা ব্যৱহাৰ হৈছিল-সিহঁতক কৰি NEWS বুলি পঢ়িবলৈ ল'লে। পাছলৈ বাতৰি বুজাবলৈ এই শব্দটোৱেই জনপ্ৰিয় হ'ল।

ৰোগী :	ডাক্তৰ বাবু, মোৰ চুলিবোৰ বৰকৈ সৰিবলৈ ধৈছে। চুলিবোৰ ৰখাৰ কোনো ব্যৱস্থা কৰিব নোৱাৰেনে? ডাক্তৰে ৰোগীৰ হাতত এটা খালী কাগজৰ বাকচ তুলি দি ক'লে : ইয়াতে ৰাখিবা।

প্ৰবন্ধ

ব্যক্তি আৰু ঘটনা : অবিশ্বাস্য হ'লেও সত্য

ৰিংকু পাল
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

বিচিত্ৰ ৰহস্যপূৰ্ণ আমাৰ এই পৃথিৱী। তাতোকৈ বিচিত্ৰ পৃথিৱীৰ মানুহৰ জীৱন। কিছুমান মানুহৰ জীৱনত এনে কিছুমান ঘটনা ঘটে যিবোৰক কোনো যুক্তিৰে বিশ্লেষণ কৰিব নোৱাৰি। আমেৰিকাৰ প্ৰয়াত ৰাষ্ট্ৰপতি আব্ৰাহাম লিংকন আৰু জন এফ কেনেডীৰ জীৱনতো আশ্চৰ্যজনকভাৱে একেধৰণৰ ঘটনা ঘটিছিল। এনে আশ্চৰ্যজনক ঘটনা কিছুমানৰ বিষয়ে ইয়াত আলোচনা কৰা হৈছে।

আব্ৰাহাম লিংকন ১৮৬০ চনত আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিল। আনহাতে জন এফ কেনেডী আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিল ১৯৬০ চনত। দুই সময়ৰ ব্যৱধান আছিল সম্পূৰ্ণ ১০০ বছৰ।

ৰাষ্ট্ৰপতি লিংকন আৰু ৰাষ্ট্ৰপতি কেনেডী উভয়ৰে উপৰাষ্ট্ৰপতিৰ নাম আছিল JOHNSON. লিংকনৰ উপৰাষ্ট্ৰপতিৰ নাম আছিল ANDREW JOHNSON আৰু কেনেডীৰ উপৰাষ্ট্ৰপতিৰ নাম আছিল LYNDON JOHNSON। ANDREW JOHNSON ৰ জন্ম হৈছিল ১৮০৮ চনত আৰু LYNDON JOHNSON ৰ জন্ম হৈছিল ১৯০৮ চনত। অৰ্থাৎ ইয়াতো সময়ৰ ব্যৱধান সম্পূৰ্ণ ১০০ বছৰ।

লিংকন আৰু কেনেডী দুয়োজনকে ৰাষ্ট্ৰপতি আততায়ীৰ গুলীৰ নিচিনা হৈছিল আৰু দুয়োজনকেই নিজৰসকলৰ মূৰত গুলীয়াই হত্যা কৰা হৈছিল। উল্লেখনীয় যে দুয়োজনকে ৰাষ্ট্ৰপতিক হত্যা কৰা দিনটো আছিল শুক্ৰবাৰ।

লিংকনৰ হত্যাকাৰী JOHN WILKES BOOTH ৰ জন্ম হৈ ১৮৩৯ চনত আৰু ইয়াৰ ঠিক ১০০ বছৰ পিছত অৰ্থাৎ ১৯৩৯ চনত জন্ম হৈছিল কেনেডীৰ হত্যাকাৰী LEE HARVEY OSWALD ৰ। লিংকন আৰু কেনেডীৰ হত্যাকাৰী দুয়ো BOOTH আৰু OSWALD উভয়কেই বিচাৰৰ বাবে আদালতলৈ নিয়াৰ আগতেই গোপনে হত্যা কৰা হৈছিল।

BOOTH এ লিংকনক এটা থিয়েটাৰ হলত হত্যা কৰিছিল আৰু আততায়ীয়ে এটা গুদামঘৰত আত্মগোপন কৰিছিল। ইয়াৰ বিপৰীতে OSWALD এ কেনেডীক এটা গুদামঘৰত হত্যা কৰে আৰু আততায়ী আত্মৰক্ষাৰ বাবে এটা থিয়েটাৰ হললৈ পলাই যায়। অতি আশ্চৰ্য বিষয় LINCON আৰু KENNEDY এই দুয়োটা নামতে ৭ টা আখৰেৰে গঠিত। দুয়োগৰাকী ৰাষ্ট্ৰপতিৰ উপৰাষ্ট্ৰপতি দ্বয় ANDREW JOHNSON আৰু LYNDON JOHNSON দুয়োটা নামতেই ১৩ টাকৈ আখৰ আছে। লিংকন আৰু কেনেডীৰ হত্যাকাৰী দ্বয় JOHN WILKES BOOTH আৰু LEE HARVEY OSWALD ৰ নাম দুটিতো দুই ১৫ টাকৈ আখৰ আছে।

দুয়োজন ব্যক্তিৰ জীৱনৰ ঘটনাৰ এনে মিল সঁচাকৈ অতি আশ্চৰ্যৰ বিষয় নহয়নে?

*****

- যদি দুষ্কাৰ্যকাৰীসকলে কাৰ্য্যকৰী পদক্ষেপ লোৱাত অধিক জ্ঞান আহৰণ কৰে, যি কেতিয়াও ভুল কৰা নাই তেওঁ কেতিয়াও কোনো নতুন আৱিষ্কাৰ কৰিব নোৱাৰে।

— আলবাৰ্ট আইনষ্টাইন।

প্ৰবন্ধ

কলেজীয়া জীৱনলৈ শুভকামনাৰে

"No Knowledge Without College"

অমৃত কুমাৰ পৌডেল
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

কলেজীয়া জীৱনৰ আকৰ্ষণে আমাক জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা যোগায়। প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৈশোৰ, জীৱনৰ এখন কলেজীয়া শিক্ষা যোগায়। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ অৱসানৰ লগে লগে শিক্ষাৰ আৰু এটা নতুন দিগন্ত ঠৈ যুৱক-যুৱতীসকলে এই কলেজীয়া জীৱন আৰম্ভ কৰাৰ বাবে সাজু হৈ পৰে। তেতিয়াহে নতুন নতুন সপোন, নতুন আশা ঠৈ ভৱিষ্যত জীৱনৰ সুন্দৰ পৃথিৱীখন গঢ়াৰ বাবে দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ হয় এইসকল যুৱক-যুৱতী।

দৈহিক, সাংস্কৃতিক, মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনকাৰী কলেজীয়া জীৱনত যি যোৱাক, আনন্দ, যুৱক-যুৱতীৰ আছাৰ থাকে সি হৈ যায় চিৰস্মৰণীয় থাকে অনন্ত। কলেজীয়া জীৱনে দিয়ে মানুহক আকৰ্ষণ কৰে যেনেদৰে শিক্ষা জীৱনতো ইয়াৰ অনুৰূপে মানুহক প্ৰেৰণাৰ কৰি থাকে। এই কলেজীয়া জীৱনে দিয়ে আমাক জ্ঞান তথা নতুন বন্ধু-বান্ধৱৰ সঙ্গ। সেয়ে আমি ক'ব পাৰো No Knowledge Without College. "শিক্ষা, একতা, সাধনা, সাহস আৰু সাফল্যৰ দ্বাৰা উন্নতিৰ পথ, মানুহৰ মাজত জাতিভেদ, সম্প্ৰদায়ভেদ কোনো ভেদাভেদ নাই, অৰ্থাৎ সমাজৰ আৰু বিশ্ব মানুহ এটা মহামন্ত্ৰ।" যেতিয়াহেতে মানৱ আত্মাক শক্তিশালী কৰিব খোজে, তেতিয়াহেতে এই কলেজীয়া শিক্ষাক সম্পূৰ্ণ বুলি ক'ব খোজে। মানৱ আত্মাক শক্তিশালী কৰিবলৈ হ'লে তাতে আমাক প্ৰয়োজন হ'ব ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীৰ। বিষয়ে ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীৰে আমাক যাৰ বিষয়ে সফলতা অতি কাম্য হ'ব। সেয়ে মহান লোকসকলে কয় — "আমাৰ জীৱনটো আনন্দেৰে পূৰ্ণ কৰিব লাগিব। আশা আৰু আকাংক্ষা থকাতকৈ সমস্যাৰ এটা অতি নিছুন। এক আত্মাৰ মুখ আৰু সহজ হৈ আশাৰে প'লে সফলতা অতি নিজে ধৰা দিব আৰু আকাশত লাগিব আপোন প্ৰচেষ্টা।" কথা যুৱক পৰীক্ষাৰ কথা। কলেজত পঢ়িলেই পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ব নোৱাৰি। ইয়াৰ বাবে নিজৰ বিষয়সমূহ পুংখানুপুংখভাৱে বুজি পাব লাগিব। ইয়াৰ বাবে কঠোৰ অধ্যয়ন প্ৰয়োজন। অকল পৰীক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত নহয়, যিকোনো বিষয়তে প্ৰয়োজনীয় অৰ্হতা অৰ্জন কৰি ভৱিষ্যতে এজন সফল নাগৰিক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত হ'বলৈ কলেজীয়া জীৱনতে আৰম্ভ কৰিব লাগিব সেই প্ৰচেষ্টা। মহৎ প্ৰচেষ্টাৰ অৰ্থই হ'ল মহান সফলতা। কলেজীয়া জীৱনৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে শিক্ষা গ্ৰহণ আৰু অধ্যয়ন। এই শিক্ষা গ্ৰহণত এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী নিয়মনিষ্ঠ সফল হ'ব আৰু কেৱল হয় পৰীক্ষাবোৰতে। সেয়ে পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্যতাৰ বাবে সময়োপযোগী অধ্যয়ন নিতান্তই জৰুৰী। কলেজীয়া জীৱনৰ প্ৰথম দিনটোৰ পৰাই লগ পোৱা যায় বিভিন্ন ঠাইৰ বিভিন্ন মনোভাবৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৈতে সৌহাৰ্দ্য ৰক্ষাই বেছি প্ৰয়োজন। কিন্তু বন্ধুৰ নৈতিকতাৰ সম্পৰ্কে যোৱা দৰকাৰ, কিয়নো ইতিবাচক দৃষ্টিভংগী আৰু শিক্ষানুৰাগ কম থাকে। এজন গাভিক চিনি পাব পাৰি তেওঁৰ বন্ধুসকলক চাই। সেয়ে বন্ধু নিৰ্বাচনৰ ক্ষেত্ৰত সাৱধান হ'ব লাগে।

কলেজীয়া জীৱনত এনে কিছুমান কথাত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা প্ৰয়োজন, যিবোৰৰ পাক-চক্ৰত পৰি এটা ভাল একাডেমিক কেৰিয়াৰ ধ্বংস হৈ যাব পাৰে। সতীৰ্থ কথা-বতৰাৰ কিছুমান আড্ডা, ড্ৰাগছ-মদ আদিৰ নিচাসক্তআদিয়ে বহুতৰে কলেজীয়া জীৱন ধ্বংস কৰি পেলায়। আনহাতে সম্প্ৰতি অসমৰ কলেজবোৰ ৰাজনীতিৰ কবলৰ বাহিৰ নহয়। আজি এচাম ৰাজনীতিকে ৰাজনৈতিক ক্ষমতা আদায়ৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক হাথিয়াৰ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছে। বিভিন্ন ৰাজনৈতিক দলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক জড়িত কৰি একোটা ছাত্ৰ সংগঠনৰ জন্ম দিছে। এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ নতুন সতীৰ্থসকলৰ প্ৰধান কাম হ'ব এই ৰাজনৈতিক মনোভাবাপন্নতাৰ পৰা আঁতৰি থকাটো। ইয়াৰ উপৰি কলেজীয়া তৰুণ-তৰুণীসকলে শালীনতা ৰক্ষা কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিব লাগে। কাৰণ বৰ্তমানৰ স্খলিত সমাজব্যৱস্থাত যিসকলে শালীনতাবোধ বজাই ৰাখিব পাৰে তেওঁলোকে প্ৰকৃত মানৱ হিচাপে স্বীকৃতি পায়। মুঠতে নতুন জীৱনৰ আৰম্ভণিৰ প্ৰতিটো খোজৰ হিচাপ ৰাখি আগবাঢ়ক ন-কলেজীয়াসকল। শিক্ষাৰ লগতে ক্ৰীড়া, সংস্কৃতি, সাহিত্য আদি প্ৰতিজন সৃষ্টিশীল ক্ষেত্ৰতে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ বাবে আগবাঢ়ক। জীৱনৰ উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনত জিলিকি উঠক প্ৰতিজন সপোনবিলাসী। নিজৰ লগতে দেশৰ প্ৰগতিত অৰিহণা যোগাব পৰা প্ৰকৃত নাগৰিক হিচাপে গঢ়ি তোলক প্ৰতিজনে নিজকে।

****

পঞ্চ তত্ত্ব

পঞ্চ ইন্দ্ৰিয় — চকু, কাণ, নাক, জিভা, ছাল।
পঞ্চ ৰত্ন — সোণ, ৰূপ, তাম, মাণিক, হীৰা।
পঞ্চ পৰ্ব — পূৰ্ণিমা, অমাবস্যা, অষ্টমী, একাদশী, দোমাহী।
পঞ্চ গুণ — ৰূপ, ৰস, গন্ধ, স্পৰ্শ, শব্দ।
পঞ্চ দেৱ — গণেশ, সূৰ্য, বিষ্ণু, শিৱ, দুৰ্গা।
পঞ্চ সতী — সীতা, তুলসী, সাবিত্ৰী, পাৰ্বতী, বেউলা।
পঞ্চ ভূত — তেজ, বায়ু, পানী, পৃথিৱী, আকাশ।
পঞ্চ বন্ধু — ৰাজদ্বাৰত, মহাবিপদত, পথ-প্ৰবাসত, ৰণত, মনত।
পঞ্চ গুৰু — পিতৃ-মাতৃ, শহুৰ-শাহু, শিক্ষাগুৰু, দীক্ষাগুৰু, অন্নদাতা বা ৰজা।

সংগ্ৰাহক : অনিমা তালুকদাৰ
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

গল্প

এজন বিপ্লৱীৰ সাধু

ড° সৰোজ কাকতি

(১)

শৰতেৰে হাতত সাৰে-ভৰিত সাৰে জিঞাটো ধৰিবলৈ আগবাঢ়ি গৈ এটা সময়ত গাছডালৰ পৰা তাক খপকৈ ধৰি পেলালে। শৰতৰ আঙুলি চেপাৰ্থপৰা এবা সি যাবলৈ জিঞাজনীয়ে আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিলে যদিও সক্ষম নহ'ল। শৰতৰ সফলতা দেখি অনকাইতে কিৰিলি পাৰি উঠিল আৰু প্ৰত্যেকে জিঞাজনীক ওচৰৰপৰা নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ ধৰিলে।

"ইচ ইমান ধুনীয়া পাখি দুখন, মাজত আকৌ ৰঙাফোঁট আছে।" দাদুলে কৈ উঠিল। পান্না আৰু অনকাই চুই চাব খুজিলে যদিও শৰতে সিহঁতক জিঞাজনীক চুই চাবলৈকে নিদিলে। তাৰমতে যিহেতু সিহে ধৰিছে—গতিকে সি তাইক আন কাকো নিদিয়ে।

এইবাৰ শৰতে ওচৰৰ জেওৰাখনৰপৰা বাঁহকণ্‌লা এডাল ভাঙি আনিলে আৰু জিঞাজনীৰ নেজৰ ফালে সুমুৱাই দি এৰি দিবলৈ উদ্যত হ'ল। এনেকুৱা কাম শৰতে আগতেও কৰে, কিন্তু আজি দাদুলে শৰতৰ এই কাৰ্যৰ প্ৰতিবাদ কৰি উঠিল "জিঞাজনীৰ গাত কিয় শলা সুমুৱাই দিবি? তাই তোৰ কি অপকাৰ কৰিছে?" দাদুলৰ প্ৰশ্ন শুনি শৰতৰ জাত্তুৰ খাই উঠিল। "অৰে এই জিঞাজনী তোৰ কিবা পোহনীয়া নেকি? মই তাইক ধৰিছো, মই যি ইচ্ছা তাকে কৰিম, তই তাত মাত মাতিবলৈ কোন?"

"তই জিঞাজনীক ধৰিবি বুলিয়েই সেয়া তোৰ হ'ব নোৱাৰে। এইটো প্ৰকৃতিৰ বস্তু, তোৰ কোনো অপকাৰ নকৰাকৈ তাই উৰি ফুৰিছে। তাইৰ গাত শলা সুমুৱাইদি বা চাবলৈ তই কোন? তোৰ গাত যদি মই এডাল শলা সুমুৱাই দি তোক যদি দৌৰাই দৌৰাই ফুৰো তই কেনে পাবি? যেতিয়া জিঞাজনীৰ গাত শলা সুমুৱাই, তোকো মই ঠেং কাটিম।" দাদুলে হাতত থকা খুকুৰিখন দেখুৱাই ক'লে। অনকাইতেও দাদুলকে সমৰ্থন কৰিলে—" হয়দে শৰত, দাদুলে ঠিকেই কৈছে, এনে কাম কৰিলে পাপ লাগিব। যমৰজাই আমাৰ গাতো এনেকৈ বাঁহৰ শলা সুমুৱাই শাস্তি দিব।"

সকলোৰেপৰা আপত্তি অহা কাৰণে এই কামটোৰপৰা বিৰত থাকি জিঞাজনীক এৰি দিলে। মুক্তি পাই জিঞাজনীয়ে উৰি গৈ আন এঠাইত পৰিল। তাকে দেখি বাকী ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাই এটা নিৰ্মল আনন্দত হাত চাপৰি বজাই জঁপিয়াব ধৰিলে।

(২)

আঘোণ, পুহ,মাঘ আৰু ফাগুন এই চাৰিটা মাহত দাদুলে স্কুল ছুটীৰ পাছত আৰু বন্ধৰ দিন কেইটাত এন্দুৰৰ গাঁতৰ ধান বিচাৰি যায়। তাৰ সমনীয়া মদন আৰু কনইতেও যায় কিন্তু সিহঁতৰ লগত দাদুলৰ পাৰ্থক্য আছে। দাদুলে যিখিনি ধান পায় সেইখিনি খোৱাৰ কাৰণে জমা কৰিব লাগে। তাৰ সৰু সংসাৰখনত বিধৱা মাক, ভনীয়েক, দুজনী ছাগলী আৰু দুজনী হাঁহ আছে। মাকে আনৰ ঘৰত বোকা খই কিছু ধান সংগ্ৰহ কৰে। মাটি বুলিবলৈ বস্তিটোত এবিঘা আছে। কথিত মাটি অলপ আছিল যদিও দেউতাকৰ বেমাৰৰ সময়তে বিক্ৰী গ'ল! ভনীয়েকে বাস্তাৰ কাষৰ খালত বৰশী বাই চেং, গৰৈ আদি মাছ আনে, কিবাকৈ নিমখ আৰু তেলখিনিৰ যোগাৰ কৰিব পাৰিলে হৈ গ'ল। সেইখিনিকে পৰম তৃপ্তিৰে হাঁহি-ধেমালিৰে তিনিওটা প্ৰাণীয়ে খায়, কিন্তু এনেকুৱা দৰিদ্ৰতাৰ মাজত বাস কৰিলেও দাদুল তাৰ তীক্ষ্ণ মেধাৰ কাৰণে বুঢ়হৰ এলেকাটোত জনাজাত। অন্য মাক-বাপেকে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়াৰ কথা সকীয়াই দিবলৈ দাদুলৰ উদাহৰণ দিয়ে "দেখা নাই দাদুলক? কচু-ঢেকীয়া খায়ো দাদুলে শ্ৰেণীৰ ভিতৰতে প্ৰথম হয়। তইতক ভাতৰ মাছ লাগে? মাংস লাগে? কণী লাগে? পঢ়াৰ প্ৰতি অলপো ধাপ্পা নাই।"

চকৰিটো বিষয়ত লেটাৰ লৈ, ষ্টাৰ মাৰ্কসহ দাদুলে হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'ল। তাৰ লগৰ শংকৰে তৃতীয় বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'ল।

দাদুলহঁতৰ সৰু যেন ঝুপুৰিৰ চোতালত সিদিনা গাঁৱৰ বহু মানুহ আহি গোট খালে। প্ৰত্যেকৰে এটাই অভিমত দাদুলৰ ইমান ভাল মগজু, সি চহৰৰ কোনো এখন ভাল কলেজত পঢ়ি ডাক্তৰ নাইবা ইঞ্জিনীয়াৰ হোৱাটো উচিত। অভিমত দিয়াৰ লগতে বেছিভাগেই তাক অলপ-অচৰপ পইচাও দিলে। মানুহবোৰৰ মৰম আৰু আস্থা দেখি দাদুল অভিভূত হৈ পৰিল। সি মনে মনে প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে এই মানুহবিলাকৰ মৰমৰ প্ৰতিদানস্বৰূপে চিকিৎসা বিদ্যা অধ্যয়ন কৰি এজন সুচিকিৎসক হৈ চহৰৰ পৰা পুনৰ এই পিছপৰা অঞ্চলটোলৈকে উভতি আহিব। দাৰিদ্ৰ্যৰ সৈতে সহবাস কৰা মানুহবিলাকক সহায় কৰিব। মাক আৰু ভনীয়েকৰ মনতো অপাৰ আনন্দ। বাইজৰ সন্মুখতে দাদুলৰ খুড়াকে ক'লে তেওঁ যেনো দাদুলৰ পঢ়াৰ খৰচ বহন কৰিব।

(৩)

চিকিৎসা বিজ্ঞান পঢ়িবলৈ গৈহে সি প্ৰকৃত বাস্তৱৰ মুখামুখি হ'ল। চিনিয়ৰ ছাত্ৰসকলৰ ৰেগিং নামৰ অকল্পনীয় নিৰ্যাতনৰ সন্মুখীন হৈ সি প্ৰথমবাৰৰ বাবে অনুভৱ কৰিলে, ভাল সিদ্ধান্ত কৰাটো তাৰ কিবা অপৰাধ হৈছে নেকি? কঠোৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক অত্যাচাৰৰ সন্মুখীন হোৱাৰ উপৰিও সি এইবাৰ অৰ্থনৈতিক সংকটৰ সন্মুখীন হ'ল।

দাদুলৰ খুড়াকে সিমানখিনি টকাৰ যোগান ধৰিবলৈ সক্ষম হ'ল যিমানখিনি টকাৰে দাদুলহঁতৰ ভেটিৰ মাটিখিনি কিনি ল'ব পাৰি। প্ৰচণ্ড ঈৰ্ষাবোধত আক্ৰান্ত তাৰ খুড়াকে মাক আৰু ভনীয়েকক বাৰে বাৰে বুজাবলৈ ধৰিলে যে এইবোৰ পঢ়াই একো লাভ নাই, চাকৰি পোৱাৰ পাছত দাদুলে সিহঁতক কেতিয়াও নাচায়,আৰু আজিকালি বিনা সুতত টকা-পইচা কেতিয়াও নাপায়।

দাদুলে মাজে মাজে নিজৰ তেজ বিক্ৰী কৰে। টোটো বৰ মাৰি দুই-এটা টিউচনো কৰে। ইফালে গাঁৱত মাক আৰু ভনীয়েকে বাঁদ, বন্ধুণ, অনাহাৰে সকলোকে আওকাণ কৰি আনৰ ঘৰত কাম কৰে। বেছিভাগ মানুহৰে অৱস্থা বেয়া। পইচাৰ বিনিময়ত কাম কৰাব লোকো নোহোৱা। কিছুমানে আকৌ দাদুলৰ ভনীয়েকক পইচা বেছিকৈ দিব খোজে। দুদিনমান আগতে প্ৰসন্ন মাষ্টৰৰ ঘৰত কাম কৰিবলৈ যাওঁতে, ঘৰত কোনো নথকাৰ সুযোগত তাইক পাছফালৰ পৰা খামুচি ধৰিলে। তাই কোনোমতে হাতৰ পৰা এৰাই প্ৰাণটো লৈ পলাই আহিল।

দাদুলে ঘৰলৈ আহোঁতে কথাবোৰ জানিব পাৰি তীব্ৰ দুখ পালে। সি অনুভৱ কৰিলে এইবোৰৰ বিষয়ে পঢ়িবলৈ অকল ইচ্ছা থাকিলেই নহয়,সম্বলো থাকিব লাগে। সি এনে এটা পৰিবেশত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছে য'ত প্ৰচণ্ড অভাব-অনাটনে মানুহৰ মনুষ্যত্ব মান-মৰ্যাদা সকলোকে হৰণ কৰি নিয়ে। বহু সময় ভাবি ভাবি সি উলিয়ালে এই সকলোবোৰৰ অনৰ্থৰ মূলতে আছে তাৰ সামৰ্থ্যৰ বাহিৰৰ এটা বিদ্যা। সি ভাবিবলৈ ধৰিলে মানুহবোৰ অকল ডাক্তৰ হ'লেহে জীৱনত সফল হয়নে? অন্য ব্যৱসায় বা কাম কৰিওতো সফল হ'ব পাৰে, জীৱনৰ উদ্দেশ্য পূৰণ কৰিব পাৰে। অকল যে ডাক্তৰ হ'লেহে সমাজৰ উন্নতি কৰিব পাৰে তেনেকুৱাতো কোনো কথা নাই।

দুদিন ধৰি নীৰৱে থকাৰ পাছত সি মাক আৰু ভনীয়েকৰ আগত ঘোষণা কৰিলে যে সি আৰু পঢ়িবলৈ নাযায়। এই সিদ্ধান্তৰ কথা শুনি মাক জীয়েক দুয়োজনীয়ে দুখ পোৱাৰ লগতে অন্তৰৰ গভীৰত এটা ভীষণ সকাহ পালে।

মাক আৰু ভনীয়েকে কন্দাকটা কৰিলে যদিও সি ক'লে সি পঢ়াৰ বিনিময়ত যদি সিহঁত অথলী হ'ব লাগে তেন্তে সি নপঢ়াই ভাল।

দাদুলে পঢ়িবলৈ এবাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিলে যদিও অন্তৰত প্ৰচণ্ড ক্ষোভ জমা হ'বলৈ ধৰিলে।

(৪)

এনে সময়তে শংকৰে আহি তাক বুজালে " সমাজত বাস কৰা এক শতাংশ তেজপিয়া মানুহৰ কাৰণে বাকী নিৰানব্বৈ শতাংশ মানুহে এনে যন্ত্ৰণাময় জীৱন কটাব লগা হৈছে। এই এক শতাংশ চক্ৰান্তকাৰীক যদি সঠিক পথলৈ আনিব পৰা যায়, নতুবা খতম কৰি দিব পৰা যায় তেন্তে সমাজখন ঠিক হৈ উঠিব। তাৰ কাৰণে আবেদন-নিবেদনৰ কোনো স্থান নাই, আমি আমাৰ

অধিকাৰ খামুচি আনিব লাগিব।" শংকৰৰ এনে অগ্নিময় বক্তব্য শুনি দাদুল উত্তেজিত হৈ উঠিল আৰু শংকৰৰ পৰামৰ্শমতেই এদিন সি সশস্ত্ৰ সংগঠন এটাৰ সদস্য হ'ল। সংগঠনৰ নীতি আৰু আদৰ্শক সি হাতে-হিয়াই গ্ৰহণ কৰিলে। পূৰ্বতে বিদ্রূপ লোকে তাক আৰু শংকৰক দেখিলে আঁঠুৱা তলৰ মহ বুলি ভাবিছিল এতিয়া সেইবোৰে তাক বাঘ বুলি ভাবিবলৈ ধৰিলে। সমগ্ৰ অঞ্চলটোতে দাদুল আৰু শংকৰ দুৰ্বাৰ ত্ৰাণকৰ্তাৰূপে জনাজাত হ'ল। সমাজত যিকোনো অন্যায় সংঘটিত হ'লেই শংকৰ আৰু দাদুলৰ ওচৰলৈ মানুহ দৌৰি আহে। অন্যায়কাৰীয়ে দুয়োৰে ওচৰত বেতেঁতুৱা গৰুৰ দৰে কঁপি কঁপি ভৰিত ধৰি ক্ষমা খোজে। আগতে কাঠৰ দলংৰ ঠিকাদাৰে শাল কাঠৰ পৰিবৰ্তে শিমলু কাঠ দিছিল এতিয়া শাল কাঠেই দিব লগা হ'ল। ক'ৰবাত ঢালাইৰ কাম কৰোঁতে যদি চিমেণ্ট আৰু বালিৰ অনুপাত নহ এক আছিল এতিয়া তিনি এক বা চাৰি এক হ'বলৈ বাধ্য হ'ল। চৰকাৰী ডাক্তৰে ৰোগীৰ ঘৰলৈ গৈ মাত্ৰাধিক ফিজ দাবী কৰিব নোৱাৰা হ'ল। বিভাগৰ কেৰাণীয়ে কাৰোবাৰ আবেদন পত্ৰ পইচা নোপোৱাৰ বাবে মাহৰ পাছত মাহ পেলাই ৰাখি আবেদনকাৰীক শিয়াল-কুকুৰৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিছিল, সেইবোৰ কেৰাণী-বিষয়াই ৰাতি মধুসূদন সুঁৱৰি কাম কৰিব লগা হ'ল। কোনোবাই যদি নিয়ম নীতিৰ বাহিৰলৈ গৈ অন্যায় কৰে তেন্তে সিহঁতে জোতাৰ মালা পিন্ধি চাৰিআলিৰ চ'কত আঁঠুকাঢ়ি থাকিব লগা হ'ল।

এই সুযোগতে শংকৰে টকা সংগ্ৰহ কৰিবলৈ ধৰিলে। দুৰ্নীতি কৰি টকা খটা মানুহবোৰক টকা দে বুলি ক'লেই হ'ল— বাণ্ডিলে বাণ্ডিলে টকা উলিয়াই দিয়ে। দাদুলে ক'লে শংকৰ কামটো ভাল হোৱা নাই, এইবোৰ দুৰ্বীয়া ৰাইজৰ উন্নতিৰ বাবে খৰচ কৰা উচিত। শংকৰে দাদুলৰ কথা শুনি হাঁহি আৰু কয় "আগতে নিজৰ বাবে চিন্তা কৰ পাছত আনৰ কথা চিন্তা কৰিবি।" তথাপিও দাদুলে নিজৰ প্ৰয়োজনীয়খিনিৰ বাহিৰে অতিৰিক্ত এটকাও গ্ৰহণ নকৰে। তাৰ যুক্তি হ'ল অন্যায়কাৰীৰ ধনবোৰ যদি এনেকৈ ৰাখি থওঁ তেন্তে সিহঁত আৰু মোৰ মাজত কিহৰ পাৰ্থক্য থাকিল?

(৫)

এদিন শংকৰে দাদুলক ক'লে "মই আত্মসমৰ্পণ কৰাৰ কথা ভাবিছোঁ। এনেকৈ সেনাবাহিনীৰ ভয়ত অ'ত ত'ত লুকাই লুকাই জীৱনৰ শান্তি নষ্ট কৰাৰ কি দৰকাৰ? আত্মসমৰ্পণ কৰি চৰকাৰৰ পৰা টকা লৈ নতুন জীৱন এটা আৰম্ভ কৰাৰ কথা ভাবিছোঁ, এই বন্দুক, বাৰুদ, হত্যা, পলায়ন, অনাহাৰ অনিদ্ৰা ইত্যাদিৰ কাৰণে অতিষ্ঠ হৈ গৈছোঁ।"

দাদুলে ক'লে "এটা শান্তিপূৰ্ণ জীৱন কটাবলৈ মোৰো মন যায়, কিন্তু এসোপা টকা আত্মসাৎ কৰি মই কেতিয়াও আত্মসমৰ্পণ কৰিব নোৱাৰোঁ। মানুহে মোক বিশ্বাসঘাতক বুলি চিৰদিন ঘৃণাৰ চকুৰে চাব।"

এটা সময়ত শংকৰে আত্মসমৰ্পণ কৰি বহু টকাৰ গৰাকী হ'ল। চৰকাৰৰ পৰাও পালে আৰু আগতে লুকুৱাই থোৱা টকাও এক বস্তামান পালে।

আত্মসমৰ্পণ কৰিবলৈ ৰাজী নোহোৱা দাদুলক এদিন শংকৰে ধৰাই দিলে। আৰ্মিয়ে তাক কেম্পৰ ভিতৰলৈ নি অমানুষিক শাস্তি দিছিলে। মাক আৰু ভনীয়েকৰ লগতে কেইবাখনো গাঁৱৰ মানুহে সেনাবাহিনীৰ কেম্পটোলৈ গৈ তাক এৰি দিবলৈ কাকুতি-মিনতি কৰিলে কিন্তু তাক সিহঁতে এৰি নিদিলে। তাৰ পৰিবৰ্তে দাদুলক মুকলিলৈ আনি হাতে-ভৰিয়ে বান্ধি, বাঁহ পুতি থিয়কৈ বান্ধি ৰাখিলে আৰু সৈন্য এজনে পিছফালৰ পৰা গুলী কৰিলে। দাদুলৰ পাকঘূৰণীয়া কেইটুকুৰামান দূৰত ছিটিকি পৰিল। হেজাৰ-বিজাৰ দৰ্শকে এই দৃশ্য চালে। কিছুমানে সহিব নোৱাৰি চকু মুদিলে।

তাৰপাছত মানুহবোৰ যথাৰীতি গ'ল আৰু সকলোৱে আলোচনা কৰিলে "দাদুলৰ দৰে ভাল ল'ৰা কিজানি লাখৰ ভিতৰতো এজন নোলাব।"

:::

গল্প

বৰষাৰ সুহৃদয়

✍ শ্ৰীঅঞ্জনা বৈশ্য
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সমাজত যথেষ্ট উচ্চশিক্ষিতা বোৱাৰীৰূপে বৰষা পৰিচিত। এতেকে অভাৱ নাই। তাইৰ গিৰিয়েক এজন উচ্চ শিক্ষিত এম. বি.বি.এচ. ডাক্তৰ আৰু তাই নিজেও কলেজৰ প্ৰৱক্তা। নিজৰ জীৱনটোক লৈ আজি বৰষা খুবেই সুখী। কিন্তু এই জীৱনটোক পাবলৈ তাই যে কত খলা-বমা পথ অতিক্ৰম কৰিব লগা হৈছিল। তাইৰ বাল্যকাল আছিল অতি সংঘৰ্ষপূৰ্ণ, অতি কষ্টৰ। বৰষাই এটি দৰিদ্ৰ পৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। তাইৰ মাক-দেউতাকৰ লগতে তাইৰ ভনত আৰু দুজনী ভনীয়েক। দেউতাক প্ৰাইভেট স্কুলৰ এজন সাধাৰণ চকিদাৰ, সেয়েহে দেউতাকে মাহিলি পোৱা টকাকিনিৰে মাকে ঘৰখনৰ এই পাঁচজনীয়া পৰিয়ালটিক খুব চমিজাৰি চলাইছে চলাবলগীয়াত পৰিছিল। কিন্তু বৰষাৰ মনত সদায় এষেটা কথাৰ টো খেলি থাকে তাইৰ দেউতাকে তিনিজনী বায়েক-ভনীয়েকক সমানে মৰম কৰে যদিও মাকে তাইহঁতৰ ভনীয়েক দুজনীকহে বেছিকৈ গুৰুত্ব দিয়ে। এই কাৰণে লৈ তাই মাজে-সময়ে নিজকে খুব অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰে। যদিওবা ঘৰখনৰ পৰা তাই বিশেষ একো পোৱা নাই, কিন্তু বন্ধু-বান্ধৱী তথা ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ পৰা তাই অজস্ৰ মৰম-চেনেহ পাইছিল। তদুপৰি তাই পঢ়াত চোকা বাবে, অমায়িক মাত-কথাৰ বাবে স্কুলৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলোৰে মৰমৰ পাত্ৰী হৈ পৰিছিল। স্কুলত অনুষ্ঠিত হোৱা বাৰ্ষিক খেলা-ধূলা আদিৰ পৰা সাহিত্য-সংস্কৃতি ইত্যাদিতো ভাগ লৈ প্ৰথম পুৰস্কাৰ আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই লৈ কিছুমান চকুৰবৰা লোকে তাইক হিংসা কৰিছিল আৰু ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নাছিল ভনীয়েক দুজনীও। যদিওবা তাই সিমান গুৰুত্ব দিয়া নাছিল কিয়নো হিংসাক হিংসাৰ চকুৰে চালে ই চৰমতে পায়। সেয়েহে এইবোৰলৈ ভ্ৰূক্ষেপ নকৰি তাই নিজৰ কাম নিজে কৰি আগবাঢ়ি গৈছিল।

বৰষাৰ পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি অত্যন্ত আগ্ৰহ আছিল। ডাক্তৰ হৈ দুখীয়া-নিছলাক চিকিৎসা কৰাৰ খুব ইচ্ছা আছিল তাইৰ। পিছে কথাতে কয় নহয় "ভবা কথা নহয় সিদ্ধি, বাটত আছে কণা বিধি।" পিছত তাই নিজেই উপলব্ধি কৰিলে তাইৰ নিচিনা ছোৱালী এজনীয়ে দুখীয়া পৰিয়ালত জন্মগ্ৰহণ কৰি ডাক্তৰ হোৱাৰ সপোন নেদেখাই ভাল। এনেকৈয়ে বৰষাৰ মেট্ৰিকৰ দিন চমু চাপি আহিবলৈ ধৰিলে। শিক্ষকসকলৰ কঢ়া নিৰ্দেশত তাই দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা হ'ল যে তাই প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'ব। এইদৰে তাইৰ পৰীক্ষাও শেষ হ'ল আৰু ফলাফলো ওলাল। তাই চাৰিটা বিষয়ত লেটাৰ মাৰ্কসহ প্ৰথম বিভাগ পালে। সকলোৱে তাইক বাহ্ বাহ্ দিলে। তাইৰ এই আনন্দত মাক-দেউতাক তথা ভনীয়েক দুজনীয়েও ভাগ লৈছিল। কিন্তু ঘৰৰ আৰ্থিক অৱস্থা ঠিক নোহোৱা বাবে মাক-দেউতাকে তাইক পঢ়ুৱাব নোৱাৰো বুলি ক'লে। তেওঁলোকে ক'লে যে এতিয়া তাইৰ বিয়াৰ বয়স হৈছে, সেয়েহে ভাল দ'ৰা এজন চাই তাইক বিয়া দিব লাগে। লগতে ইয়াকো ক'লে যে তাইক পঢ়ুৱালে তেনো সৰু দুজনীৰ পঢ়াত বাধা আহি পৰিব, কাৰণ তেওঁলোকৰ তিনিওজনী ছোৱালীক একেলগে পঢ়ুৱাব সম্ভৱ নাছিল।

তেওঁলোকে হয়তো ভাবিছিল ডাঙৰজনীয়ে যিহেতু ভালদৰে মেট্ৰিকটো পাছ কৰিলে সৰু দুজনীয়েও কৰক। আৰু পঢ়িব নোৱাৰ বুলি বৰষাই খুব কান্দিছিল। ইমান ভাল ৰিজাল্ট কৰি তাই এতিয়া বিয়া নোহোৱালৈকে ঘৰত বহি থাকিব লগা হোৱাত বৰষা পাগলৰ দৰে হৈ পৰিছিল। ক'তোৱে তাই মন বহুৱাব পৰা নাছিল। ঘৰৰ কাম-কাজবোৰো তাই কৰিব পৰা নাছিল। বৰষাৰ সৌভাগ্যৰ দুৱাৰ মুকলি হ'ল। স্কুলৰে শিক্ষক এজনৰ লগত বৰষাৰ দেউতাকৰ বৰ ভাল। বৰষাক তেওঁ নিজৰ জীয়ৰীৰ দৰেই মৰম কৰিছিল। কাৰণ তেওঁৰ ছোৱালী অংকিতা আৰু বৰষা ভাল বান্ধৱী আছিল। কিন্তু হঠাৎ অংকিতাৰ অকাল মৃত্যুৱে তেওঁলোকৰ ঘৰখনকো শোকত ডুবাই পেলাইছিল। আৰু ইয়াৰ অভাৱ পূৰণ কৰিছিল বৰষাই। শিক্ষকজনে বৰষাৰ দেউতাকৰ লগত আলোচনা কৰি বৰষাৰ পঢ়া-শুনা আদিৰে পৰা তাইক বিয়া দিয়া পৰ্যন্ত সকলো দায়িত্ব গাত পাতি লৈছিল। আৰু মনৰ আনন্দতে ওচৰৰে হায়াৰ-চেকেণ্ডাৰী স্কুল এখনত তাইৰ নাম লিখি দিলে। তাইৰ ডাক্তৰী লাইন পঢ়াৰ খুব ইচ্ছা আছিল, কিন্তু শিক্ষকজনৰ আৰ্থিক অৱস্থা সচ্ছল নোহোৱাৰ বাবে তাই General line লৈহে পঢ়িবলৈ ধৰিলে। অৱশেষত তাই কলেজত নাম লিখি স্নাতকোত্তৰত প্ৰথম শ্ৰেণী পালে অৰ্থনীতি বিজ্ঞানত। তাইৰ কষ্ট তথা শিক্ষকজনৰ ত্যাগ সফল হ'ল। সিহঁতৰ নিচিনা পিছপৰা মানুহ এঘৰৰ ছোৱালী এজনীয়ে যে ইমান নাম কৰিব পাৰিব, সেইকথা ভাবি সকলোৱে আচৰিত হ'ল। বহুতে নিজকে ধিক্কাৰ দিলে।

এতিয়া, বৰষা চহৰৰ কলেজ এখনৰ অৰ্থনীতি বিজ্ঞানৰ প্ৰৱক্তা আৰু গিৰিয়েক এজন উচ্চশিক্ষিত MBBS, Doctor । মাক-দেউতাক তথা শিক্ষাগুৰুৰ নিৰ্দেশ মতে তাইৰ বিয়া হৈছে। বৰ্তমান চহৰত থাকে। সেয়ে আজি Good Friday বন্ধৰ দিনটোত তাই কিবা-কিবি কাম কৰিম বুলি ভাবোতেই বাহিৰত কলিং বেল বজাৰ শব্দ হ'ল। তাই উঠি গৈ দুৱাৰ খুলি গৈ দেখে যে তাইৰ অতীতৰ শিক্ষাগুৰুৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ ৰাজ ঘূৰি আহিছে আমেৰিকাৰ পৰা। ৰাজ তাইৰ সহোদৰ নহ'লেও অতি আদৰৰ। কিমান বছৰ মূৰত যে বায়েক-ভায়েক একলগ হৈছে। তাই ৰাজক মুখ-হাত ধুই তিনিয়েকৰ লগত কথা পাতিবলৈ দি খোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ বাবে ভিতৰলৈ সোমাল। আজি কমেও ৫ বছৰৰ মূৰত ৰাজ ঘূৰি আহিছে আমেৰিকাৰ পৰা একমাত্ৰ বায়েক-ভিনিয়েকৰ ওচৰলৈ। ৰাজে বায়েকে খোৱা মতে গা-পা ধুই উঠি ভনীয়েকৰ লগত গল্প আৰম্ভ কৰি দিছে। বৰষাৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল ইমান দিনৰ মূৰত লগ হোৱাৰ বাবে তিনিয়েক-খুলশালিয়েকৰ তথা দুয়ো ডাঙৰৰ কথা ইমান সহজে শেষ নহয়। সেয়েহে তাই খোৱাবস্তুৰ যোগাৰ কৰি Drowing Room অলৈকে আহিল। ইয়াৰ পিছত তাই টি.ভি.ত "Talak Quic Programme টো চাৰ্ব বুলি ৰিমোটটো অন কৰিছে যদিও তাই মন বহুৱাব পৰা নাই। কিয়নো সুদীৰ্ঘ পাঁচ বছৰৰ মূৰত ভায়েকক দেখাৰ পিচৰে পৰা তাইক আজি অতীতৰ স্মৃতিবোৰে আকৌ নাকনি-কাননি কৰিবলৈ ধৰিছে। সেইবাবে বুলিও শৈশৱে আজি তাইৰ লগত খেলা কৰিবলৈ ধৰিছে।

ৰাজ সেই সময়ত পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়িছিল। তেতিয়াই এদিন মেলেৰিয়া ৰোগত পৰি ৰাজৰ মাকৰো মৃত্যু হৈছিল। শিক্ষকজনৰ মূৰত যেন সৰগখন ভাঙি পৰিল। ঠিক সেই সময়ত ঘৰৰ তথা ৰাজৰ সকলো দায়িত্ব পৰিল বৰষাৰ ওপৰত। তাই ঘৰৰ যাৱতীয় কাম-কাজ আৰু ৰাজকো পঢ়াৰ দায়িত্ব আদি একান্ত মনে পালন কৰিবলৈ ধৰিলে। ৰাজেও সৰু-সুৰা কাম কিছুমানত তাইক সহায় কৰি দিবলৈ ধৰিলে। এইদৰেই সিহঁতৰ দিনবোৰ পাৰ হ'বলৈ ধৰিলে। এনেকৈয়ে বৰষাৰ হায়াৰচেকেণ্ডাৰী চূড়ান্ত পৰীক্ষাও আৰম্ভ হ'ল আৰু কিছুদিন পিচতে পৰীক্ষাৰ ফলাফলো ওলাল। তাইপ্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'ল। শিক্ষকে তাইক চহৰৰ কলেজ এখনত নাম লগাই দিলে।

বৰষাই বিয়াৰ পিচত ৰাজকো লগত লৈ আনিব খুজিছিল যদিও দেউতাক অকলশৰীয়া হ'ব বুলিয়েই ৰাজক লগত লৈ নাহিল। এদিন হঠাতে শিক্ষাগুৰুক চোৱা-চিতা কৰিবলৈ ৰখা ৰামু নামৰ আলবৰ্টীয়া মানুহজন আহি বৰষাক খবৰ দিলেহি যে ৰাজৰ দেউতাকে মৃত্যুশয্যা গ্ৰহণ কৰিছে। খবৰ পাই তাই গিৰিয়েকৰ লগত গাঁৱৰ ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই দেখে ৰাজৰ দেউতাকে মৃত্যুশয্যা গ্ৰহণ কৰিছে। জী-জোৱাইক দেখা মাত্ৰকে তেওঁ সেহাই সেহাই ক'বলৈ ধৰিলে- 'মোৰ মৃত্যুৰ পিছত ৰাজৰ সকলো দায়িত্ব তহঁত দুয়োকে অৰ্পণ কৰিলো।" বৰষা আৰু ডাক্তৰ অবিনাশ শইকীয়াই প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে তেওঁলোকে যথাসাধ্য কৰিব। সিহঁত দুয়োৰে প্ৰতিশ্ৰুতি শুনি তেওঁ চকু দুটা বহলকৈ মেলি দিব খুজিছিল যদিও নোৱাৰিলে। চকু দুটি চিৰদিনৰ বাবে মুদ খাই গ'ল। সিহঁত দুয়ো বায়েক-ভায়েকে হিয়া ভাঙি কান্দিলে। পিছত সকলোৰে সহায়-সহযোগিতাৰ ফলত মৃতকৰ সৎকাৰ কৰা হ'ল। ৰাজেও এই সময়ত উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উৎকৃষ্ট ফল দেখুৱালে। আৰু চিকিৎসা বিজ্ঞানত নাম লগাই সুখ্যাতিৰে এম.বি.বি. এছ. কৰিলে। তাৰ পিছতে এম.ডি.ও কৰিলে আৰু কিছুদিন পিছতে এক বিশেষ প্ৰশিক্ষণৰ বাবে আমেৰিকালৈ গ'ল। আজি প্ৰায় ৫ বছৰ মূৰত ৰাজ ঘূৰি আহিছে সকলোৰে ওচৰলৈ, আপোনজনৰ ওচৰলৈ . . . . ।

—:::—

মাতৃত্ব

✍ শ্ৰীনৱনীতা ডেকা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

প্ৰতিভাই ঠাইখিনি চুই চালে। কাতি ঢেকুনিৰ কোনবোৰটো কাউৰীত বেয়াকৈ পৰিছে। পিঠিখনো অইনাত চালে তাই। ছিকিলা-ছিকিলকৈ ফাটি গৈছে। দুই-এঠাইৰ পৰা এতিয়াও তেজ ওলাই আছে। দুগালত চৰিয়াৰ্চতে বহা আঙুলিৰ ছাপ। প্ৰতিভাৰ বুকু ফাটি এসোঁতা কান্দোন ওলাই আহিল। কাতিপুৱাই তাইৰ কান্দোন শুনি গিৰিয়েকৰ আকৌ খং উঠে বুলি প্ৰতিভা পুখুৰীৰ পাৰলৈ আগবাঢ়িল। পিচফালৰ পুখুৰীৰ পাৰতে বহুত সময় বহি ৰ'ল তাই। পুখুৰীৰ পাৰটোৱেহে যেন অকল তাইৰ দুখ বুজি পায়। ইয়াতে তাই হেঁপাহ পলুৱাই কান্দি ল'ব পাৰে। শব্দ নোহোৱা কান্দোনত প্ৰতিভাৰ গাটো মাজে মাজে জিকাৰ খাই উঠিল। লাহে লাহে ভালদৰে পোহৰ হৈ উঠিল। পুখুৰীৰ পানীত কেইটামান জোকোৰা মাৰি তিৰ্তা-তিৰ্তনীৰে উঠি আহিল। পানী লাগি ফাটি যোৱা ঠাইবোৰ চেকচেকাই উঠিল। প্ৰতিভাই ভিতৰত কাপোৰ সলালে। ধাই-কলেৰা আগতেই গৰি থৈছে। গতিকে তাই পাকঘৰত সোমালে। গিৰিয়েক প্ৰদীপ এতিয়াও শুই আছে। প্ৰতিভাই সেন্দুৰৰ ফোঁটটো ল'বলৈ শোৱা কোঠালৈ আহোঁতে গিৰিয়েকৰ ফালে এবাৰ চাই ল'ল। একেবাৰে শান্ত হৈ শুই আছে। এই অৱস্থাত দেখিলে গিৰিয়েকে যে ৰাতি মদ খাই আহি তাইক মাৰধৰ কৰে সেই কথা বিশ্বাস কৰিবলৈ প্ৰতিভাৰ টান লাগে। দিনৰ পোহৰত সকলো ভদ্ৰলোক ৰাতিবোৰত জন্তুলৈ হৈ জানো ক'ব পৰা আছে? প্ৰতিভাৰ বুকুৰ পৰা এটি হুমুনিয়াহ ওলাই আহিল।

প্ৰদীপ শোৱাৰ পৰা উঠিছে। পিছফালে মুখ ধোৱাৰ শব্দ শুনিলে প্ৰতিভাই। তাই লৰা-লৰিকৈ তৰকাৰিখন নমাই চাহৰ চচপেনটো ষ্টভত উঠাই দিলে। আগফালৰ চোতালত বহি থকা প্ৰদীপক তাই দুখন বিস্কুটেৰে সৈতে চাহকাপ দি আহিল। গিৰিয়েকে কিবা চাহ খাই, তাৰপিছত গা-পা ধুই ভাত খাই অফিচলৈ গ'ল। প্ৰদীপ চৰকাৰী অফিচ এটাৰ কেৰাণী। সিহঁতৰ দুজনীয়া পৰিয়ালটো ভালদৰে চলি যায়। তাৰ মাক-দেউতাক নাই, ঢুকাইছে। ভনীয়েক দুজনীক বিয়া দি উলিয়াই দিছে। বৰ্তমানে ঘৰত সি আৰু প্ৰতিভা। তাক এইমাত্ৰ তলমূৰকৈ চাহ দি যোৱা প্ৰতিভালৈ তাৰ বেয়া লাগিল। ৰাতি বেচেৰীক বেয়াকৈ মাৰিলে সি। মাৰি উঠাৰ পিছতহে বেয়া লাগে তাৰ। মনৰ ভালত সি কি কৰে গমেই নাপায়।

এটা সময়ত প্ৰদীপ ভাতপানী খাই অফিচলৈ ওলাই গ'ল। প্ৰতিভা অকলশৰীয়া হৈ পৰিল। এই সময়খিনি তাইৰ প্ৰিয়। অন্ততঃ নিজ ইচ্ছামতে কিবা এটা কৰিব পাৰে। এইখিনি সময়ত তাইৰ কৰিবলৈ বিশেষ কাম নাথাকে। সময় কটাবলৈ প্ৰতিভাই বিভিন্ন হাতৰ কাম কৰে। আজি কিন্তু তাইৰ একো কৰিবৰ মন নগ'ল। অহনৰ এখনৰ চোফাত পাৰিবলৈ কাপোৰৰ চেট এটা কৰিব দিছে। সেইটোও আধা কৰা হৈ আছে। এইবোৰৰ বাবে তাই পইচা নলয়। ইমান পইচা নো তাই কি কৰিব? খাব কোনে? সিহঁত দুটাৰ বাহিৰে খাওঁতা কোনো নাই।

প্ৰদীপ আৰু প্ৰতিভাৰ বিয়া হোৱাৰ ৭ বছৰ হ'ল। কিন্তু ইমান বছৰ পিছতো তাইৰ কোলা শুৱনি কৰিবলৈ কোনো দেৱশিশু অহা নাই। এই দোষতে প্ৰদীপৰ অত্যাচাৰ সহ্য কৰি থাকিব লগা হৈছে তাই। প্ৰদীপক ভালপায়ে বিয়া হৈছিল প্ৰতিভাৰ। হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পঢ়ি থাকোঁতেই বিয়া হৈছিল তাইৰ। প্ৰদীপে বি.এ. কমপ্লিট নকৰোঁতেই কেৰাণীৰ চাকৰিত সোমাইছিল। সিহঁতৰ ভালপোৱাৰ বিষয়ে গম পাই মাক-দেউতাক সন্মত হৈছিল আৰু দুয়োৰে সোনকালে বিয়া হৈ গৈছিল। প্ৰদীপৰ মৃত্যুমুখী মাকজনীও প্ৰতিভাৰ শুশ্ৰূষাত ভাল হৈ উঠিছিল আৰু বিয়াৰ দুবছৰ পিছতহে ঢুকাইছিল। সিহঁতৰ বিয়াৰ চতুৰ্থ বছৰত দেউতাকৰ মৃত্যু হৈছিল। ইমান দিন প্ৰদীপৰ মনমতে প্ৰতিভাই পাহৰি গৈছিল

যে তাই বিয়াৰ পাঁচ বছৰ পিছতো যে মাক হ'ব পৰা নাই। তাই মনৰ দুখতে কান্দিলে প্ৰদীপে তাইক সান্ত্বনা দিছিল। তাৰ বুকুত মুখ গুঁজি তাই সেই দুখ পাহৰি পেলাইছিল। এটা সন্তানৰ আশাত কি যে কৰা নাই সিহঁতে। তাইৰ দেহ বিভিন্ন তাবিচ-মাদুলীৰে ভৰি পৰিছিল। তথাপি তাইৰ মনৰ আশা পূৰণ হোৱা নাছিল। লাহে লাহে প্ৰদীপ সলনি হৈ আহিছিল। ৰাতি ৰাতি মদ খাই আহিবলৈ ধৰিছিল সি। প্ৰতিভাই বাধা দিলে তাইক মাৰধৰ কৰিছিল, বাজী বুলি ক'বলৈও সংকোচ নকৰিছিল। শেষত এনে হ'ল প্ৰদীপে মদ খাই আহিলেই তাইক মৰা হ'ল। প্ৰতিভাই নিজৰ ভাগ্যৰ দোষ বুলি সকলো সহ্য কৰি থাকিল। কিন্তু সহ্যৰো এটা সীমা থাকে। প্ৰদীপে এদিন সকলো সীমা চেৰাই গ'ল। নিজৰ ঘৰতে মদৰ আড্ডা বহুৱাৰ দিনা প্ৰতিভাই মনে মনে থাকিব নোৱাৰিলে। তাইৰ ঘৰত মদ-জুৱাৰ আড্ডা পতা বন্ধুবোৰৰ আগতে প্ৰদীপে প্ৰতিভাক বেয়া ভাষাৰে গালি পাৰি ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিলে। গোটেই নিশা তাই বিছনাত পৰি কান্দি ৰ'ল। দিন যোৱাৰ লগে লগে প্ৰতিভাই এইবোৰো সহ্য কৰিব পৰা হ'ল।

লাহে লাহে প্ৰদীপৰ বন্ধুবোৰে মদ-জুৱাতকৈ প্ৰতিভাৰ প্ৰতিহে বেছিকৈ দৃষ্টি দিব ধৰিলে। সিহঁতৰ লোলুপ দৃষ্টিৰ পৰা নিজকে বচাই ৰখাটো তাইৰ বাবে টান হৈ আহিল। তাই পাগঘৰত থাকিলে কিবা এটা বিচৰাৰ ছলেৰে কোনোবা নহয় কোনোবা এটা আহি তাইৰ লগত কথা পাতিবলৈ আহিব। তাইৰ খং উঠে যদিও একো কৰিব নোৱাৰে। প্ৰদীপৰ বন্ধুবোৰৰ বিষয়ে কিবা ওজৰ-আপত্তি দিলে সি ওলোটাই তাইকহে গালি পাৰে, মাৰধৰ কৰে। গতিকে তাই নিশ্চুপ হৈ থকাৰ বাহিৰে আন উপায় নাই। কি কৰিব তাই? তাই যে নাৰী। সমাজৰ দ্বাৰা, পুৰুষৰ দ্বাৰা নিষ্পেষিতা নাৰী। প্ৰদীপৰ প্ৰতি ঘৃণা হয় প্ৰতিভাৰ। গিৰিয়েকটো নিজৰ হৈ বৈধৰ্যেকৰ কেইটামান মদাহীৰ হাতত এৰি দিবলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰে সি। ছিঃ কি ঘৃণনীয় ব্যক্তি প্ৰদীপ। ওটা মানত অফিচৰ পৰা আহিয়ে জুৱাৰ আড্ডালৈ ওলাই যায় প্ৰদীপ। তাৰ পিছত বন্ধুবোৰৰ লগত ৮ টা মানত ঘৰ সোমায়। মদৰ লগত খাবলৈ প্ৰদীপক নানান খোৱাবস্তুৰ যোগান ধৰিব লাগে প্ৰতিভাই। তাই অমান্তি হ'লেই বন্ধুবোৰৰ সন্মুখতে অকথ্য ভাষাৰে গালি পাৰে। আজিও ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহ'ল। ৮-৩০ মানত প্ৰদীপৰ লগত বন্ধুবোৰৰ দলটো হাজিৰ হ'ল। প্ৰদীপে তাইৰ হাতত মুৰ্গী এটা দি ভালদৰে ৰান্ধিবলৈ সকীয়াই দিলে। প্ৰতিভাই অনিচ্ছাসত্ত্বেও পাগঘৰলৈ আগবাঢ়ি গ'ল। মুৰ্গীটোকে মুৰ্গী কৰাই তাই প্ৰদীপহঁতৰ আগত দি আহিল। গোটেইবোৰেতে ভালদৰে মনৰ নিচাই ধৰিছে।

"আৰে, নবৌ আজি মাংসৰ আঞ্জাখন ইমান সোৱাদ হৈছে, একেবাৰে তোমাৰ নিচিনা।" মনৰ নিচাত বোৰেক ঘোষা ভিতাৰে বাজীৰ বোলাটোৱে মাংস চোবাই ক'লে। চকুত তাৰ কামাতুৰ দৃষ্টি। প্ৰতিভাৰ মনটো বিৰক্তিৰে ভৰি পৰিল। সকলোৱে মুখত 'নবৌ' 'নবৌ' বুলি দিলেও মাতিব একো ধৰিবই নোৱাৰি। কিন্তু সিহঁতৰ পেটত কি আছে প্ৰতিভাইহে বুজি পায়। তাই আঁতৰি গ'ল তাৰ পৰা। নিজৰ শোৱা কোঠাৰ দুৱাৰখন এনেই জপাই থৈ শুই পৰিল তাই। চিলমিলকৈ টোপনি আহিছিলহে তাইৰ এনেতে কাৰোবাৰ কোমল স্পৰ্শত সাৰ পাই গ'ল প্ৰতিভা। তাই অলপ আচৰিত হ'ল। প্ৰদীপ আৰু তাই বেলেগতে শোৱা আজি ভেকাবছৰো ওপৰ হ'ল। তেনেস্থলত ইমানদিনৰ মূৰত প্ৰদীপ তাইৰ বিছনাত? প্ৰতিভাই চাটকৈ উঠি বহিল। কোঠাৰ আধা আন্ধাৰ আধা পোহৰ পৰিবেশতো তাই দেখিলে সেয়া প্ৰদীপ নহয় বাজীবহে। তাই চিঞৰিবলৈ মুখ মেলোতেই মুখত সোপা মাৰি ধৰিলে সি আৰু কোনো সুবিধা নিদিয়াকৈ বাজীৱে এখোলৰ পৰা নিঃশেষ কৰি লৈ গ'ল প্ৰতিভাক। এটা সময়ত কোঠাৰ পৰা ওলাই গ'ল সি। প্ৰতিভা অচেতন হৈ পৰি ৰ'ল বিছনাত। যেতিয়া তাই সাৰ পালে দেখিলে প্ৰদীপ তাইৰ কাষৰ বিছনাখনত শুই আছে। ৰাতিপুৱালৈ বেছি সময় নাই। প্ৰতিভাৰ ৰাতিৰ কথাবোৰ মনত পৰিল। বুকুখন মোচৰ খাই গ'ল তাইৰ। আজি তাই ধৰ্ষিতা হ'ল এজন পৰপুৰুষৰ দ্বাৰা। নিজৰ দেহটোৰ প্ৰতি ঘৃণা লাগি গ'ল তাইৰ। এই জীৱনত তাই নিজেও শান্তি নাপালে আৰু প্ৰদীপকো শান্তি দিব নোৱাৰিলে। ইমান বছৰ পিছতো তাই প্ৰদীপক পিতৃত্বৰ গৌৰৱেৰে গৌৰৱান্বিত কৰিব নোৱাৰিলে। তাইৰ নৰে বাজী এজনী জীয়াই থকাৰ অলপো অধিকাৰ নাই। তাই মৰিব। তাই জীয়াই নাথাকে, প্ৰদীপক অশান্তি দিবলৈ তাই এই পৃথিৱীত নাথাকে। প্ৰতিভা লগে লগে বিছনাৰ পৰা উঠিল। গাৰ কাপোৰ-কানিবোৰ অবিন্যস্ত হৈছিল তাইৰ, চুলিবোৰো আউলি-বাউলি হৈ পৰিছিল গোটেই দেহটোত বাজীৱৰ নখৰ আঁচোৰ। তাই চলং-পলংকৈ শোৱা কোঠাৰ পৰা ওলাই আহিল। আছে, ঠিক হৈছে আছে। নিগনিমৰা ঔষধটো আৰু ধানৰ পোক

মাৰিবলৈ অন্য ঔষধ দুবোটা পুৰণি মিট্‌ছেফটোতে আছে। এটা ঔষধ খাই নমৰিলেও দুবোটা খালে নিশ্চয় মৰিব তাই। প্ৰতিভাই ঔষধৰ বটল দুটা উলিয়াই আনিলে। বটলৰ সাঁফৰটো খুলিছেহে মাথোন তেনেতে প্ৰদীপে তাইৰ হাতৰ পৰা বটলটো থাপ মাৰি পেলাই দিলে। লগে লগে প্ৰদীপৰ হাতৰ চৰ এটা প্ৰতিভাৰ গালত পৰিল।

": তুমি মোক শান্তিৰে জীয়াই থাকিব নিদিয়া, শান্তিৰে মৰিবও নিদিয়া কিয়? মই কি অন্যায় কৰিছো তোমাক?" প্ৰতিভাই চিঞৰি উঠিল খঙেৰে। চকুত জুই জ্বলিছিল তাইৰ। প্ৰদীপে একো ক'ব নোৱাৰিলে। তাইৰ মুখলৈ চাই থাকিল মাথোঁ।

: মই তোমাক এটিও সন্তান দিব নোৱাৰিলো। তাৰ বাবে তুমি মোক তিলতে শাস্তি দিলা, মই নীৰৱে সহি গৈছো। তুমি যদি আৰু এজনী বিয়া কৰাবলৈ তথাপি মই সতিনীৰ জ্বালা সহি থাকিবলৈ প্ৰস্তুত আছিলো। কিন্তু তুমি? তুমি কি কৰিলা? বজাৰত বস্তু বেচাৰ দৰে মোকো কেইজনমান মদাহীৰ হাতত বিক্ৰী কৰিলা? সিহঁতৰ দ্বাৰা ধৰ্ষিতা হ'বলৈ এৰি দিলা মোক? কিয় প্ৰদীপ? কিয়? মই কি দোষ কৰিছিলো? মাক হ'ব নোৱাৰা বাবেই তুমি মোৰ এই অৱস্থা কৰিলা কিয়? তাতকৈ মোক ডিঙি চেপি মাৰি নেপেলালা কিয়? কোৱা প্ৰদীপ? উত্তৰ দিয়া?" প্ৰতিভাই কান্দি কান্দি প্ৰদীপৰ ভৰিৰ ওচৰত ঢলি পৰিল। সি একো ক'ব নোৱাৰিলে। স্থিৰ হৈ ৰ'ল সি বহু সময়। লাহে লাহে প্ৰদীপে ভৰিৰ ওচৰত পৰি থকা প্ৰতিভাক দুহাতেৰে তুলি উঠালে। তাই তেতিয়াও কান্দি আছে। সি তাইৰ মুখখন দুহাতেৰে তুলি ধৰিলে। কান্দি কান্দি চকুযুৰি উখহি পৰিছে তাইৰ। প্ৰদীপে প্ৰতিভাক বুকুৰ মাজত সুমুৱাই ল'লে। তাৰো চকু দুটা সেমেকি উঠিল।

": তোমাক, মই কি বুলি ক্ষমা খুজিম প্ৰভা? তোমাৰ প্ৰতি কৰা অবিচাৰৰ বাবে মোক হয়তো ভগৱানেও ক্ষমা নকৰিব। প্ৰদীপে অলপ সময় ৰৈ পুনৰ ক'লে।

: প্ৰভা, সন্তান জন্ম দিবলৈ অক্ষম তুমি নহয়, অক্ষম মই। মই নোৱাৰো তোমাক মাতৃত্ব প্ৰদান কৰিবলৈ। এই কথাষাৰ ডাক্তৰৰ পৰা জনাৰ পিছৰে পৰা ক'তো শান্তি পোৱা নাছিলো। মই যে অক্ষম এই কথাটো বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পাইছিলো। মদ খাই মই এই যন্ত্ৰণা পাহৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। কেতিয়াবা এই যন্ত্ৰণা ইমান তীব্ৰ হৈছিল যে' মই হিতাহিত জ্ঞান হেৰুৱাই তোমাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলাইছিলো। বাজীকৰ মহেই তোমাৰ ওচৰলৈ পঠাইছিলো। মই ভাবিছিলো মোৰ কাৰণে তুমি কিয় মাতৃত্ব লাভৰ পৰা বঞ্চিত হ'বা? মই কোন তোমাৰ পৰা এই অধিকাৰ কাঢ়িবলৈ? তোমাৰ প্ৰতি বাজীকৰ দুৰ্বলতা থকাটো গম পাই মই জনাইছিলো তাক মোৰ সিদ্ধান্তৰ কথা। কিন্তু মোৰ এই সিদ্ধান্ত কিমান ভুল আছিল আজিহে গম পালো। আৰু অলপ পলম হোৱা হ'লেই মই তোমাক হেৰুৱাব লাগিলহেঁতেন। প্ৰদীপে থোকাথুকি মাতেৰে ক'লে। অলপ সময় দুয়ো নিশ্চুপ হৈ ৰ'ল।

: তোমাৰ অক্ষমতাক মই হাঁহি মুখে স্বীকাৰ কৰিলোহেঁতেন। কিন্তু তুমি যে মোক আনৰ হাতত ধৰ্ষিতা হ'বলৈ এৰি দিলা। এতিয়া যে তোমাক দিবলৈ মোৰ একো নাই। সকলো হেৰুৱালো মই। প্ৰতিভাই উচুপি উচুপি ক'লে।

: তেনেকৈ নক'বা প্ৰভা। তুমি মোক যিমানখিনি দিছা তাৰ তুলনাত মই তোমাক একোকে দিব পৰা নাই। দিছো মাত্ৰ দুখ আৰু যাতনা। তুমি কোনো পাপ কৰা নাই প্ৰভা, মই কৰিছো মই। আৰু এই পাপৰ বোজা তুমি অকলে কিয় ববা? মইও তোমাৰ লগত আছো। মোক এৰি যোৱা কথাটো কেতিয়াও সপোনতো নাভাবিবা। তোমাৰ অবিহনে মই জানো জীয়াই থাকিব পাৰিম?" প্ৰদীপে প্ৰতিভাৰ মুখ দুহাতেৰে তুলি ধৰিলে। আমাৰ কোনো সন্তান নাই। সেই বুলি আমি মাক-দেউতাক হ'ব নোৱাৰিম নেকি? আমিও এটি সন্তানৰ পিতৃ-মাতৃ হ'ম। প্ৰদীপৰ কথা শুনি প্ৰতিভাই আচৰিত হৈ তাৰ চকুলৈ চাই ৰ'ল। কি ক'ব বিচাৰিছে প্ৰদীপে? প্ৰতিভাৰ প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টি দেখি প্ৰদীপে অলপ হাঁহিলে।

: পৃথিৱীত কিমান অনাথ শিশু আছে। সিহঁতৰ মাক-দেউতাক বুলিবলৈ যে কোনো নাই। আমিও তেনে অনাথ শিশু এটিক নিজৰ কৰি ল'ব নোৱাৰিম জানো? সেই শিশুটিক আমি মাক-দেউতাক বুলি পৰিচয় দিব নোৱাৰিম জানো প্ৰভা? প্ৰদীপে প্ৰতিভাৰ মুখলৈ একেথিৰে চাই ৰ'ল। বহুদিনৰ মূৰত প্ৰতিভাৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙিল। তাইৰ চকুত পানী হাঁহি-কান্দোনৰ সংমিশ্ৰণত তাই একো ক'ব নোৱাৰিলে। প্ৰদীপৰ বুকুত সোমাই পৰিল তাই। প্ৰদীপেও জোৰেৰে সাবটি ধৰিলে প্ৰতিভাক। সিহঁতৰ মুখত সুখী হোৱাৰ সুকৰ্মটোৱেও যেন সেৰৰ ফাঁকেৰে সেউজীয়া পোহৰ অকণ দুয়োৰে গালে-মুখে সানি দিলে।

****

গল্প

নিশাৰ চকুলো

মিছ্ আনজুমা চুলতানা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

আজনিতে এটা খুমুনিয়াহ ওলাই আহিল "নিশাৰ"। তাই আশাই কৰা নাছিল হঠাতে "সপোন"ৰ পৰা তাই যে এখন চিঠি পাব। চিঠিখন পায়ে বৰ বেয়া লাগি গ'ল নিশাৰ। যদিও সপোনক তাই পাহৰি গৈছে তথাপি সপোনৰ প্ৰতি থকা সকলোখিনি স্নেহ নিঃশেষ হৈ যোৱা নাই। সপোনৰ ছবিখন শানত ভাহিলে এতিয়াও তাইৰ বুকুখন নকঁপি নাথাকে। সেয়ে চিঠিখন পোৱাৰে পৰা তাইৰ অভিলাষী মনটো ব্যাকুল হৈ উঠিছে। কেতিয়ানো চিঠিখন তাই পঢ়িব পাৰে, সেয়াই একমাত্ৰ হাবিয়াস।

তেতিয়া নিশা প্ৰায় এঘাৰ বাজি গৈছিল। ঘৰৰ সকলো নিদ্ৰা-দেৱীৰ কোলাত শুই পৰিছে। কিন্তু 'নিশা'। নিশাই শোৱাৰ আগতে সপোনৰ চিঠিখন পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

'নিশা' . . .

মৰম ল'বা, নিশা, তোমালৈনো মই কি লিখিম। তুমিতো এতিয়া মোৰ পৰা বহু আঁতৰত। মোক অতিক্ৰম কৰি বৰ্তমান তুমি যি দূৰ পথত ভৰি দিছা, হয়তো কোনো দিন তোমাক মই লগ ধৰিব নোৱাৰিম, আৰু হয়তো তুমিও ইমান দূৰ পথ অতিক্ৰমৰ পিছত, আকৌ পিছলৈ ঘূৰি আহি মোৰ লগত খোজ মিলাবলৈ টান পাবা। যি নহওক তোমাক লৈ মই বহুত আশা কৰিছিলো। তোমাক লৈ বহুতো কল্পনা, বহুত সপোন ৰচিছিলো। কিন্তু কি হ'ব? আশা জানো সদায় পূৰণ হয়। কল্পনাই জানো বাস্তৱত আহি ধৰা দিয়ে। সপোন জানো কেতিয়াবা দিঠকত পৰিণত হয়। নিশা, সেইবাবে মোৰ কোনো আক্ষেপ নাই। তোমাৰ পথত তুমি আগবাঢ়া। কিন্তু এটা কথাহে সদায় মনত ৰাখিবা। যৌৱনত এবাৰ ভুল হৈ গ'লে সেই ভুল শুধৰোৱা বৰ টান। যি ভুলৰ কাৰণে আজি দহ বছৰ আগতে "জীৱন" আৰু "জুৰি" নামৰ এহাল প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাই অকালতে আত্মহত্যা কৰিব লগা হৈছিল।

"নিশা" জানা। সেই "জীৱন" আৰু "জুৰি"ৰ নিবিড় প্ৰেমৰ মাজে আছিলো প্ৰধান যোগসূত্ৰ। এদিন মই হৈ পৰিছিলো সিহঁতৰ গোপন প্ৰেমৰ সকলো সুখ-দুখৰ সমভাগী। কিন্তু শেষত জুৰিৰ ভুলৰ কাৰণে সিহঁত দুয়োজনে আত্মহত্যা কৰিব লগা হৈছিল। সেই কথা মনত পৰিলে আজিও মোৰ শৰীৰৰ প্ৰতিডাল নোম শিয়ৰি উঠে। আজিও মোৰ মানসপটত জিলিকি উঠে, "জীৱন-জুৰি"ৰ আত্মহত্যাৰ প্ৰতিচ্ছবি।

তেতিয়া মই পঞ্চম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। জুৰি আছিল দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী। আৰু জীৱনে পঢ়িছিল কলেজত। জীৱন আছিল মোৰ ভাই। ভাই মানে নিজা ভাই নহয়; দেউতাৰ বন্ধুৰেকৰ ল'ৰা। ভাই হ'লেও এইক্ষেত্ৰত সি মোক কোনো সংশয় বা লাজ কৰা নাছিল। মোৰ হাততে তাৰ সকলো খবৰ জুৰিক দিবলৈ দিছিল। সেইবাবে মহো একো লাজ কৰা নাছিলো জীৱনক। আৰু জুৰিয়েও মোক কোনো দিন সন্দেহ কৰা নাছিল। তাইৰ কিবা খবৰ থাকিলে সুন্দৰকৈ মাতি নি তাইৰ সকলো খবৰ জীৱনক দিবলৈ দিছিল। এইদৰে মই সিহঁতৰ চিঠি-পত্ৰৰ লগতে সিহঁত দুয়োজনৰে বিভিন্ন খবৰ আদান-প্ৰদান কৰি দিছিলো। সিহঁতৰ চিঠিবোৰ মহো কিন্তু নপঢ়াকৈ থকা নাছিলো। মানুহে যে মানুহক ইমান ভাল পাব পাৰে, তাকে ভাবি মই আচৰিত হৈ পৰিছিলো। আজীৱন যাতে কোনেও কাকো পাহৰি নাযায়, এই কথাটোৰ প্ৰতি দুয়োজনৰে চিঠিত অধিক গুৰুত্ব দিয়া যেন মই লক্ষ কৰিছিলো। মই ভাবিছিলো, জীৱনত আৰু কেতিয়াও সিহঁতে কোনেও কাকো পাহৰি থাকিব নোৱাৰে। কিন্তু মোৰ ভাবটো আজিও মিছা হৈয়ে ৰ'ল। প্ৰাণ ভৰি পোৱা জীৱনক জুৰিয়ে মাত্ৰ কেইদিনমানৰ ভিতৰতে পাহৰি গৈছিল। মন কপোনৰ পৰা একেবাৰে মচি দিছিল তাই জীৱনৰ ছবিখনি। কেনেকৈ কওঁ শুনা...

জীৱনে চাকৰিসূত্ৰে ছমহীয়া ট্ৰেইনিং কৰিবলৈ চহৰলৈ

গৈছিল। সি যোৱাৰ পিছতো কিছুদিন দুয়োৰে চিঠিৰ আদান-প্ৰদান হৈছিল। কিন্তু কিছুদিন পিছত জুৰিয়ে জীৱনলৈ চিঠি নিদিয়া হৈছিল। তথাপি তাৰ পিছত জুৰিলৈ কেইবাখনো চিঠি দিছিল সি। কিন্তু জুৰিৰ পৰা এখন চিঠিৰ উত্তৰ পাবলৈয়ো তাৰ ভাগ্যত নাছিল। জুৰিয়ে চিঠি নিদিয়াৰ কাৰণ কি, তাকে ভাবি মই আচৰিত হৈ পৰিছিলো। ইয়াৰ কাৰণটোনো কি তাইক সোধোঁতেও মই কথা নাছিলো। কেইবাদিনো মই সুধিছিলো। মোৰ কথাৰ প্ৰত্যুত্তৰত তাই মাথোন কৈছিল "চিঠি লিখিবৰ মন যোৱা নাই"। তাইৰ কি হৈছিল। কিয় জীৱনলৈ চিঠি দিয়া নাছিল, কথাটো প্ৰথমতে ময়ো বুজিব পৰা নাছিলো। কিন্তু কেইদিনমান পিছত যেতিয়া "গোপাল" ঠিকাদাৰৰ পুতেক "প্ৰতাপ" ৰ লগত জুৰিক কথাৰ মহলা মৰা দেখিলো, তেতিয়া জুৰিয়ে জীৱনলৈ চিঠি নিদিয়াৰ কাৰণটো মোৰ আৰু বুজিবলৈ অৱশিষ্ট নাথাকিল।

ছয় মাহ পিছত জীৱনে ট্ৰেইনিং সমাপ্ত কৰি ঘৰৰ ল'ৰা ঘৰলৈ উভতি আহিছিল যদিও সি তাত থাকোতে জুৰিৰ পৰা কোনোধৰণৰ উত্তৰ পোৱা নাছিল, তথাপি সি সেই কথাটোৰ প্ৰতি তিমান এটা গুৰুত্ব দিয়া নাছিল। ভাবিছিল, কিবা কাৰণত হয়তো চিঠি-পত্ৰৰ উত্তৰ দিব পৰা নাছিল। আচলতে তাৰ প্ৰতি যে আওকাণ কৰি, তাৰ কথা পাহৰি গৈ যে তাই তাক চিঠি দিয়া নাই কথাটো সি ভবাই নাছিল। কাৰণ জুৰিয়ে যে তাক পাহৰি যাব, সি কল্পনাই কৰা নাছিল। সি ভাবিছিল সি অহাৰ বাতৰিটো পাতে জুৰিয়ে তাক লগ ধৰিব; বহুত কথা ক'ব। কিন্তু তাৰ ভবা কথাটো মুঠেই সঁচা নহ'ল। জীৱনক তাই লগ ধৰাটো দূৰৰ কথা, তাৰ পিছদিনাখন জীৱনে উপযাচি লগ ধৰাৰ সত্বেও তাৰ লগত কথা পাতিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে জুৰিয়ে। সামান্যভাৱে খবৰ সুধি জীৱনৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল তাই। তেতিয়া সি যেনো এক লজ্জা অনুভৱ কৰিছিল জানা।

যদিও জুৰিয়ে জীৱনক তেনেকুৱা আচৰণ কৰিছিল, তথাপি তাইৰ তেনে আচৰণলৈ জীৱনৰ মনত বিৰাট কৌতুহল জন্মিছিল। মনৰ কৌতুহলক বশীভূত কৰিব নোৱাৰি পিছদিনা আকৌ জুৰিলৈ এখন চিঠি লিখিছিল জীৱনে। চিঠিৰ উত্তৰত তাই মাথোঁ লিখিছিল "জীৱনদা তুমি আৰু মোলৈ চিঠি দি আমনি নিদিবা। তোমাৰ পথ তুমি বাছি লোৱা।" এইটোৱেই আছিল তাইৰ শেষ সমিধান। চিঠি পোৱা মাত্ৰে জীৱনৰ অৱস্থা গুলিবিদ্ধ কপৌৰ দৰে হৈ পৰিছিল। লগে-লগে চিঠিখন টুকুৰা-টুকুৰ কৰি ওলাই গৈছিল মোৰ পঢ়া কোঠাৰ পৰা। মই ভবা নাছিলো জুৰিয়ে দিয়া চিঠিখনৰ প্ৰতি গুৰুত্ব দি সি যে তাৰ কিবা এটা পথ বাছি ল'ব। কিন্তু নিয়তিৰ কি নিষ্ঠুৰ পৰিহাস। ভৰা লুইতৰ বুকুত জাঁপ দি সি তাৰ পথ সঁচাকৈয়ে বাছি ল'লে। তেতিয়া মোৰ ভাবনাও ভুল হৈ গৈছিল। তাৰ পিছত যেতিয়া জীৱনৰ আত্মহত্যাৰ বাতৰিটো পায়ে দৌৰি গৈছিলো সিহঁতৰ ঘৰলৈ আৰু যেতিয়া জীৱনৰ মাক অৰ্থাৎ খুৰীদেৱে কান্দি কান্দি মোলৈ আগবঢ়াই দিয়া চিঠিখন ক্ষন্তেকতে পঢ়ি শেষ কৰিছিলো। চিঠিখন যেনে-তেনে পঢ়ি শেষ কৰাটোহে মোৰ মনত আছে। তাৰ পিছত মোৰ কি হৈছিল মই ক'ব পৰা নাছিলো। হঠাৎ মই চকু মেলি দেখো যে মই জীৱনৰ বিছনাত পৰি আছো। লগে-লগে মোৰ মানসপটত ভাহি উঠিছিল বিদায় পৰত জীৱনে লিখি থৈ যোৱা চিঠিখন :-

"পূজনীয়- দেউতা আৰু পূজনীয় মা, বিদায়ী মৰমকণ ল'বা। ভাবিছিলো বসুন্ধৰাৰ বুকুত আৰু কেইটামান দিন জীয়াই থাকিম; কিন্তু নোৱাৰিলো। হয়তো কোনেও নোৱাৰে। কাৰণ জন্মত কাৰো হাত নাই, সেইদৰে মৃত্যুতো কাৰো হাত থাকিব নোৱাৰে। যাৰ যেনেকৈ জন্ম আৰু যাৰ যেনেকৈ মৃত্যু হ'ব লগা আছে হ'বই। বিধাতাৰ লিখন কোনেও খণ্ডন কৰিব নোৱাৰে। সেয়ে হয়তো ময়ো আজি ভৰা লুইতৰ বুকুত জাঁপ দি আত্মহত্যা কৰিব লগাত পৰিলো। ইতি,

আপোনালোকৰ দুভৰ্গীয়া পুত্ৰ
"জীৱন"

জানা নিশা। জীৱনত এবাৰ গভীৰ ভালপোৱাৰ স্মৃতি বৈ গ'লে তাক কাহানিও পাহৰিব নোৱাৰি। সেইবাবে হয়তো জীৱনেও সেইকণ শূন্যতা পূৰাব নোৱাৰি ভৰা লুইতৰ বুকুত জাঁপ দি আত্মহত্যা কৰিছিল। তাৰ পিছত কি হৈছিল জানা? জীৱন মৰাৰ তিনি মাহ পিছতেই জুৰিয়েও আত্মহত্যা কৰিছিল। কিয় জানা . . . . কৰ্ণ শুনা-

জুৰীয়ে জীৱনৰ পিছত ভালপোৱা ধনীৰ দুলাল প্ৰতাপ কিছুদিনৰ বাবে অন্য এখন ঠাইলৈ ঠিকাৰ কাম কৰিবলৈ গৈছিল। তাতেই সি এজনী ছোৱালীৰ প্ৰেমত পৰিছিল, পাহৰি গৈছিল জুৰিৰ কথা। সেইজনী ছোৱালীকে সি ঠিকাৰ কাম শেষ হোৱাৰ

পিছতে কোৰ্ট মেৰেজ কৰি ঘৰলৈ লৈ আহিছিল।

তাৰ পিছদিনা পুৱাৰ কথা, তেতিয়াও মই সাৰ পোৱাই নাছিলো টোপনিৰ পৰা। হঠাৎ মানুহৰ কোলাহলত সাৰ পাইছিলো। লগে-লগে চোতালৰ পৰা দেউতাই কোনোবাক 'কি হ'ল অ'?' বুলি সোধা এই প্ৰশ্নটো মোৰ কাণত পৰিছিল। তাৰ পিছতেই বাটৰ পৰা কোনোবাই কোৱা শুনিছিলো- মৰিল মাষ্টৰৰ জীয়েক জুৰি মৰিল। কথাষাৰ শুনাৰ লগে লগে বিছনাৰ পৰা উঠি দৌৰ দিছিলো, জুৰিহঁতৰ ঘৰলৈ। গৈ দেখিছিলো, জুৰিহঁতৰ ঘৰৰ পিছফালে থকা পুখুৰীটোৰ পাৰত বহুত মানুহ ভৰি পৰিছে। ময়ো ক্ষন্তেকতে পুখুৰীৰ পাৰত উপস্থিত হৈছিলো। আৰু পুখুৰীৰ পানীত জুৰিৰ মৃতদেহটো ভাহি থকা মৰ্মান্তিক দৃশ্যটো দেখি মই শোকাকুল হৈ পৰিছিলো। জুৰিয়ে কিয় সেই পথ ল'ব লগা হৈছিল, প্ৰথমতে মই বুজিব পৰা নাছিলো, কিন্তু জানিব পাৰিছিলো যে তাই হেনো "মা-ক" হ'বলৈ ওলাইছিল। তাইৰ সেই 'অ-বৈধ' সন্তানৰ পিতৃ আছিল প্ৰতাপ চৌধুৰী। অথচ প্ৰতাপে সেই কথাটো আওকাণ কৰি অন্য এজনী ছোৱালীক বিয়া কৰোৱাত তাই সেই পথ ল'বলৈ বাধ্য হৈছিল।

নিশা, এনেকৈয়ে আত্মহত্যা কৰি অকালতে মৰহি গৈছিল এহাল প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা। সিদিনাহে মই উপলব্ধি কৰিব পাৰিছিলো নাৰী যে ছলনাময়ী। আৰু সেই ক্ষণতে মই মনতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলো, ছলনাময়ী নাৰী জাতিটোৰ লগত নিবিড় সম্পৰ্ক নকৰো। কিন্তু অজানিতে এদিন মই তোমাৰ সান্নিধ্যলৈ আহো। পাহৰি গৈছিলো অতীতৰ অঙ্গীকাৰৰ কথা। ৰাখিব নোৱাৰিলো মই মোৰ প্ৰতিজ্ঞা। অকল ময়েই নহয়। হয়তো কোনেও নোৱাৰে। কিয়নো ভালপোৱা ভগৱানৰ দান। কোনেও কাৰো পৰা চেষ্টা কৰি ভালপোৱা আদায় কৰিব নোৱাৰে। প্ৰেম, প্ৰীতি, প্ৰণয় এইবোৰ মানুহৰ সৃষ্টি নহয়; সৃষ্টিৰ আদিম পাতনিতে বিধাতাই এইবোৰৰ কঠীয়া সিঁচিছিল মানুহৰ বুকুত। জীৱন বতৰত এতিয়া তাৰেই গজালি গজে। ময়ো মানুহ; মোৰো এখন হৃদয় আছে। সেয়ে হয়তো মই তোমাক ভাল পাইছিলো। তোমাক ভালপোৱাৰ পিছতেই ভাবিছিলো; জীৱনত আৰু তোমাৰ বাহিৰে কাকোৱেই প্ৰশ্ৰয় নিদিওঁ। কাৰণ প্ৰেম এক ব্যাখ্যাহীন, সংজ্ঞাহীন, চৰ্তহীন, ৰহস্যময় অথচ সৰ্বত্ৰ বিৰাজমান, সৰ্বজননিদিত এক আশ্চৰ্য অনুভূতি। ব্যাখ্যাহীনতাই ইয়াৰ ব্যাখ্যা বুলিলে চৰ্তহীনতাই ইয়াৰ চৰ্ত। বুজিলে যাৰ বিষয়ে একো ক'ব নোৱাৰি, আৰু নুবুজিলে যাৰ বিষয়ে বহুতো ক'ব পাৰি। সেয়ে হ'ল প্ৰেম। অৱশ্যে এই কথাষাৰ তোমাৰ বাবে প্ৰযোজ্য নহ'বও পাৰে। নহ'লেনো মোক পাহৰি গৈ ধনীৰ দুলাল এজনক পাবলৈ প্ৰয়াস কৰানে?

নিশা, ধনৰ লোভত তুমি মোক পাহৰি যাব খুজিছা, পাহৰি যোৱা, কিন্তু এটা কথা মনত ৰাখিবা। প্ৰকৃত প্ৰেম আৰু নিষ্কলুষ ভালপোৱাৰ সমুখত ধন-ঐশ্বৰ্য মূল্যহীন। মৰম যেতিয়া পবিত্ৰ আৰু নিঃস্বাৰ্থ হয়, তেতিয়াই মৰম অমৰ হয়। তুমি নিশ্চয় জানা যিকোনো কাম অমৰ কৰিব লাগিলে সাধনাৰ প্ৰয়োজন। যেনেকৈ সাধনা নহ'লে একো কাম অমৰ কৰিব নোৱাৰি, ঠিক তেনেকৈ সাধনা নাথাকিলে অমৰ প্ৰেমো ৰচনা কৰিব নোৱাৰি। জীৱনৰ সাধনাৰেহে প্ৰকৃত প্ৰেম, অমৰ-প্ৰেম ৰচনা সম্ভৱ।

নিশা, শেষত তোমাক এযাৰ কথা কৈ তোমাৰ পৰা বিদায়নিৰ সামৰণি মাৰিব খুজিছো। তুমি মোক পাহৰি যাব খুজিছা, পাহৰি যোৱা, সেইবাবে মোৰ অকণো বেজাৰ নাই; অসন্তোষো নকৰো। মোৰ অৱস্থা, মোৰ ভাগ্য, মোৰ কপাল, ইয়াৰ বাবে দায়ী। তুমি মোক বাধিত কৰিলেও তোমাৰ ভৱিষ্যৎ অমঙ্গল হোৱাটো মই কামনা নকৰো। কিন্তু এটা কথা সদায় মনত ৰাখিবা, সুস্থ মগজুৰে চিন্তা কৰিবা, "পাহৰণি সৃষ্টিৰ এক আদিম গুণ।" মানুহে পাহৰে, গতিকে তোমাৰ পথত তুমি সদায় সাৱধানে আগবাঢ়িবা। চাবা যাতে, মৰমৰ অনাদৰ নহয়, জীৱনৰ যাতে অনিষ্ট নহয়। ভালপোৱা যাতে ব্যৰ্থ নহয়। ইতি " সপোন"।

. . . . চিঠিখন পঢ়া শেষ হোৱাৰ পিছত স্থিৰেৰে থাকিব নোৱাৰা হৈ পৰিল নিশা। অজানিতে তাইৰ চকুৰ পৰা অবিশ্ৰান্তভাৱে সৰি পৰিল চকুৰ "লোতক"। সপোনে তাইক ভাল পায়। তায়ো সপোনক ভাল পাইছিল, প্ৰাণ ভৰি। কিন্তু সেইজন সপোনক আজি অকাৰণতে পাহৰি গৈ অন্য এজনক বুকুৰ আপোন কৰি ল'বলৈ অগ্ৰসৰ হৈছে। এয়া জানো তাই মানৱতাৰ কাম কৰিছে? তাই আৰু ভাবিব নোৱাৰিলে। সপোনৰ বেদনাভৰা চিঠিখনত চকুলো সিক্ত মুখখন গুজি এইবাৰ নিশাই ৰুকুহুকাই কান্দি উঠিল।

******

গল্প

আন্ধাৰৰ বুকুত এমুঠি জোনাক

✍ মিঠু কুসুম শইকীয়া
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

হঠাতে আহি পোৱা বৰষুণজাকে যেনেকৈ লগতে কৰ্মৰত বাহিৰৰ সকলো মানুহকে সৰ্বনাশ কৰিলে। গুৱাহাটীৰ দৰে ব্যস্ত নগৰীৰ মানুহবোৰৰ যেন ৰাতি ৮ মান বজাতো কাম শেষ নহয়। বৰষুণৰ মাত্ৰা কমাৰ পৰিবৰ্তে বাঢ়িহে থাকিলে।

কম্পিউটাৰ চেণ্টাৰৰ বাহিৰত এগৰাকী সুন্দৰী যুৱতীক দেখা গ'ল। দীঘল চুলিটাৰি বৰষুণত প্ৰায় তিতিছিল, লগতে পিন্ধি থকা পাতল নীলা ৰঙৰ শাৰীখনো প্ৰায় তিতিছিল। কম্পিউটাৰ চেণ্টাৰত অকল মান কাম আছিল অনুপৰ। এনেতে বাহিৰলৈ চকু গ'ল। বৰষুণজাকে মানুহবোৰৰ সঁচাকৈ সৰ্বনাশ কৰিলে। গাড়ীবোৰৰো চলাচল যেন লাহে লাহে বন্ধ হৈছিল। এনেতে অনুপৰ বাহিৰত থৈ থকা ছোৱালীজনীলৈ চকু গ'ল। ধনাই ধনাই তাই ৰাস্তাৰ পিনে চাই আছে, গাড়ীৰ কোনো সাৰসুৰেই নাই। অনুপৰ কাম প্ৰায় শেষ হৈছিলেই। সি বাহিৰলৈ ওলাই আহি লাহেকৈ ছোৱালীজনীক ক'ত যাব সুধিলে। যুৱতীজনীয়ে উত্তৰ দিলে পাঞ্জাবাৰী বুলি। প্ৰথম দেখিয়েই ছোৱালীজনীক অনুপৰ এনেকুৱা লাগিল যেন তাইক সি বহুদিনৰ পৰা চিনি পায়।

ৰাস্তাৰ সিটো মূৰে পাৰ্ক কৰি থৈ দিয়া নতুন ALTO খনৰ চাবিটো সি পকেটৰ পৰা উলিয়াই ল'লে আৰু যুৱতীজনীক ঘৰত থৈ আহিম বুলি ক'লে। প্ৰথম অৱস্থাত ছোৱালীজনীয়ে অমান্তি হৈছিল, অচিনাকি মানুহ, তাৰবো কাৰণ। কিন্তু অনুপে নিজৰ পৰিচয় দি তেওঁ যে এই কম্পিউটাৰ চেণ্টাৰতে কাম কৰে জনোৱাত তাই যেনিবা মান্তি হ'ল। সিদিনা অনুপে জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে এইদৰে এজনী গাভৰু ছোৱালীৰ লগত একেলগে বহিছে। গাড়ীত থকা অৱস্থাত তথা গুৱাহাটীলৈ অহাৰ পাছতো বহু ছোৱালীক সি লগ পাইছিল। সুন্দৰ-সুঠাম চেহেৰা, ভদ্ৰ-অমায়িক স্বভাৱৰ ল'ৰা-এটাক সকলো ছোৱালীয়ে নিজৰ মনটো দিবলৈ বিচাৰিব। কিন্তু তাৰ যেন সেইবোৰলৈ কোনো কলসাৰেই নাছিল। গাড়ীত আহি থাকোতে বহু কথাই সুধিছিল ছোৱালীজনীক অনুপে।

অৱশেষত ৮-৩০ মান বজাত ছোৱালীজনীৰ ঘৰ পালেগৈ অনুপ। সু-সজ্জিত আহুম আৰ্হিৰ ঘৰ। তাইক নমাই থৈ অনুপ যাব ওলাইছিল যদিও যুৱতীগৰাকীয়ে অনুপক যাবলৈ নিদিলে। ঘৰৰ কলিং বেল বজাই দিয়াত ভিতৰৰ পৰা ৬/৭ মান বছৰৰ কণমানি এটাই দৌৰি আহি দৰ্জা খুলি দিলে। পিছে পিছে এজনী ১৫/১৬ বছৰৰ ছোৱালী।

দৰ্জা খুলিয়ে সি চিঞৰিলে— মা-তুমি ইমান দেৰি কৰিলা, মোৰ বল্টো আনিলা নে নাই। দিয়া না Pls. ইত্যাদি বহু কথাই সুধি আছে মাকক সি, তেতিয়া আৰু অনুপৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যুৱতীগৰাকী বিবাহিতা। কিন্তু অনুপে তাইৰ শিৰত সেন্দুৰ দেখা পোৱা নাছিল, তথাপি ভাবিছিল আজিৰ যুগত সেন্দুৰ নোলোৱাটো এটা ফেচন। এনেতে যুৱতীগৰাকীয়ে পুতেকক অনুপৰ লগত চিনাকি কৰি দি ক'লে- পাপলু এয়া অনুপ আংকেল, তুমি আংকেলৰ লগত কথা পাতা বহি মই অকণমান ভিতৰৰ পৰা আহোঁ। এনেতে অনুপৰ কণমানিটোৰ মুখলৈ চাই তাৰ সৰুকালৰ অৱস্থাটোৰ কথা মনত পৰি গ'ল। Class VI তে দেউতাকক হেৰুওৱা অনুপে বহু কষ্টৰে মাকৰ ঘৰত ডাঙৰ হৈছিল, স্কুললৈ গৈছিল, কলেজত পঢ়িছিল আৰু এতিয়া সি এজন কম্পিউটাৰ ইঞ্জিনিয়াৰৰূপে পৰিচিত।

হঠাতে অনুপৰ মাকৰ কথা মনত পৰিল। কামৰ হেঁচাত পৰি সি দুদিন ধৰি মাকৰ খবৰ কৰিব পৰা নাই। মাকে চাগে চিন্তা কৰি আছে। ধনাই থৈ থকাৰ অসুবিধা হয় বাবে যোগাযোগ ৰাখিবলৈকে সি মাকক Phone টোৰ যোগাৰ কৰি দি আহিছিল। অন্ততঃ Phone ত এষাৰ মাকৰ মাতটো শুনিব পাৰিব।

এনেতে পাপলুৱে মাততহে সি সম্বিত ঘুৰাই পালে। আংকেল আংকেল মোৰ লগত ক্ৰিকেট খেলা না, Pls. আংকেল। কণমানিটোৰ কথাত অনুপৰ হাঁহি উঠি গ'ল- সি তাক ক'লে পাপলু ভিতৰত ক্ৰিকেট নেখেলে বাবা, আমি কাইলৈ বাহিৰত ক্ৰিকেট খেলিম হ'বনে? এতিয়া তোমাৰ Friend বোৰৰ কথা, স্কুলৰ কথা কোৱা। ল'ৰাটো যেন কিছুসময়ৰ বাবে মনে মনে বহি ৰ'ল, আৰু কান্দনামুৱা হৈ ক'লে পাপা থকা হ'লে এতিয়াই মোৰ লগত খেলিলে হয়। মায়েতো ৰাতিপুৱা কামত যায়, দিদি বায়ে দিনটো কামকে কৰি থাকে। মোৰ লগত খেলিবলৈ কাৰো সময় নাই। অকণমানিটোৰ কথাই যেন বাৰুকৈয়ে অনুপৰ অন্তৰত আঘাত দিলে। লগে লগে অনুপে পাপলুক তাৰ পাপা ক'ত গ'ল বুলি সুধিলে। সি উত্তৰ দিলে পাপাক বোলে ভগৱানে লৈ গ'ল। কক্কা, আইতা আৰু মায়েও কৈছে। সেয়েহে ভগৱানক মই সদায় Pray কৰো। পাপাক যেন আকৌ পঠিয়াই দিয়ে। কিন্তু ভগৱানে মোৰ কথা অলপো নুশুনে। পাপলুৰ কথাই অনুপক বৰকৈ আঘাত দিলে। তাৰ মনটো বিষাদেৰে ভৰি গ'ল। কিয় বাৰু ভগৱানে মানুহক ইমান সহিব নোৱাৰা আঘাত দিয়ে। এনেতে প্ৰস্তুতিয়ে অৰ্থাৎ পাপলুৰ মাকে চাহ খাবলৈ বুলি ডাইনিং টেবুললৈ মাতিলে। চাহ খাই থাকোতে অনুপে প্ৰস্তুতিক কথাবোৰ ভালকৈ সোধাত তাই ক'লে পাপলুৰ মুখৰ পৰা তুমি চাগে জানিব পাৰিছা। তেওঁ ঢুকোৱা আজি ৩ বছৰ হ'ল। ঘৰ যোৰহাটত আছিল। তেওঁ আৰু মই কলেজত একেলগে পঢ়িছিলো, কলেজৰ দিনতে আমাৰ মাজত প্ৰেমৰ আবেদন হৈছিল, তেওঁৰ ঘৰো ওচৰতে হোৱা বাবে আমাৰ বিয়াখনো সহজতে হৈ গ'ল। বিয়াৰ পাছত ৬ মাহ মই যোৰহাটতে আছিলো। তেওঁ গুৱাহাটীত ব্যৱসায় কৰিছিল। তাৰ পাছত মহো ইয়ালৈ গুচি আহো। ১ বছৰ মান যোৱাৰ পাছত পাপলু আমাৰ মাজলৈ আহে। তাৰ পাছত বৰ সুখেৰে দিনবোৰ পাৰ হৈছিল। কিন্তু কলা-বিধাতাৰ চকু আমাৰ ওপৰত পৰে। এদিন Accident ত তেওঁৰ মৃত্যু হয়। মোৰ আৰু পাপলুৰ ভৱিষ্যৎ চিন্তা কৰি তেওঁৰ ঘৰৰ মানুহে সম্বন্ধীয় দেওৰেকৰ এজনৰ লগত মোৰ বিয়া ঠিক কৰিব বিচাৰিছিল কিন্তু এই বিয়াত মই মত নিদিলো।

পাপলুৱে সকলোতেই দেউতাকক হেৰুৱালে কিন্তু দেউতাকৰ সেই মৰম জানো অন্য এজনে দিব পাৰিব ইত্যাদি বহু কথা চিন্তা কৰি মই নিস্তব্ধ হৈ ৰ'লো।

সিদিনা ৰাতি অনুপে প্ৰস্তুতিৰ বহু কথাই জানিলে। ৰাতি ১১-৩০ মান বজাত সি নিজৰ বাসস্থান পালেগৈ, ৰাতি তাৰ ভাত খাবলৈ মন নগ'ল। কেৱল প্ৰস্তুতিৰ করুণ মুখখন তাৰ চকুৰ আগত ভাহি উঠিল। সি ভাবিলে এগৰাকী নাৰীয়ে স্বামীৰ অবিহনে কিদৰে এটি কণমানি সন্তানক বুকুত সাৱটি লৈ জীৱনৰ কষ্টদায়ক দিনবোৰ পাৰ কৰিব পাৰিছে।

লগে লগে অনুপৰো নিজৰ মাকলৈ মনত পৰিল। প্ৰস্তুতিৰ দৰেও মাকে তাক কিমান কষ্টৰে ডাঙৰ কৰি আজিৰ অৱস্থাটো পোৱালেহি, সি সিদিনাহে বাৰুকৈ অনুভৱ কৰিব পাৰিলে। সিদিনা অনুপে দেৰিকৈ সাৰ পালে, এনেতে Phone ৰ শব্দতহে সি সাৰ পালে। সিপিনৰ পৰা কণমানি পাপলুৰ মাত আংকেল তুমি কি কৰি আছা? মায়ে বোলে তোমাৰ লগত কথা পাতে মায়ে Phone টো লগাই দিলো। লগে লগে প্ৰস্তুতিয়ে অনুপক ক'বলৈ ধৰিলে- অনুপদা তুমি শুই আছা, Disturb হ'ল নহয় ন। "নাই নাই প্ৰস্তুতি তুমি Phone কৰি ভালেই কৰিলা নহ'লে আজি মোৰ দেৰি হ'ল হয়। কোৱা কিয় Phone কৰিছিলা।" অনুপে ক'লে।

"Phone কৰাৰ তেনে কোনো কাৰণ নাই মানে আজি পাপলুৰ Birthday সেইবাবে সন্ধিয়া ঘৰতে অকণমান পাৰ্টি দিছিলো, তুমি যদি পাৰা ৰাতি আহিবা, কালি কথাবোৰ পাতোঁতে তোমাক জন্মদিনৰ কথাটো ক'বলৈ পাহৰিলো, তুমি আহিবানে অনুপদা।" প্ৰস্তুতিৰ অনুপতকৈ বয়স কম আছিল যতিকে তাই অনুপক দাদা বুলিয়ে সম্বোধন কৰিছিল।

অনুপে মনতে ভালেই পালে, সি সিদিনা কাম শেষ কৰি লগে লগে পাপলুহঁতৰ ঘৰ পালেগৈ। সিদিনা অনুপে প্ৰস্তুতিক

এটি বেলেগ জগত দেখা পালে। যেন এজনী সজাৰ পখীহে। এইদৰে অনুপে, প্ৰস্তুতি আৰু পাপলুৰ লগত সহজতে মিলি পৰিল, যেন বহুদিনৰ চিনাকি।

কিছুদিনৰ পাছত এদিন ৰাতিপুৱাই প্ৰস্তুতিয়ে হঠাতে অনুপক Call কৰিলে আৰু ক'লে অনুপদা তুমি যদি বেয়া নোপোৱা Pls. মোৰ লগত পাপলুহঁতৰ স্কুলত যাব লাগে, আজি সিহঁতৰ স্কুলত Guardian Meeting আছে, এৰ্ড থাকোতেই এদিন মই তাৰ স্কুলত গৈছিলো। তোমাৰ যদি কাম থাকে নালাগে বাৰু। "নাই নাই তেনে কোনো কাম নাই প্ৰস্তুতি", অনুপে ক'লে। তুমি ওলাই থাকিবা মই 10-30 বজাত গৈ আছো। 11-00 মান বজাত পাপলুহঁতৰ স্কুল পালেগৈ। সিদিনা স্কুলত মিটিঙৰ লগতে নাচ, গান, খেল, ছবি অঁকাত পাৰ্গত ল'ৰা-ছোৱালীক পুৰস্কাৰ দিয়া হৈছিল। পাপলুৱে Art আৰু খেলত প্ৰাইজ পাইছিল। পুতেকৰ সাফল্যত প্ৰস্তুতি যেন উৎফুল্লিত হৈ উঠিছিল। তাইৰ মুখৰ সেই হাঁহিটো দেখি সিদিনা অনুপৰ যেন কিবা এটা ভাল লাগি গ'ল। স্কুলৰ পৰা আহোঁতে প্ৰস্তুতিয়ে অনুপক ক'লে তুমি চাগে অনুপদা মোক কি বুলি ভাবিছা, দুদিনৰ চিনাকিতে মই তোমাৰ লগত কেনেকৈ Free হৈ গ'লো বুলি। আচলতে কি জানা অনুপদা এই ব্যস্ত মহানগৰীত আজিকালি আপোন মানুহ বুলিবলৈ খুব কম, সকলোৰে লগত সহজতে Free ও হ'ব নোৱাৰি, তথাপি তুমি যদি বেয়া পাইছা . . . । "কি কোৱা প্ৰস্তুতি, মোৰো ইয়াত ভাল তেনেকুৱা আপোন মানুহ, চিনাকি নাই, তোমাৰ লগত তথা পাপলুৰ লগত চিনাকি হৈ ভালহে লাগিছে। অন্ততঃ কেতিয়াবা কাম নাথাকিলে পাপলুৰ লগতে সময়খিনি পাৰ হ'ব।" অনুপে ক'লে।

এইদৰে অনুপৰ জীৱন পাৰ হৈ গৈছিল আৰু লগে লগে তাৰ হৃদয়ত প্ৰৱেশ কৰিছিল সেই প্ৰেম নামৰ এক মিঠা অনুভূতি। তাৰ কি হৈছিল সি নিজেই বুজি পোৱা নাছিল। এদিন প্ৰস্তুতিক দেখা নাপালে নতুবা তাইৰ মাতটো শুনা নাপালে তাৰ অন্তৰে হাহাকাৰ কৰি উঠিছিল। জীৱনত কোনো ছোৱালীৰ সংস্পৰ্শত নহা অনুপ প্ৰস্তুতিৰ প্ৰেমত পৰিছিল। কথাটো জানিব পাৰি অনুপ যেন কিছুদিনৰ বাবে নিস্তব্ধ হৈ ৰ'ল। যদি প্ৰস্তুতিয়ে এইবোৰ কথা জানে তেন্তে তাক তাই কি বুলি ভাবিব।

এইদৰে কিছুদিন গ'ল। অনুপৰ প্ৰেম গভীৰ হৈ যাব ধৰিলে আৰু এদিন সি প্ৰস্তুতিক কথাষাৰ ক'বলৈ বাধ্য হ'ল। কিন্তু কথাষাৰ শুনি প্ৰস্তুতি শিল পৰা কপৌৰ দৰে হৈ পৰিল। কিছু সময়ৰ বাবে, তাৰ পাছত গম্ভীৰ সুৰেৰে অনুপক বুজালে- চোৱা অনুপ তুমি মোৰ সকলোখিনি কথাই জানা, মই এগৰাকী বিধৱা, তেনেস্থলত তুমি মোক ভাল পালা . . . তাইৰ কথাত অনুপ ৰাজী নহ'ল। আৰু ক'লে- চোৱা প্ৰস্তুতি প্ৰেমে কাৰো বাধা নামানে, অতদিনে মই বিজনী ছোৱালীক বিচাৰি ঘূৰিছিলো সেইজনী তুমি আৰু তোমাৰ লগত যেন মোৰ মনটো মিলিছে। অতদিনে তুমি বহু অকলশৰে জীৱনৰ কণ্টকময় দিনবোৰ পাৰ কৰিলা। এতিয়া আৰু তোমাৰ হাতত ধৰি বাকীছোৱা কাল অতিবাহিত কৰিব বিচাৰো। লগতে চোৱা প্ৰস্তুতি তুমি কি নিবিচাৰা পাপলুৱে পিতৃৰ পৰিচয় পোৱাটো।

কিন্তু অনুপদা তুমি তোমাৰ মাৰ কথা ভাবিছানে, বিধৱাক মাতৃয়ে অতদিনে দেখি অহা সপোন কি তুমি নিমিষতে ভাঙি যাব দিবা। প্ৰস্তুতিয়ে ক'লে।

প্ৰস্তুতিৰ কথাত অনুপে পুনৰ ক'বলৈ ধৰিলে . . . চোৱা প্ৰস্তুতি তুমি মোৰ মাৰ কথা চিন্তা কৰিব নালাগে, ইতিমধ্যে তেওঁক মই কথাটো জনাইছো, তেওঁৰ কোনো আপত্তি নাই। কেৱল মাৰ এটাই ইচ্ছা তুমি যেন এগৰাকী জীয়াৰীৰ দৰে অন্তৰ মৰম তেওঁক দিয়া। দুই-এদিনতে মা আহিব তোমাক চাবলৈ। বাকীখিনি তোমাৰ ইচ্ছা, এইদৰে কৈ সিদিনা অনুপ গুচি আহিল।

ঘৰলৈ আহি প্ৰস্তুতিৰ যেন একো কৰিবলৈ মন নগ'ল, বাৰে বাৰে অনুপৰ কথাবোৰ তাই ভাবিব ধৰিলে . . . হঠাতে এইবোৰ কি হৈ গ'ল। এই বুলি তাই ভাবি কিছুসময়ৰ বাবে মৌন হৈ ৰ'ল। পাপলুৰ কান্দোনত যেন তাই সাৰ পালে। কি হ'ল পাপলু তুমি কিয় কান্দিছা বাবা? স্কুলত Teacher ৰে মাৰিছে নেকি কোৱানা। বহু সময় ধৰি কপমানিটোৰে ফেঁকুৰিয়ে থাকিল। তাৰ পাছত সি ক'বলৈ ধৰিলে। আজি বন্ধুবিলাকৰ পৰা মোক মা বিকিহঁতে কৈ আছে, মোৰ পাপা নাই কাৰণে বোলে মই কিছুমান কাম কৰিব নোৱাৰো। বিকিহঁতৰ পাপাহঁতে সিহঁতক চকলেট,

খেল, কল বহুত বস্তু আনি দিয়ে, সদায় Sunday সিহঁতবোৰে পাপাকহঁতৰ লগত ফুৰিবলৈ যায় আৰু মই অকলে ঘৰতে থাকিব লাগে। মোক পাপা আনি দিয়া মা নহ'লে অনুপ আংকলকে পাপা কৰাই লওঁ তেতিয়া বিকিহঁতক মই ক'ব পাৰিম মোৰো পাপা আছে।

পাপলুৰ কথাবোৰে যেন প্ৰস্তুতিৰ অন্তৰত আঘাত কৰিলে। যিখিনি সময়ত সি দেউতাকৰ মৰম-চেনেহ পাব লাগিছিল, সেই সময়ছোৱাতহে যেন সি . . . .!

সিদিনা প্ৰস্তুতিয়ে, পলাশৰ ফটোখনৰ পিনে চাই কান্দিব ধৰিলে, কিয় পলাশ তুমি ইমান দুখৰ মাজত এৰি থৈ গুচি গ'লা কিয় কিয়? পুতেকৰ কান্দোনে সিদিনা প্ৰস্তুতিক বিয়াৰ কথা ভাবিবলৈ বাধ্য কৰালে। অনুপৰ কথাত তাই মান্তি হ'বলৈ বাধ্য হ'ল . . . পাপলুৰ মুখলৈ চাই। ইফালে অনুপৰ মাকে আহি বিয়াৰ বাবে জোৰ দিলে।

কিছুদিনৰ পাছত মাকে এটা ভাল দিন বিয়াৰ বাবে ঠিক কৰি পুতেকলৈ খবৰ দিলে। অনুপে এমাহ মান আগতে গাঁৱলৈ যাব, বিয়াৰ বহু কাম বাকী আছে। বিয়াৰ খবৰ প্ৰস্তুতিৰ মাক-দেউতাকৰ লগতে পলাশৰো ঘৰৰ মানুহক দিয়া হ'ল। সকলোৱে আনন্দ পালে, যা নহওক দেৰিকৈ হ'লেও তাই এই বিয়াত মান্তি হ'ল। অন্ততঃ জীৱনৰ বাকীছোৱা কাল প্ৰস্তুতিৰ সুখেৰে পাৰ হ'ব।

মাঘ মাহৰ ১৬ তাৰিখে বিয়াৰ দিন ঠিক হ'ল। এই তাৰিখতে পলাশৰ কৰুণ মৃত্যু হৈছিল। সিদিনা প্ৰস্তুতিয়ে পলাশলৈ মনত পেলাই কান্দিব ধৰিলে, তাইৰ বাৰে বাৰে মনত পৰিল পলাশে Medical ত থকা সময়ত সেইদিনা কোৱা কথাষাৰলৈ- চোৱা প্ৰস্তুতি মোৰ হয়তো আৰু বাচি থকাৰ আশা নাই, কিন্তু তোমাৰ আগত সমস্ত ভৱিষ্যৎ আছে, তুমি পাপলুৰ মুখলৈ চাই দ্বিতীয় বিবাহ কৰিবা, সি যেন দেউতাকৰ পৰিচয় পায়। তোমালোকক ভগৱানে সদায় সুখেৰে ৰাখিব।

কথাখেইটা কৈ পলাশ চিৰকালৰ বাবে আঁতৰি গৈছিল এই পৃথিৱীৰ পৰা, প্ৰস্তুতিৰ কাষৰ পৰা। চোৱা পলাশ, তোমাৰ ইচ্ছা পূৰণ হ'ল, একমাত্ৰ পাপলুৰ মুখলৈ চাই মই তোমাৰ কথামতে বিবাহত বহিম পলাশ। এই বুলি কৈ প্ৰস্তুতিয়ে পলাশৰ ফটোখনৰ কাষতে ভুকুকাই কান্দিলে।

কিছুসময়ৰ পাছত অনুপ আহিল, সি তাইৰ অৱস্থাটো দেখি বুজিব পাৰিলে দুখৰ কাৰণ। ব'লা মন মাৰি থাকিব নালাগে, অতীতবোৰ কেতিয়াও ঘূৰি নাহে, আহি পৰা ভৱিষ্যতৰ কথা চিন্তা কৰা প্ৰস্তুতি। পলাশ য'তেই আছে, তেওঁক ভগৱানে মংগলে ৰাখক। তাৰেই কামনা কৰা তুমি, এতিয়া ব'লা, অকলশৰে বাহিৰৰ পৰা আহো, মনটো ভাল লাগিব। কাইলৈ মই ঘৰলৈ যাম আৰু কিছুদিনৰ পাছত আহি তোমাক লৈ যাম চিৰদিনৰ বাবে। এই বুলি কৈ অনুপে বিহু এটিকে গালে।

"দখা সাজি আহিম এদিন তোমাক নিবলৈ"। অনুপৰ কথাত প্ৰস্তুতিয়ে কিছু লাজ অনুভৱ কৰিলে, তাই ক'লে- হেৰ এইটো ওঁকৰা কি যে কৈ থাকে। যদি মোৰে এতিয়াই কিবা এটা হৈ যায় অনুপদা, তেনেকৈ নক'বা প্ৰস্তুতি, তোমাৰ অবিহনে জানো মই জীয়াই থাকিব পাৰিম? অনুপে ক'লে। অনুপৰ কথা শুনি প্ৰস্তুতিয়ে লগে লগে কৈ উঠিল . . . নহয়। অনুপদা তুমি মই নাথাকিলেও পাপলুক চাব লাগিব। কি হৈছে প্ৰস্তুতি তোমাৰ? তুমি কি কৈ আছা এইবোৰ, এই বুলি অনুপৰ মনটো অকস্মাৎ সেমেকি উঠিল। তাৰ পাছত প্ৰস্তুতিয়ে ধেমালি কৰি ক'লে, ব'লা তুমি বেলেগে ওলাই যোৱা আৰু এতিয়া তুমিয়ে কৈ আছা।

এই বুলি দুয়ো কিছুসময়ৰ পাছত ওলাই গ'ল।

লাহে লাহে পশ্চিম আকাশৰ বেলিটিও মাৰ যাবলৈ ধৰিছিল।

—::::—

গ্ৰাহক : (খঙেৰে) দেখা এয়া চাহ নে কফি? কেৰাচিন কেৰাচিন গোন্ধাইছে দেখোন।

ৰেষ্টুৰেণ্টৰ মালিক : তেনেহ'লে সেয়া চাহ, কফি হ'লেতো তাৰ্পিনৰ গোন্ধ পালেহেঁতেন।

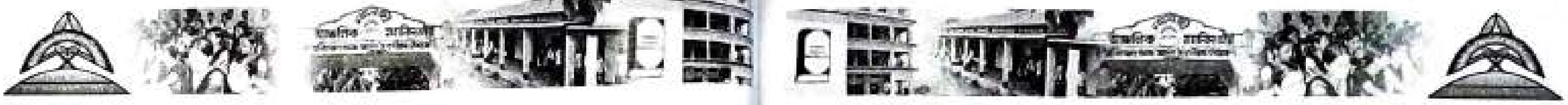

ৰস ৰচনা

গৰুৱে মানুহৰ বিষয়ে লেখা ৰচনা

✍ জিণ্টু পাল
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

(প্ৰিয় পাঠকবৃন্দ, আমি ইমান দিনে সকলোৱে পৰা আপ জীৱ-জন্তুৰ বিষয়ে ৰচনা পঢ়ি বা পৰীক্ষাত লিখি আহিছো। আপোনালোক আজি ইয়াৰ ঠিক ওলোটাটো পঢ়ক। আমি যেতিয়া সৰু আছিলো তেতিয়া বুঢ়ী আইতাই সাধুকথা কৈ গৰম দিনত আমাক সাধু শুনাইছিল। কিছুমান সাধু আৰু কিতাপত পঢ়ো যে গছ-বন, পশু-পক্ষী আদি সকলোৱে কথা ক'ব জানে আৰু সকলোৱে সকলোৰে মাত বুজি পায়। কিন্তু বৰ্তমান কলি যুগ। এই যুগতো যদি গছ-বন, পশু-পক্ষী আদিয়ে কথা ক'ব পাৰিলেহেঁতেন বা লিখিব পাৰিলেহেঁতেন তেতিয়া কেনে অৱস্থা হ'লহেঁতেন, সেইটো আপোনালোকে অনুমান কৰি চাওকচোন বাৰু। তেতিয়া আমি মানৱ জাতিয়ে জীৱশ্ৰেষ্ঠ আৰু মহাজ্ঞানী আখ্যা পালেহেঁতেন নে নাই তাত সন্দেহ আছে। এই যুগত গৰুৱে যদি লিখিব বা ক'ব পাৰিলেহেঁতেন মানুহৰ বিষয়ে তলত দিয়া ধৰণে ৰচনা লিখিলেহেঁতেন।)

মানুহ এবিধ দুঠেঙীয়া ধৰণীৰ জন্তু। ইয়াৰ এটা মুখ, দুডাল হাত নামৰ খুঁটি, নাক নামৰ দুটা ফুটা আৰু দুখন সৰু কাণ আছে। ইহঁতে ইচ্ছামতে আমাৰ দৰে কাণ দুখন লৰাচৰ কৰিব নোৱাৰে। হাত আৰু ভৰিত আঙুলি নামৰ কুৰিটা গুটি নখেৰে সৈতে ওলমি থাকে। কিছুমানৰ কম বা বেছি হোৱাও দেখা যায়। ইহঁতৰ ঠেঙত লাগি থাকে ভৰিৰ পতা। প্ৰয়োজন সাপেক্ষে বা জেপ অনুপাতে কিনিব পৰা হ'লে তাত WOODLAND বা FORCE-10 জাতীয় জোতা পিন্ধে। আৰু মিস্ত্ৰিসকলৰ ভৰিৰ পতা চামৰাৰ দৰে হয়। কিছুমান আমাৰ প্ৰিয় খাদ্য ৰবৰৰ চপল ব্যৱহাৰ কৰে। মুখত কিছুমান ত'লা-বগা জাতীয় দীঘল নোম থাকে। কিছুমানে আকৌ আমাৰ বহা গৰুৰ দৰেও বং কৰি লয়। মানুহৰ গাতো নোম থাকে যদিও ই বৰ পাতল। মতা আৰু মাইকী দুই শ্ৰেণীৰ মানুহ থাকে। অৱশ্যে তাৰ মাজতো বহু শ্ৰেণীৰ মানুহ থাকে। যেনে — শিক্ষক, দালাল, সন্ন্যাসী, বুদ্ধিজীৱী ইত্যাদি। পূৰ্বতে মাইকীসকলৰ চুলি, সাজপাৰ, অলংকাৰ আদি পুৰুষতকৈ পৃথক আছিল যদিও আজিকালি অৱশ্যে দুয়োটাই একে হৈছে। মতা-মাইকীৰ মাজতো বহুত ভাগ থাকে। যেনে — পুৰুষ-নাৰী, ল'ৰা-ছোৱালী, স্বামী-স্ত্ৰী ইত্যাদি। ইহঁতৰ মাজত এবিধ আমোদজনক খেল আছে। সেইবিধ হ'ল প্ৰেমখেল (LOVE GAME)। আজি-কালি ল'ৰা-ছোৱালীৰ মাজত এইবিধ খেল সঘনে হোৱা দেখা যায় যদিও দীঘদিনীয়া হোৱা দেখা নাযায়।

মানুহে মাছ, মাংস, কণী, গাখীৰ, শাক-পাচলি, চাইল, নিমখ, ভাত, জলপান, চন-গোৰ, গালি-শপনি আদি খাই জীয়াই থাকে। আজিকালি অৱশ্যে গোৰ বা খোজা নাখাই কিন্তু বা পাকহে খায়। কাৰণ উন্নত যুগৰ কথাতো। তাৰ লগত অৱশ্যে মদ, ভাং, কানি আৰু মেৰী জোৱানী, হেৰ'ইন ড্ৰাগছ আদি খায়, কিছুমানে চুন, তৰাইতি আৰু মাৰ্ডাৰ কৰি খায়।

মানুহ প্ৰকৃততে শান্তিপ্ৰিয় নহয়। কাজিয়া, মাৰপিট আপোনজনক ঠাঁই, ভায়ে-ভায়ে কাজিয়া কৰি বা কৰাই ভাল পায়। ইহঁতৰ মগজুত যুক্তি- বিচাৰ আৰু বুদ্ধি নামৰ তিনিটা কীট থাকে আৰু এইকেইটাই ইহঁতক পৰিচালিত কৰে। কেঁচুত লগা আৰু বটৰ কচু পাত লগাই লোৱা, ভাল পানীকে ঘোলা কৰি খোৱা ইহঁতৰ অন্যতম লক্ষণ।

এই প্ৰাণীবিধ সমগ্ৰ পৃথিৱীতে পোৱা যায়। অৱশ্যে জলবায়ু, পৰিবেশ, খাদ্য আদিয়ে ইহঁতৰ পাৰ্থক্য আছে। উদাহৰণস্বৰূপে বিলাতী, নিগ্ৰো, এস্কিম', বিহাৰী, মাদ্ৰাজী, অসমীয়া, বঙালী আদি ইহঁতৰ বিভিন্ন প্ৰজাতি আৰু ভাষা-সংস্কৃতি আদিৰ পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হয়। ইহঁতে ঘৰ, গাঁও, চহৰ বা নগৰ পাতি বাস কৰে। অৰণ্য ধ্বংস, বায়ু দূষিত, পানী দূষিতকৰণ আদিত ইহঁত বিশেষভাৱে পকিত। এই মানুহবিলাকৰ দ্বাৰা "শাসন" নামৰ যন্ত্ৰ এটা এজন নেতাৰ অধীনত চলোৱা হয়। এই শাসনযন্ত্ৰৰ বাবে বহুতো হত্যাও সংঘটিত হয় বাবে মানুহ দীৰ্ঘজীৱী নহয়।

মানুহে নিজকে মহাজ্ঞানী আৰু জীৱশ্ৰেষ্ঠ আখ্যা দি লৈছে যদিও আমি ক'ব বিচাৰো যে মানুহ মহাজ্ঞানী নহয়, মহামূৰ্খহে। কাৰণ অৱশ্যেক আমি তেওঁৰ ওঁৰাল হিচাপে ৰক্ষা কৰো কিন্তু মানুহে ধ্বংস কৰে। মানুহে শান্তিৰে জীয়াই থাকিব নোৱাৰে আৰু আনকো জীয়াই থাকিব নিদিয়ে। ধৰ্মৰ নামত, জাতিৰ নামত, দেশৰ নামত, মাটিৰ বাবে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ কাজিয়া লাগি থাকে। এইবোৰৰ বাবে মানুহ জীৱশ্ৰেষ্ঠ মহাজ্ঞানী নহয়, মহামূৰ্খ বুলি আমি গৰুৱে কওঁ (?)

****

এক চিকাৰপ্ৰিয় প্ৰেমিকে প্ৰেমিকাক লগত লৈ চিকাৰলৈ গ'ল। আকাশত উৰি থকা এজাক চৰাই দেখি প্ৰেমিকে বন্দুকৰ ট্ৰিগাৰ টিপিলে। আঘাতপ্ৰাপ্ত চৰাই আহি মাটিত পৰিলহি। প্ৰেমিকাৰ পৰা প্ৰশংসা পোৱাৰ আশাৰে প্ৰেমিকৰ সৰ্গৰ চাৱনি।

প্ৰেমিকা : তুমি মিছে গুলিটো অনাহত নষ্ট কৰিলা।

প্ৰেমিক : মানে?

প্ৰেমিকা : ইমান ওপৰৰ পৰা মাটিত পৰি চৰাইটো এনেয়ে মৰিলহেঁতেন।

প্ৰেমিকা : আমি দুয়োটি ইমান সুন্দৰকৈ মিলি গৈছো যে গাখীৰত পানী যেন লাগে।
প্ৰেমিক : লাহে লাহে কোৱা, কোনোবাই শুনিলে ভেজালৰ অভিযোগত পৰিব লাগিব।

মূৰ্খস্থানৰ মানুহে ১১ অংকটো কিয় লিখিব নোৱাৰে?
: কাৰণ কোনটো ১ আগেয়ে লিখিব লাগে তেওঁলোকে সেইটো ভাবি উলিয়াব নোৱাৰে।

ভ্ৰমণ

এটি ভ্ৰমণ কাহিনী ঃ মোৰ লক্ষ্য শিৱসাগৰ

✍ সুৰভি দাস
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

সপোনক কেতিয়াবা জয় কৰিব পাৰি আৰু জয় কৰিবও নোৱাৰি। সেয়ে মই সপোনত দেখিছিলো এখনি বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ ঠাই। তাকেই মই সপোনৰ জয় বুলি ভাবিলো। সেয়ে মই জানুৱাৰী মাহৰ ২০০৬ চনৰ ২ তাৰিখ সোমবাৰে মা-দেউতা আৰু খুৰা-খুৰীৰ লগতে বন্ধু-বান্ধৱীৰ সৈতে লগ হৈ এখন গাড়ী ঠিক কৰিলো আৰু ভগৱানৰ এচনত আশীৰ্বাদ লৈ সন্ধ্যা ৭.৩০ মান বজাত গুৱাহাটী মহানগৰীৰ পৰা যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো শিৱসাগৰ অভিমুখে। উদ্দেশ্য আমাৰ এই বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ ঠাইখন নিজ চকুৰে হেঁপাহ পলুৱাই চোৱাটো।

বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ ঠাই এখন চোৱাৰ হেঁপাহত মন আনন্দত উৎফুল্লিত। গোটেই বাটছোৱা গাড়ীখনৰ ভিতৰত বন্ধু-বান্ধৱীসকলে নানা ধৰণৰ হং-হইচৈ, হাঁহি-ধেমালি কৰি লৈ আছিল। মইও তেওঁলোকৰ লগতে যোগদান কৰিছিলো। ৰাতি প্ৰায় ১.৩০ মান বজাত গাড়ী জখলাবন্ধা নামৰ ঠাইত ৰখাই আমি হোটেলত চাহ খাই ল'লো। খন্তেক পিছতে আকৌ আমাৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। ৰাতিপুৱা ৭.৩০ মান বজাত আমি আমাৰ আকাংক্ষিত স্থান শিৱসাগৰ পালো।

আমি উপস্থিত হৈয়ে প্ৰথমতে আমি শিৱসাগৰৰ শিৱদৌল আৰু জয়সাগৰৰ জয়দৌল মন্দিৰ দৰ্শন কৰিলো। বজা-মহাৰজাই সাজি থৈ যোৱা এই মন্দিৰ আজিও ইমান ধুনীয়াকৈ জাকত-জিলিকা হৈ আছে। এই মন্দিৰত বহুতো মানুহৰ সমাগম হোৱা আমি দেখিবলৈ পাইছিলো।

এইবাৰ আমি দেখিবলৈ পালো অট্টালিকা সদৃশ ৰংঘৰটো। অতীজতে সজা এই ঘৰটো আজিও ইমান ধুনীয়া হৈ আছে যেন মই সপোনত দেখা সেই অট্টালিকাটোহে আজি মই দিঠকত দেখিবলৈ পাইছো।

তাৰ পিছত আমি চালো চুকাফাৰ ৰাজধানী চৰাইদেউ। চৰাইদেউৰ বহুতো মৈদাম আৰু চাৰিওফালে সুন্দৰ উদ্যানেৰে ইয়াৰ দৃশ্য বৰ মনোমোহা। নিজ চকুৰে নেদেখিলে ইয়াক উপলব্ধি কৰা টান। পৌৰাণিক ঐতিহ্যৰে ভৰপুৰ আৰু বহুতো চাবলগীয়া স্থান যেনে — কাৰেং ঘৰ, তলাতল ঘৰ, জয়মতীক শাস্তি দিয়া ঠাই জেৰেঙা পথাৰ, শনি মন্দিৰ, শিৱসাগৰ পুখুৰী, জয়সাগৰ পুখুৰী, শিৱসাগৰ কলেজ ইত্যাদি। সন্ধ্যা হোৱাৰ বাবে আমি আমাৰ যাত্ৰা সামৰি উভতিব লগা হ'ল। ৰাতিটো শিৱসাগৰতে কটাই পুৱা ৬.৩০ মান বজাত আমি গুৱাহাটীলৈ প্ৰত্যাবৰ্তন কৰিলো। সন্ধ্যা ৬.৩০ বজাত আমি গুৱাহাটী আহি পালোহি।

সঁচাকৈয়ে শিৱসাগৰ যাত্ৰা মোৰ বাবে বৰ মধুৰ আছিল। শিৱসাগৰৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য আৰু প্ৰাচীন ঐতিহ্যসমূহৰ দৃশ্যাৱলী মোৰ মনসপটত আজিও ভাহি উঠি মোক আমনি কৰে।

******

- এতিয়ালৈকে ভাৰতৰ মাত্ৰ এগৰাকী চলচ্চিত্ৰ অভিনেত্ৰীয়ে আন্তৰ্জাতিক মানৰ অধিকাৰ কীঃ লাভ কৰিছিল। তেওঁৰ নাম জানেনে?

উত্তৰ ঃ শাবানা আজমী।

কবিতা

মোৰ সংগীতপ্ৰেমী

- মিচ্ ৰীমা দে
স্নাতক প্ৰথম
কলা শাখা

সংগীত কেতিয়াবা হয় বিহঙ্গিনী
সংগীত কেতিয়াবা হয় মন্দাকিনী
ধৰাত তুমিয়েচোন সংগীতপ্ৰেমী
নকৰিবা সংগীতক বিপথগামী।
সংগীত হয় পাহাৰৰ এক জুৰি
সেই জুৰিৰ ধ্বনিয়ে হ'ল এনাজৰী,
তুমি যদি হোৱা সঁচা সংগীতপ্ৰেমী
মানুহৰ দুখৰ-সুখৰ হ'বা লগৰী।
সন্ত্ৰাস হিচাবে শোষণ জগতত
শান্তিৰ সুৰ সিঁচি দিয়া নদীৰ সোঁতত,
পৃথিৱীত হ'ব জানো শান্তি প্ৰতিষ্ঠা
থিয়নহে নৃশংস এই মানৱতা।
সিঁচি দিয়া ধৰাত সংগীত যামিনী,
কিনো চাই আছা মোৰ সংগীতপ্ৰেমী। ❖

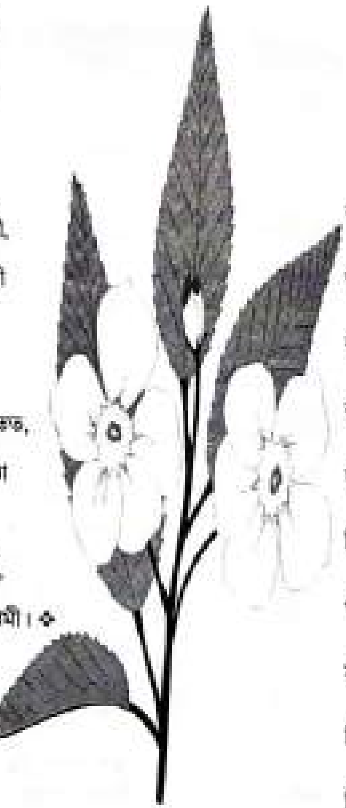

শান্তিৰ শলিতা

- মিচ্ দীপা দে
স্নাতক প্ৰথম
কলা শাখা

জীৱনৰ পুৱা বেলাৰ পুৱতি সপোনটিয়ে
জগালে মোৰ হৃদয়ৰ গান,
শৰীৰত জাগে এটি মৃদু শিহৰণ
নিশাৰ টোপনি পৰিল ম্লান।
কৰি গ'লো একেবাৰে দিনটোৰ কৰ্ম
জিৰাবলৈ' নাই আহৰি,
ব্যস্ততাৰ দিনবোৰো নিৰাপদ নহয়
অ'ত ত'ত বোমা বাজৰ ফুটি।
হত্যা লুণ্ঠন অপহৰণ আদি
দেশৰ সমস্যাৰ নগৰে যতি,
নিশাৰ সপোনটিয়ে মোক জনাইছিল
এইবোৰ সমস্যাৰ প্ৰতি।
পক্ষীৰ মৃত্যু হয় চিকাৰীৰ ফান্দত,
মানুহৰ মৃত্যু শত্ৰুৰ হাতত,
মৰীচিকাৰ দৰে মানুহৰ জীৱন
নহয় সঁচাত পৰিণত।
যিদিনা চকু মুদিম এই ধৰিত্ৰী এৰি
জিৰাবলৈ' পাম আহৰি,
সিদিনা মোৰ পবিত্ৰ মৰিশালিত
জ্বলিব শান্তিৰ শলিতাজাল। ❖

কবিতা

ব্যস্ত চহৰত থাকে ঐয়া

লিংকী বণিয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

ঘড়ীৰ কাঁটাটোৰেও বেগেৰে চলে জীৱন
ৰাতি-পুৱাৰ নাই, দিন-ৰাতিৰ নাই
চিঞৰ-বাখৰ, কোলাহল
তেল-মবিল, আলকাতৰা
ঘেলা পচা নৰ্দমা

খোজৰ ভিৰ, বস্তুৰ ভিৰ
প্ৰত্যাশাৰ ভিৰ, সপোনৰ ভিৰ
আশাৰ ভিৰ, ভোকৰ ভিৰ
ভিৰ, ভিৰ আৰু ভিৰ
ঐয়াই বাস্তা বন্ধ কৰিছে
ঐঃ ঐয়া চাৰ গাড়ী আহিছে
ঐয়া আঁতৰি দিয়া
চাইকেল বজাই চোৰ আহিছে
চোৰ চোৰ.......
চিটি বাছত ঐয়া উঠিছে
ঠেলা-ঠেলা,
ঐয়া সাৱধান পকেটমাৰ
ঐয়া হাত, হাত
শিশু মেলি আহিছে হেজাৰ হেজাৰ হাত
সাৱধান, সাৱধান.... তোমাক।
ঐয়া, সেনিটাৰেক বাহিৰত নাথাকিবা
সাপ আছে সাপ
তোমাক চম্পাৱতী কৰি নবাবে
এটা গলিৰ প্ৰান্তনাত থাকে ঐয়া
পোহৰৰ অন্বেষণত তাইৰ যাত্ৰা
গীতৰ ধুলি-বালি আহি তাইৰ ঘেৰা
মাক-দেউতাকৰ মনত আকুলতা
জিলৰ অত্যাচাৰত হেৰায় তাইৰ উশাহ
ঐয়াই মেটেল দিছে
আমাৰ দৰে নহয় ইয়াৰ ভালপোৱা
ভালপোৱা বতৰীয়া বজাৰৰ কিনা-বেচা
পাৰ্ক আৰু ৰেস্তোৰাঁত হয় ভাল পোৱাৰ জোৰ
ইয়াত পানী নহয় বিক্ৰী হয় জীৱন
উন্মাদনাত নষ্ট হয় যৌৱন
আমকলি....। ঐয়াই চেঁকুৰি উঠে।
আমকলি, মোৰ ভয় লাগিছে....
ইয়াত অন্ধকাৰ, আন্ধাৰ আৰু আন্ধাৰ
অক্টোপাছৰ দৰে মেলি আছে চকু
মোক কাষত বৰ্ষা....
নহ'লে হেৰাই যাব তোমাৰ মৰমৰ ঐয়া....
কঁপি উঠে ম'হইল।
মই কৰ্ণ — আৰে কিয় কান্দিছা?
মই আছো নহয়।
কিয় ভয় কৰিছা? একো নহয় দিয়া।
তুমি সাহসী হৈ উঠা
কোনেও নষ্ট কৰিব নোৱাৰে
তুমুৰ সেউজীয়া।
এইদৰে দিন যায় ৰাতি আহে
মন্দিৰে মন্দিৰে হেজাৰটা কামনাৰ
চাকি জ্বলে......
চৌকাত ভৰি পৰে ফুল আৰু প্ৰসাদ।
য'ত মানুহ বেছি
ত'ত ভগৱান বেছি
য'ত ভগৱান বেছি
ত'ত ব্যস্ততা বেছি
ব্যস্ত চহৰত থাকে মোৰ ঐয়া
মোৰ বাবে তাই জিলিকি থাকে এখন
আকাশ....
মোৰ বাবে তাই লালন কৰে
বহুতো সপোন
মোৰ বাবে তাইৰ বিৰামহীন ব্যস্ততা। ❖

কবিতা

প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য

শ্ৰীদীপিকা কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

কুলু কুলু নিজৰাৰ পানী
  বৌৱতে বৈ লৈ যায়।
কিমানযে তৃষ্ণাতুৰ প্ৰাণীৰ
  পিয়াহ পলুৱাই।।
সেউজীয়া গছ-বন
  দেখি লাগে ভাল।
প্ৰকৃতিয়ে যে পাতিছে
  কি মনোমোহা জাল।।
গছত ফুলিছে ফুলীয়া ফুল
  মন ভুৰ কৰা।
যেন আকাশৰহে একোক
  জোন, বেলি তৰা।।
গছত পৰি বিবিধ চৰায়ে
  সুমধুৰ গীত গায়।
তাকে শুনি কনৰ প্ৰাণীয়ে
  তালতে তাল দি নাচি-বাগি গায়।।
এই প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্যই
  মনজুৰ কৰি যায়।
যেন ইয়াৰ মহীয়ান ৰূপ দেখি
  স্বৰ্গৰ অপেশ্বৰীও নৃত্য কৰি যায়।।
সকলোৱে
  গায় মাথোন এয়াই সৌন্দৰ্য।
  সুন্দৰ অপৰূপ প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য।।

আঁউসী

স্মৃতি চেটাৰ্জী
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

কোনে বুজিব আজি
পূৰ্ণিমাৰ মহত্ব,
কাৰ হৃদয়ত জ্বলে
তিৰবিৰ জোনাক?
সকলোৱে আশ্ৰয় লয়
আঁউসীৰ কাৰাগাৰত,
কাৰণ আঁউসীয়ে
পাইছে প্ৰশ্ৰয়।
বিউটিফিকাৰ গুহাত, সন্ত্ৰাসৰ কূপত
অথবা অনুভূতিশূন্য হৃদয়ত,
হয়তো, শেষকটোতেই।
অনুভূতি নাই বাবেইতো আঁউসী,
'পোহৰৰ বিয়াৰি যাওঁ' বোলা শ্লোগান
আজি মাথো তিনিটা শব্দ।
কি পাইছে আঁউসীৰ আকাশত
নাই পোৱাটো মই (হয়তো আমিও)
পূৰ্ণিমাৰ জোনাকেৰে উদ্ভাসিত
যৌৱনোজ্জ্বল নীলাকাশ।
য'ত কথা হয় সপোনবোৰ
বাস্তৱায়িতও হয় এইবোৰ।
কিন্তু! আঁউসীৰ আঁহে আঁহে
লুকাভাকু খেলা জোনাকত
এইবোৰ হয় মৃগতৃষ্ণা।
কাৰণ এয়া আঁউসী।
শুষ্ক, নীৰস, ম্লান
অনুভূতিশূন্য হৃদয়ৰ আঁউসী।❖

কবিতা

আহিবনে শাৰদী জোনাক অসমলৈ

পূৰবী দাস
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

আজি উদাস হৈ শাৰদী বতৰ,
যঁত প্ৰখৰ ৰ'দ।
আহিবনে চাওঁ যত শাৰদী জোনাক,
চিঞৰ চেঁচেখোৱাৰে যঁত,
বুলেটৰ বতোৰত ৪৭-এক লৈ,
নাচিছে ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰবাহিনী।
আহিবনে চাওঁ তত তম ৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰীড়া সমাৰোহ,
আমাৰ দেশত আকৌ নাহি আহিব বসন্ত।
মেৰুণী মন মেৰা-গাভৰুৰ অপমান,
মনৰ উদ্বেগ যোগাবলৈ।
আজি শাৰদী জোনাক,
সপোন ভৰা নিশা।
আমি খাম পৰৱ জেলেপী আৰু চাওমিন,
নিহঁতে খাব কচু, ঢেঁকীয়া, খাৰী পুতুৰা।
সৌৱা শুনা, চাই ল,
আকৌ অসমত নানা অত্যাচাৰ কৰি।
ভাই-ভনীক মাজত হত্যা কৰি,
কৈছা তেজেৰে ৰাঙলী হৈছে নৈ।
আকৌ, আকৌ আহিব অসমত
অপেক্ষাত জোনালী।
জাতি উঠক সকলো অসমবাসী ৰাইজসকল,
আজি আহিবনে অসমত শাৰদী জোনাক,
লোহৰ জলাবলৈ।। ❖

বেদনাৰ স্মৃতি

জয়ন্ত কুমাৰ দাস
কৰ্মচাৰী

প্ৰথম দেখাতে সেই,
গুলপীয়া সাজেৰে অচিনাকি পখীটি,
অজান অন্তৰত মেলিছিলা মিচিকীয়া হাঁহিটি।
মায়াৰ লাজুকীয়া চাৱনিৰে নয়ন দুটি,
দেখুৱাইছিলা সপোনৰ মৰীচিকাটি।
চোৱা মোৰ পখীটি,
বুকু-পুতুকৰে সজা বাসিঘৰটি,
আশাৰ টোৰে উটুৱাই নিলে অন্তৰটি।।
অচিন আছিলা যদিও দিছিলো হৃদয়টি
ভাবিছিলো তুমিয়েই মোৰ পখীটি।
শুনা মোৰ পখীটি,
ছিঙিলা ৰঙীণ সপোনৰ সাঁকোটি
নুবুজিলা কেতিয়াও তুমি মোৰ অন্তৰটি।
তথাপি আজিও চাইছো আশাৰে বাটটি,
এতিয়াও তুমি মোৰ কলিজাটি। ❖

কবিতা

তুমি আহিবা

ৰুমী বৈশ্য
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সপোন সনা দুনয়নে
আঁকি দিছিলা তোমাৰ ছবিটি
মোৰ হিয়াৰ মাজত সংগোপনে
নিশা শৰতৰ স্নিগ্ধ সুবাসে
যৌৱন মোৰ উতলা কৰিছিল
শাৰদীয় প্ৰেমৰ শীতল পৰশত
সাৰ পাই অনুভৱ কৰিছিলো
তোমাৰ ভালপোৱা
মোৰ হৃদয়ৰ মণিকোঠাত
কিন্তু, এতিয়া যে সেইবোৰ
বিস্মৃতিত ভাল খাইছে
কিয়নো নিসংগ আকাশৰ কঁপীয়া তাৰৰ দৰে
আঁতৰাই লৈ যায় তোমাৰ স্মৃতি দুখ-নিগৰলৈ
মোৰ সোণৰ সপোন
নিমিষতে খহি পৰাত
অনুভৱ কৰিছিলো মই
চৌদিশে মাথো হতাশা
আজিও সোণোৱালী দিনৰ প্ৰতিটো জ্বলন্ত স্মৃতি
বুকুত বান্ধি লৈ তুষাৰে দৈত সাঁতুৰিছো
কিন্তু, মোৰ বিশ্বাস
তুমি আহিবা
দুখ-নিগৰত থকা যৌৱন সাঁতুৰি
তুমি আহিবা মোৰ কাষলৈ... ❖

নুফুলা ফুলৰ সুবাস

চুইটী বেগম
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

কাৰণিক ফুলা নাই
কাব্য কাননত
সাহিত্যৰ এপাহি ফুল,
ৰূপে, ৰসে ভৰি আছে
হৃদয়ৰ নিভৃত কোণত।
সুধী সমাজক দিবলৈও নাই উপহাৰ
ভাষাৰ কোমল হাৰ।
সুৰৰ জিৰিজিৰি বাজে হৃদয়ত
পৃথিৱীৰ ৰূপ, ৰং দেখি
বুটলি আনিছো তাৰেই অকণি সুবাস
শাব্দিক চেতনাৰ অলংকাৰ দিছাই।
সজাবলৈ কবিতাৰ পদুলি। ❖

কবিতা

অবিনাশী প্ৰেম

জিতুমণি বৰ্মন
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

পাহৰণিৰ সীমাৰেখাৰ
বাহিৰত আজি তুমি
আৰু
মোৰ ভালপোৱাৰ সীমাত আবদ্ধ
তুমি অহংকাৰী
আৰু
মই তোমাৰ প্ৰেমৰ
বলিয়া কবি
তুমি কিয় অহংকাৰ কৰা
মই তোমাক নহয়
ভালপাওঁ
মই মোক নিজকে
কাৰণ
মই তুমি তুমি মই
তোমাক কিমান সময় লাগে
মোক কোৱা
মই বলিয়া হৈ হৈ ....
শেষ হোৱালৈ
সে মোৰ বাকী থকা ছয় জনমলৈ
মোক কোৱা, তোমাৰ বাবে
মই নিমিষতে অন্য
জনমলৈ আবাহিম
কাৰণ
ভালপোৱা মানে ত্যাগ।।
আৰু
ত্যাগ মানে সকলোৰে
লগতে জীৱনো ত্যাগ।।।।❖

ভোক

গিৰীমণি বৰুৱা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

(১)

আহিনৰ কুঁৱলী সনা এটা কোমল পুৱা।
বুকুত অজস্ৰ সপোন
যৌৱনৰ মতলীয়া বতাহ
তোমাৰ বুকুৰ আবেলি আবেলি গোন্ধ
হঠাতে তোমাৰ মোৰ মিলন।

(২)

কিৰ্‌কিৰ্ মলয়া বতাহ
চাৰিওফালে কুঁৱলীৰ আঁকবাঁকোৰ
বনফুলে ধুৱাই দিয়া চোতাল
আৰু মুক্ত আকাশ হ'ল মোৰ সাক্ষী
মাথোঁ তোমাৰ মোৰ আলিংগনত।

(৩)

তুমি শুচি যোৱাৰপৰা মই অকলশৰীয়া নহয়।
জীয়াই আছে তোমাৰ স্মৃতি আৰু কবিতাৰ লগত,
তুমি দূৰ কৰা অভাৱবোৰ মই কবিতাৰে পূৰ কৰিছোঁ
কৰা নাই কাকো হত্যা বা ধৰ্ষণ,
ঠগ বা প্ৰৱঞ্চনা, নলওঁ মই প্ৰতিশোধ।

(৪)

কৰিছো মাত্ৰ মানৱতাৰ কৰ্তব্য আৰু
প্ৰবৰ্তাইছো মোৰ পেট
ভাত মোৰ 'ভোক',
পানী মোৰ 'পিয়াহ' আৰু
উপাৰ্জন মোৰ 'কবিতা'।

(৫)

কবিতাই আনে 'চাউল', 'দাইল' আৰু 'নিমখ' কিন্তু
আনিব নোৱাৰে 'মঙহ' বা 'মাছ', 'পোলাও' বা 'চাওমিন'
কিনিব নোৱাৰে বাইক আৰু ফ্লেট
তথাপি মই জীয়াই আছোঁ আৰু
জীয়াই থাকিব বিচাৰোঁ।❖

কবিতা

শব্দ

জিতুমণি বৰ্মন
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

মই যি হেৰাব ধৰিছো
সেয়াই শব্দ।
নিৰৱত তিতা
কলিজাৰ ওপৰেৰে খোজকাঢ়ি
পাৰ হৈ যায় একো একোটা
শব্দৰ ধ্বনি
মোৰ উকা কাগজত বৈ যোৱা নাই
আজি মোৰ চিনাকি
আখৰৰ সংহতি
মই গঢ়া শিলৰ বাটেৰে
আজিও একা বৈ বৈ আছে
কিন্তু
সেই নৈ আজি উকা, মৃত
আৰু শব্দহীন
নদীৰ সোঁতত নাই চোন
মোৰ প্ৰেমৰ স্পন্দন,
মই আঁকিব পৰা নাই মোৰ
সপোনৰ ছবিবোৰ
মোৰ কলিজাৰে বাগৰি যোৱা
কথাহজাৰক মই ধৰি
ৰাখিব পৰা নাই
মোৰ কেনভাচত
মই যি হেৰাব ধৰিছো
সেয়াই শব্দ......।❖

আধুনিক পৃথিৱী

জ্ঞানমণি ভূঞা
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

আধুনিক পৃথিৱী   আধুনিক পৃথিৱী
    জীৱন যন্ত্ৰণাৰ খেল,
প্ৰতিটো বস্তুতে   বিজ্ঞানৰ প্ৰভাৱ
    জীৱন বিজ্ঞানৰ খেল।
গাড়ী মটৰ   কল কাৰখানাই
    প্ৰকৃতি কৰিছে দূষিত,
প্ৰতিটো পলতে   যেমান আজাৰ
    মৃত্যুৰে বিভূষিত।
চাৰিওফালে ধূলি-বালি   আৱৰ্জনাৰে ভৰি
    শ্বাস-প্ৰশ্বাসত হয় কষ্ট,
আধুনিক কোলাহলপূৰ্ণ   পৃথিৱীৰ পৰা
    কেতিয়া হ'ব জীৱন মুক্ত।❖

কবিতা

বহুৰূপী

ভূপেন্দ ডেকা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

দুখিত হেজাৰজন
হেজাৰজনী
যাথোঁ তুমি
অন্যতম।
কিয় জানিব বিচাৰিছা
মোৰ ভাবাবেগ
খুলি চোৱা হৃদ্যানুভূতিৰ
গোপন কোঠা।
মেলি চোৱা ধৰ্মীৰ
বহুৰূপী, বহুৱৰ্ণী পৃষ্ঠা
নহৰ্ও মই তোমাক দেখি
ভাৱৰৈৰ প্ৰেমানুভূতি
ফুটি থোৱা বিধৰ
ভালপাওঁ তোমাক
গভীৰলৈ
তৰল নহয়,
নহয় আবেগহীন অনুভূতি
এয়া এক অদম্য হেঁপাহ
তোমাক ভালপোৱাৰ
কিজানি সপ্ত জনমৰ
ভগ্ন মনৰ টুকুৰা।
দুৱাৰৰ কাষত
প্ৰৱেশ নিষেধ শীৰ্ষক
ঊকা ফলকখন দেখাৰ
কল্পনা কৰা নাই
জানো, বুজো, চিনো
তুমি বহুৰূপী। ❖

তোমাৰ অভিমান

কবিতা কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

এটি কবিতা লিখো বুলি ভাবিছো
অভিমানৰ কবিতা
তোমাৰ অভিমানত মোৰ শীতল চকুলো
টোপে টোপে নিগৰি হৈ সৰে।
তোমাৰ গীত, তোমাৰ আভিজাত্য
তোমাৰ দুখিনীয়া যৌৱনৰ বসেনা বাসনা
মোৰ মানসপটৰ আতিশয্য
নোপোৱাৰ বেদনা।
নাই সাহস মেলি দিবৰ ভিক্ষা
হয়তো কাল নিয়তিৰ আশা
হৃদয়ত দিয়া ব্যথা।
কেতিয়াবা মনত নতুন ব'হাগ আহে,
নতুনৰ সজীৱতা জাগে
পোৱাৰ আশাত তোমাৰ সঁহাৰি
মুখত নিৰ্লিপ্ত হৰ্ষ।
বিষাদ বেদনাই যদিও হিয়া ভাঙে
আছেনে তোমাৰ মনত সঁচা মৰম
যাৰ গতি হ'ব সঁচা ভালপোৱা।
এক অভিলাষি বাটত সত্বেৰ বিচাৰি
মই আছো এক অনুসন্ধানত।
তাৰ মাজত স্নিগ্ধ ফুলৰ সুবাসে
মনলৈ আনে সেই কোলাহলত এটি প্ৰশ্ন
আছে জানো কোনোবা আপোন?
মোৰ চকুলো, এখনি ভগ্ন হৃদয় যাৰ
টুকুৰাবোৰ বুটলিবলৈ চেষ্টা কৰিলেও
হেৰাই যায়।
বৈ বৈ যোৱা বতাহে মোৰ
দুপাহি ওঁঠত সানি দিছে
বেদনাৰ করুণ নিৰাশা। ❖

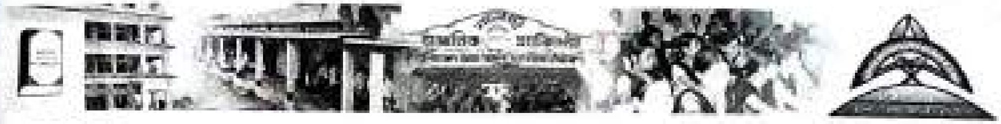

কবিতা

অপেক্ষা

পাপৰি হাজৰিকা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মই অপেক্ষা কৰিম তেতিয়ালৈ
যেতিয়া তুমি উভতি আহিবা,
এজাক ধুমুহা বতাহৰ স'তে,
ধূলিকণা হৈ।

মই অপেক্ষা কৰিম তেতিয়ালৈ
যেতিয়া বসন্তৰ আগমনৰ স'তে
তুমি উভতি আহিবা।

গছ-বিৰিখত কোমল কুঁহিপাত হৈ
যেতিয়া তুমি ফুলি থাকিবা
মোৰ সন্মুখৰ বাগিচাত
এপাহ নিষ্পাপ তেজ ৰঙা গোলাপ
কলি হৈ
য লাগি চাই ৰম মই
মৰমৰ ফুলপাহ মৰহি নোযোৱালৈ।
মই অপেক্ষা কৰিম তেতিয়ালৈ। ❖

আশা

পলি বৰুৱা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

অশ্ৰু নিগৰাই নিগৰাই কান্দিছা কিয়?
দুখকে দিছেহু তোমাক কোনেও
তুমিও কৰিছিলা কামনা কিয়?
কাষ চাপিছিলো এমুঠি হাঁহিৰ বাবে আপোন বুলি।
এই এমুঠি হাঁহিৰ বাবেই তোমাকে দিলে কন্দুৱাই
কিহৰ প্ৰয়োজন সঁহাৰিৰ, সহানুভূতিৰ, সমভাগীৰ কিহৰ প্ৰয়োজন?
নিজকে কৰি লোৱা লক্ষ্য....
জীৱনৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত হ'ব তোমাৰ হাতৰ মুঠিত
তেতিয়া কাৰো প্ৰয়োজন বিচাৰি
কৰিব নালাগিব হাহাকাৰ।
আৰু অভিমানী হৈ আগুৱাই যোৱা
চাবা জীৱন সংগ্ৰামত জয়ী হ'বা তুমিয়েই
নোলোওৱা আৰু দুখনি চকুলো।
শান্ত হোৱা, সান্ত্বনা দিয়া নিজকে।
কাৰো প্ৰয়োজন নিবিচাৰি
কেৱল আগুৱাই যোৱা, আগুৱাই যোৱা। ❖

"বিশ্বাসৰ আৰু বন্ধুত্ব"

শান্তনা কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

বিচাৰিছিলো তোমাক মই,
    পাইছিলোও তোমাক মই মোৰ
        নিচেই কাষত।
দিছিলা সখী মোক তুমি
    তোমাৰ অন্তঃকৰণেৰে
পাইছিলো জিৰা মৰম
    তোমাৰ হৃদয়ৰ পৰা
সুখৰ লগৰী দুখৰ সমভাগী
    তুমিয়ে আছিলা কিজানি।
হয়তোবা নাপাম মই
    আৰু তেনেকুৱা সখী।
দুয়ো দুয়োৰে বিশ্বাসৰ আলমত
কৈছিলো যত গোপন কথা
থৈছিলো দুয়ো দুয়োৰে
    স্বৰ্গীয় স্বপ্নৰ লগৰী
আৰু দুখত নিগৰি অহা
    ঘন ক'লা চকুপানীৰ সমভাগিনী।
তোমাৰ পৰা পোৱা প্ৰেৰণাই
    মোক উৎসাহিত কৰিছিল।
আৰু জীৱনবাটত আগবাই যাবলৈ
মোৰ হৃদয়ত আশাৰ বেঙনি জগাইছিল।
হয়তোবা মই নাজানো
    মই তোমাক দিব পাৰিলো কিমান
    তোমাৰ বন্ধুত্বৰ প্ৰতিদান।
হয়তোবা মই নাজানো তুমি বিচাৰিছিলা
    কিমান মোৰ বন্ধুত্ব।
হয়তোবা মই নাজানো তুমি পালা মোৰ পৰা
    কিমান মোৰ বন্ধুত্ব।
হয়তোবা মই নাজানো আমি কিমান উঠিলো
    বন্ধুত্বৰ জখলাত আৰু কিমান
    দুৰ্বলৈ উঠিব পাৰিম?
সকলো ভগৱানৰ ওচৰত সমৰ্পি
    স্বৰ্গীয় আশাত আশাবাদী
    তুমি আৰু মই। ❖

স্মৃতি

জুনু বৈশ্য
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সোঁৱা চোৱা, আকাশৰ তৰাবোৰে
আমাৰ ফালে চাই
কেনেদৰে হাঁহিছে?
তোমাৰ কপটতাৰে বাক
সিহঁতক আমনি কৰিছে নেকি?
নে? তৰাবোৰৰ হাঁহিৰ অৰ্থ
অইন কিবা
নে? তৰাবোৰৰ ঈৰ্ষা হৈছে
আমাৰ ওপৰত
হওক ঈৰ্ষা, মই সেইবোৰ
একো নুবুজো
মই জানো, কেৱল তোমাক
তুমিয়েইতো আঁকি দিছিলা
মোৰ সপোন সদা বুকুত
এক মিঠা প্ৰেমৰ অনুভূতি
এতিয়া মোৰ আৰু একো নাই
আছে কেৱল তোমাৰ সপোন
মিঠা প্ৰেমৰ অনুভূতি, কেৱল তোমাৰ
কিন্তু, হৃদয়ৰ এচুকত
এতিয়াও সাঁচি থৈছো
কেৱল তোমাৰ স্মৃতি।
তোমাৰ কোমল ওঁঠৰ
মিচিকীয়া হাঁহিটিয়ে
কিয় বাৰু মোক
বলিয়া কৰে,
তুমি থাকিবা জানো
মোৰ হৃদয়ৰ আকাশত
হাঁহিৰে ভৰা তৰাবোৰ হৈ। ❖

আশাৰ সপোন

ইমৰান হুছেইন
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

মই এজন অসমৰ উঠি অহা ল'ৰা,
চহৰৰ মাজতে নিজান ঠাইত আছে এটি মোৰ পঁজা।
ইয়াতে মই জন্ম ল'লো, ডাঙৰ দীঘল হ'লো,
দুনিয়াখনৰ ভৰি দি মজলীয়া পালো।
চাওঁতে চাওঁতে আজি মোৰ মজলীয়া কেনিবা গ'ল,
মজলীয়া পাৰ হৈ, হাইস্কুল পালো
কিন্তু হায়, এটি দুখৰ কথা, ক'বলৈ গ'লে আজি মোৰ
মনত লাগে ব্যথা।
পাঠশালিলৈ মই নিতৌ কৰো অহা যোৱা,
বোকাপানীৰ মাজেৰে পিঠিত কিতাপৰ বোজা।
নাই পথ যাবলৈ জাকজমক কৰি,
আছে মাথোন চাৰিওপিনে বোকাপানী ভৰি।
ৰাতিৰ বেলিকা নেপাওঁ বিজুলী, পাওঁ জোনৰ হাঁহি,
ইয়াকে চাই হিয়া জুৰাওঁ সপোন দেখিলো বুলি। ❖

কবিতা

নৱবৰ্ষৰ সম্ভাষণ

অনুপমা দাস
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

তুমি দিয়া নৱবৰ্ষৰ
শুভেচ্ছা সাদৰে
গ্ৰহণ কৰিলো
নাজানো আদৰণি
নে বিদায়ৰ জাননী
অথবা নৱবৰ্ষৰ নৱ আদৰণি
নতুন দিনৰ শুভ উন্মোচনী
শীতৰ সেমেকা পুৱা
আধাফুলা গোলাপৰ কলি
মুকুতাসদৃশ নিয়ৰৰ টোপাল
বেজাৰত পৰি ৰ'ল
দুবৰি বনত, নিজাৰী বতাহ
জাকৰ মধু ছন্দতা
শীতৰ সেমেকা গতাহজাকে
পুৱতি নিশা আদৰি আনিলে
নৱবৰ্ষক এক নতুন ৰূপত
বিগত বছৰটোৰে বিদায় মাগিলে
পল অনুপল কৰি
বিলীন হ'ল শতাব্দীৰ বুকুত
নৱবৰ্ষৰ নতুন ৰবিৰ কিৰণে

সাৱটি ধৰিলে গোটেই জগতখন
বিগত বছৰটো
নোপোৱা বিৰহ বেদনা
মাথো স্মৃতি হৈ ৰ'ল
হৃদয়ৰ গোপন কোণত
অলিখিত এক দিনলিপি
নৱবৰ্ষৰ প্ৰাক মুহূৰ্ত
উজলি উঠক।
নৱবৰ্ষৰ নৱ শিহৰণ
নতুনৰ নৱ আগমন
সেয়ে কৰিলো গ্ৰহণ
নৱবৰ্ষৰ নৱ সম্ভাষণ। ❖

কবিতা

জোনাক

জিতু কলিতা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

নীলিম আকাশৰ বোকোচাত
উজলি থকা এক স্নিগ্ধ জোনাক
আদিম প্ৰেমৰ কুলষিত অমাবস্যা
আঁতৰাই পুনৰ উজলি আছে
পূৰ্ণিমাৰ জোনাক
দেখা নাই তোমাক গ্ৰহণৰ নিশা
তুমি জানো নিৰ্বাসিত জোনাক?
বুজিব জানো কোনোবাই আজি
পূৰ্ণিমাৰ মহত্ত্ব
কাৰ হৃদয়ত জ্বলে তিৰবিৰ জোনাক। ❖

এজাক বৰষুণ

নয়ন মণি কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

বহুদিন হ'ল
এজাক বৰষুণ অহাৰ
বহুদিন হ'ল
জীৱনত সপোন নমাৰ।
দিন গুচি মাহ হ'ল
সময় গুচি বছৰ গ'ল।
কিন্তু নানামিল
মোৰ চোতালত
এমুঠি কোমল জোনাক
তথাপি মোৰ বাহিৰক চেতনাই
কিহৰ তাড়নাত হাঁহে
মই নাজানো
নিৰ্মম আদালতৰ ধূলি আঁতৰাই
স্মৃতিৰ দুৱাৰ খোল খালে
মোৰ অশান্ত মনে বাৰে বাৰে
হাহাকাৰ কৰে
আঁচল তিয়াই কেতিয়া
আহিব বৰষুণ
এজাক দুখীয়া পানীৰ বৰষুণ। ❖

কবিতা

মুক্তি

মীনাক্ষি বৈশ্য
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মুক্তি লাগে আমাক
  সোণৰ অসম গঢ়িবলৈ
শান্তি লাগে আমাক
  চিৰ সেউজ অসম গঢ়িবলৈ,
গুলি বাৰুদৰ ধোঁৱা উৰুৱাই
নিৰপৰাধী শিশুক কন্দুৱাই
কিনো পোৱা তুমি
দেশক কন্দুৱাই?
এবাৰো ভাবি নোচোৱাকৈ
গুলি-বাৰুদৰ প্ৰয়োগ কৰি
হেজাৰ লোকক হত্যা কৰি
কিনো পোৱা
কিনো দিয়া তুমি
সোণৰ অসম গঢ়িবলৈ?
এবাৰো নভবাকৈ
গুলি-বাৰুদৰ সৈতে
তেজৰ ফাকু খেলি
মনৰ জীৱন ধ্বংস কৰি
মুক্তি লভিব পাৰিবানে তুমি?
  বন্ধ কৰা, (বন্ধ কৰা)
  তেজৰ এই বাউলী খেল
  তেতিয়াহে হ'ব মুক্তি
  মুক্তি, মুক্তি কেৱল মুক্তি..। ❖

ক্লান্ত আকাশৰ উচুপনি

জিতু তাঁতী
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

ৰাতিৰ এন্ধাৰবোৰলৈ
  বৰ ভয় লাগে
  সূৰ্যাস্তৰ লগে লগে দিনটোৱে
  নিশাৰ এন্ধাৰবোৰ মোৰ
  বুকুত গুজি দি নীৰৱে
   আঁতৰি যায়।
তুমি হয়তো নুবুজিবা
  নিশাৰ এন্ধাৰবোৰে
  মোৰ হৃদয়লৈ নমাই
   আনে অশান্ত উৰ্মিমালা
হৃদয়ৰ প্ৰতিটো স্তৰে স্তৰে
  লিখা হ'ল মাথোঁ
   পাই হেৰুৱাৰ বেদনা।
তুমিতো নুবুজিবা মোৰ
  হৃদয়ত যে
   তোমাৰ অবিহনে
   এক বিৰাট শূন্যতা
কাৰণ........
  মোৰ মনৰ শপুলিত
   শুনো প্ৰতিটো খোজতে
   তোমাৰ পদধ্বনি
এবাৰ বুকুৰ মাজলৈ আহি চোৱা
  তোমাৰ স্মৃতিবোৰকে লৈ
   আছো সাৱটি। ❖

কবিতা

নেপালো তোমাক লগ

গীতাঞ্জলি শৰ্মা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

সেই নেপাওঁতেই ঘৰ খোজেৰেই
তুমি সেই ঘৰ সোমালা
চহৰত বঁধৰ ভৰপৰ
মই কলেজৰ সন্মুখত।
হৃদয়ৰ কোঠাত দ'ম বন্ধা
সাপৰ ভয়, ৰাতিও হয়
সময়বোৰ চহৰৰ ধূলি হ'ল
কথা কেতুন এটাৰ দৰে বেলিটি
কলং নদীত হেৰাবৰ হ'ল
নিয়ৰৰ টোপালত ওলমি ৰ'ল
জীৱনৰ ৰবখেলা সপোন
হৃদয়ৰ সীমন্ত বুকুত জুই
ভোকাতুৰ ওঁঠত তোমাক
লগ নোপোৱাৰ দুখ।।
সেই নেপাওঁতেই ঘৰ খোজেৰেই
তুমি সেই ঘৰ সোমালা
চহৰত বঁধৰ ভৰপৰ
মই কলেজৰ সন্মুখত।
জানা, মই কলেজৰ সন্মুখত। ❖

মহাত্মা গান্ধী

জ্ঞানমণি ভূঞা
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

যিজনা পুৰুষে দিলে আমাক
  অহিংসাৰ নীতি,
সেইজনা মহামানৱেই হৈছে
  মহাত্মা গান্ধী।
ব্ৰিটিছৰ অধীন ভাৰতক দিলে
  এক নতুন জীৱন।
সেয়েহে তেওঁৰ নাম বুৰঞ্জীৰ পাতত
  হ'ল অমৰীকৃত।
দেহে-কেহে খাটি তেওঁ
  কৰিলে দেশৰ কাম,
যঁতৰত সূতা কাটি অসমীয়াক
  দিলে স্বাবলম্বীৰ কাম।
দেশৰ কাৰণে সকলো কষ্ট
  মূৰ পাতি লৈ,
আজীৱন খাটিলে দেশৰ কাৰণে
  দেশৰ নাগৰিক হৈ।
মহামানৱৰ এই মহান আদৰ্শ
  থৈছে বুৰঞ্জীত সাঁচি।
তেওঁৰ প্ৰতি থকা শ্ৰদ্ধা-ভক্তি
  দিলো তেওঁলৈ বুলি
  অশ্ৰু অঞ্জলি যাচি। ❖

কবিতা

শৰতৰ শেৱালি

লিটন বৰুৱা
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

ঐ আজলি শেৱালি
এয়া তই কি কৰিলি?
নিশাটোত জন্মিলি
ৰজনী প্ৰভাততে সৰি পৰিলি।।
বাস্তৱৰ গড়কাত
তোৰ প্ৰাণ-পক্ষী উৰি গ'ল
শুভ্ৰ নিখুঁত তোৰ দেহাত
ক্ষত-বিক্ষত এয়া কি দশা হ'ল?
আনবেৰে হাতৰ মুঠিত লৈছিলো যদিও
বাটতে তই শেঁতা পৰিলি,
উদ্ধাৰি হকে নিছিলো (লৈছিলো) তোক
কোনো কামতে নাহিলি।।
জন্মিলি যৰ (গছ) ত যদিও থাকিব
নোৱাৰিলি
হায়! কেনে এই বিড়ম্বনা?
নিষ্ফল তোৰ দেহক লৈ
সৃষ্টিৰ কেনে এই যাতনা! ❖

দিগ্বিজয়

লিলি বৰুৱা
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

চা দিগ্বিজয়, চা
গোটেই আকাশখনেই তোৰ,
যদি পাৰ বুটলি ল
তিৰ্‌বিৰাই থকা আকাশৰ তৰাবোৰ।।
নিৰাশ নহ'বি, হতাশো নহ'বি
কোনোদিনাই কাৰো পৰাধীনো নহ'বি,
দিগ্বিজয় তই, কলেজীয়াও তই
তয়ে পৰাক্ৰমী, তয়ে মহাবাহু বীৰ।।
উঠ্ দিগ্বিজয়, উঠ্
এইটোৱেই সপোন বুটলি লোৱাৰ সময়,
ভীতিগ্ৰস্ত নহ'বি, বিবেকহীনো নহ'বি
হ'ব লাগিব এদিন তই মৃত্যুঞ্জয়।।
সন্মুখৰ ফালে বঢ়োৱা খোজ
কোনোদিনাই পিছুৱাই নানিবি,
শত্ৰুক কৰি পৰাজয়
বিজয় গৌৰৱ হাতৰ মুঠিত লৈ আহিবি।।
যা দিগ্বিজয়, যা
সাতসাগৰ তেৰনদী পাৰ হৈ যা,
অজ্ঞানতাৰ অন্ধকাৰক ছিঙি
নিশাৰত কি আছে চা।।
যদি তই বিলাব পাৰ
অজ্ঞানতাৰ মাজত জ্ঞানৰ পোহৰ,
থাকি যাব তোৰ নাম
চিৰদিনৰ বাবে হৈ অমৰ। ❖

কবিতা

পথভ্ৰষ্ট

কংকণা বৰুৱা
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

অতীত অসমীয়া
তোৰ পৰাক্ৰম
ক'ত গ'ল আজি?
নিজৰ মাতৃক
কন্দুৱাই আছ
কিয় নৰাধমক সাজি?
সুজলা সুফলা
মাতৃৰ কোলাত
দিলি সন্ত্ৰাসৰ জুই,
অহিংসাৰ গৰ্ভত
পালিত মাতৃভূমিৰ
গৌৰৱ কৰিলি নুই।।
স্বাধীন মাতৃক
তইতে পিন্ধালি
পৰাধীনতাৰ শিকলি,
বিৰূপ পাতত খালি
বিৰূপ পাতকে
ছেদ তইয়ে কৰিলি।।
তইতো অসম মাতৃৰ
অপূৰ্বনীয়া সন্তান
তইতেই বীৰ পুৰুষ,
তইতৰ কু-কৰ্মই
তইতক ক্ষমা কৰিলে
হলি আজি কাপুৰুষ।।
তেজেৰে খেলিলি
ফাকুৱা হিচাপে
মাতৃৰৰ বন্ধন ছিঙিলি,
অন্যায়, দুৰ্নীতিৰে
ৰচিলি অধ্যায়
ছল, কপটেৰে আঁকোৱালি ল'লি।।
তইতৰ দেহাতো আছে
তেজ লাহিতৰ
তথাপি নুবুজিলি মাতৃৰ চিৎকাৰ,
আহিৰ চেনেহক
দলিয়াই পেলালি
মাতৃত্বক কৰিলি ধিক্কাৰ।।
পথভ্ৰষ্ট, অনাচাৰী,
কঠোৰ, ব্যভিচাৰী
নাই তইতৰ কোনো দয়া,
মাতৃৰ দুৰ্দশাত
কোন দিনা কান্দিব
কঠোৰ তইতৰ হিয়া।।
নিজৰ গৌৰৱদিক এবাৰ
তিৰিকি-বিৰবি চালে
পাবি অতীত গৌৰৱ,
হিংসাৰ জুই
হিয়াখনৰ নুমুৱাই
বিলা শান্তিৰ সৌৰভ। ❖

কবিতা

অবুজ প্ৰেমৰ ব্যৰ্থ আৰ্তনাদ

কল্পনা কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মোৰ অজ্ঞাতে মোৰ হৃদয়ৰ
গোপন কক্ষ অধিকাৰ কৰিলা তুমি।
মোৰ স্মৃতি পটভূমিত,
সদায় ভাহি উঠিছে তোমাৰ প্ৰতিচ্ছবি।
মোৰ ডায়েৰীৰ প্ৰতিটো পাততে,
নীলা চিয়াঁহীৰে আঁকিছিলো তোমাৰ ছবি।
তোমাৰ মোৰ অনামী সম্পৰ্ক,
নিশ্চয় তুমিয়েই গঢ়িছিলা।
মই বহুত দূৰ আগবাঢ়িছিলো,
তোমাৰ মোৰ সম্পৰ্ক মজবুত কৰিবলৈ।
এতিয়া কেনেকৈ কওঁ,
তুমি মোক পাহৰিলা বুলি।
তুমি নিশ্চয় বুজি পোৱা নাই,
এয়া মোৰ অবুজ প্ৰেমৰ ব্যৰ্থ আৰ্তনাদ। ❖

তেজ

শ্ৰীপংকজ দত্ত
স্নাতক দ্বিতীয়

. . .তেজ. . .!! বকুলৰ তলত সিঁচৰতি
প্ৰতিপাহ ফুলতে যেন তেজৰ চেকুৰা।
. . . তেজ আৰু তেজ
আকাশৰ বামধেনুখনো যেন আজি তেজৰ বন্যা
বগিচাৰ প্ৰতিপাহ গোলাপে যেন আজি
ক'ব বিচাৰিছে - 'এয়া দুঃসময়ৰ দুৰভিসন্ধি'
জীৱনৰ মনবো যেন আজি পৰিণত ৰক্তপিপাসু ড্ৰাকুলা ৰূপত।
আজি প্ৰতিটো খোজতে সিঁচৰতি আনিছে মৃত্যু বিভীষিকা আৰু মহাকাল
শত শিশুৰ ক্ৰন্দন আৰু সহস্ৰ ধৰ্ষিতাৰ আৰ্তনাদেও
আজি থাকিব নোৱাৰে সিহঁতৰ পশুত্বক।
পৃথিৱীৰ প্ৰতিটোপাল পানীকে তেজাল কৰিবলৈ
যেন সিহঁত দৃঢ়প্ৰতিজ্ঞ
সিহঁতে বিচাৰে চৌদিশে মাথোঁ . . .
. . . তেজ . . . তেজ আৰু তেজ। ❖

English Section

*Read not to contradict and confute;
nor to believe and take for granted;
nor to find talk and discourse; but
to weigh and consider.*

— Francis Bacon

ENVIRONMENT AT STAKE

Rumi Kalita
T.D.C 2nd Year

It is admitted that the environment of the earth is at stake now. No doubt this is due to pollution at the ever increasing rate. Seemingly, uncertainty reigns over the future, which is heading towards darkness. Currently almost all classes of people, scientists and technologists, environmentalists, politicians and general citizens alike, seem to realise the situation to different degrees. This has led various sections of the society to strive to arouse awareness among the mass in respect of the environmental protection. Concordant effort has been made by the people, government, as well as non-government levels to caution the people by way of educative programmes such as the Environment day, the Environment week, the Earth day and the like. Needless, to state that a considerable fraction of the people have at least some idea about the implication of the word, 'environment'. The 'environment' comprises the natural components air, water and land. Moreover, the cities, factories, marketplaces, automobiles etc also come under the purview of the environment. They constitute what may be called the 'artificial environment.'

To define the term 'environmental pollution' in a precise way is not easy. However, it may be described as the presence of any solid, liquid or gaseous substance as well as noise and radiation in the environment in such concentrations as may cause injury to both plants and animals including human being.

Air, water and land – all of them have some characteristic natural ingradients. For example, air contains nearly 78% of Nitrogen, 21% of Oxygen, 0.03% of Carbon dioxide etc. Water is a compound of Hydrogen and Oxygen. Water contains some chemical compounds, minerals and bacteria. Sometimes, some extraneous harmful substance may some how enter air, water and soil so as to hamper their natural properties and fell them unusable. This phenomenon is termed as pollution of the environment. The extraneous harmful substances that pollute the environment are called pollutants. Pollutants are not only gases, liquids or solids, – they include radiations stink, noise as well. Pollution sometimes causes visible harm, sometimes it befools air and poisons water causing harm to aquatic lives. Stink and noise although only irritate or disturb, at times they may pose danger to health.

Question obviously arises; who pollutes

the environment? Progress of human civilization is the prime cause of the environmental pollution, progress of civilization reflects the development of artificial environment. Man is the architect of such situation, because civilization is created and controlled by man. How do we conceive civilization? Sky-hiking buildings, never-ending flow of cars and bikes, flight of super speedy aeroplanes, increase in food production and crops, modern amenities for enjoyment and the like, form the part of civilization. Power is absolutely in central for running the industries and automobiles. Power is generated mainly by burning fossil, fuels, namely coal and petroleum. And here lies the first clue to the environmental pollutions. For, burning fossil fuels eject several hazardous gases, dust and smoke. The disposal of sewage from towns and cities and industrial effluents from the factories, use of various chemical fertilisers, insecticides, pesticides and herbicides also adds to the degradation of the environment.

Increase in industrial operations, motor cars, air traffic and day to day life activities are also responsible for the same.

Nuclear power is a very important non-renewable source of energy for present as well as future if utilized in a scientifically controlled way.

Gradually the balance among the various units of environment is on the verge of being lost. We, the mankind must have to bear the responsibility for this. For, we have caused damage to the forest by way of which we are giving vent to increase in pollution. Until and unless such misdeeds go unobstructed, the hazards of environmental pollution and, in effect, the end of life of the planet is sure to be accelerated.

Jokes

One men went to a doctor

Man : I have a problem, sir
Doctor : What problem do you have?
Man : When I sit I fell sleepy
Doctor : Why don't you sleep when you feel sleepy?
Man : That's not possible, sir.
Doctor : Why?
Man : I am a bus driver, sir!

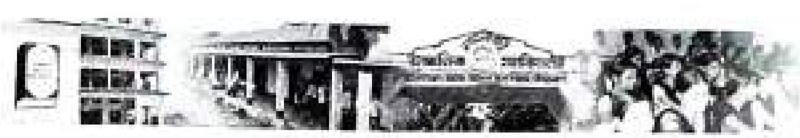

THE LANGUAGE OF BIRDS

✍Nibedita Neogi
H.S. 2nd Year

Among all living creatures probably none has such singing voice as the birds. Many great poets have composed poems praising them. Birds use their voice as a means of communication, without it would be difficult for birds to exist, get their bearings during migrations in the night or simply to find one another.

With the help of sound analysing equipment, it becomes possible for scientists to make more objective study of the vocal reactions of the birds in their natural habitats.

Some birds like the thrush can sing the same tune for hours, repeating it at fairly regular intervals. Their voice creates a special atmosphere to the surrounding landscape.

One and the same signal may draw the attention of birds to different situations which determines the nature of the response. Another type of communications occurs when there are disturbances near the nest.

Environment sounds unquestionably have an important effect on the shaping of the voice of animals. They are a determining factor in the environment development of vocal expression and in the evaluation of the voice of birds.

Value of Love :

I have nothing to give this world
Except my heart and love;
Which is the noblest gift of god.
That can make everyone happy in this world.

I have nothing to take from this world.
Except have the human hearts.
As I came alone to this world.
I have to go alone from this world.
Only a little love that can make us happy after death.
As one day I shall not be here, in this beautiful world;
But my love for all
Will remain forever and ever in this world.

Our Teacher :

We love our teachers;
Because they are the Preachers.
They build the Nations
Through Education.
They teach us to know,

Who is Friend and
Who is foe.
They teach us discipline.
What is good and
What is bad.
So we say, "You are the best."
To god we sincerely pray
To bless our teachers Everyday
This verse lives ever for you.
Teachers– "A big thank you."

Friendship :

Friendship is a 'shining gift'
That charms you with its glow.
Brightening the path for you
No matter where you go.
Friendship is a 'priceless gift'
That you can never buy
Made of love and trust and care
That cannot fade or die.
Friendship is a 'Precious gift'
That is always sweet and fair.
Bringing treasures bright as gold
And lots of happiness to spare.

TRUE LOVE

✍ Kalim
BA. 2nd year

What does love really
mean? Every one knows
Love and affection
both are inter-related to
each other, we love
our parents, our neighbours, but now
especially youngsters.
Youngsters engage
themselves in love affairs
but a few who
understand the meaning
of true love,
feel positive, positive to
mean, it shall not affect our daily routine,
for life is too short, so love should be
part of life but not the heart of life.

LISTEN TO YOUR HEART

✍ Priyanka Das
B.A. 1st year

If a person wants to achieve something
He does not care for anything,
Obstacles may arise in life
But we have to maintain our sight
A person with such speciality
Will surely transform into reality,
Hard work never kills man
It makes life beautiful again
One should always listen to his heart
Because it does not give the bad
thoughts birth,
Those who always offer this power
Will achieve success in their lives forever.

A SMILE

✍ Bridgit Daimary
B.A. 3rd Year

A Smile costs nothing
but gives much
It enriches those who receive
Without making poorer those
Who gave it
It takes but a moment, but the
Memory of it lasts forever.
A smile creates happiness in
the home
fosters goodwill in the business.
Brings rest to the weary,
Cheer to the discouraged,
Sunshine to the sad,
And is nature's best antidote
for trouble.
Yet it cannot be bought or begged,
For it is something that is, of
No value to anyone until
it is given
Some people are too tired
to give a smile.
Give them one of yours,
As none needs a smile so much
As one who has none to give.

EAST OR WEST XI ARTS IS THE BEST

✍ *Rupam Das*
H.S. 1st Year

Narengi Anchalik is a College known to everyone,
anyone who steps in its campus has lots of fun.
Class XI Arts is like the crown of the College
No one can dare to make this class sag
Navjit is the boys leader
who is also a good reader,
Panchmi is the girls leader,
who hates to be a pleader
Bappi gives a good speech,
Sagar is always late to reach.
Kaushal is the tallest,
oh! ***Salim*** is naughty & the shortest
Suchitra is good in maths,
Rupashree loves to play with cats,
and there is ***Sailesh*** always up to a list,
Be it English or Geo class his chirpings are at best.
Umesh is always confused
and ***Hari*** is busy in collecting article of use
Basanti and ***Chanda*** are very sweet,
and ***Milton*** is always a lover of corridor fights.
Apologies are asked for names unwritten,
But they are not to be forgotten,
This is class XI Arts, my friends!
Who are always moving ahead or Ascend.

हिन्दी विभाग

"जब हम साहित्य की गंगा को दुरुहता के सेतु से बाँध देते हैं तब प्रवाह रुक कर अथाह तो हो जाता है, लेकिन वह जन मानस के काम नहीं आता। मैं ऐसी व्यवस्था एवं आस्था की भर्त्सना करता हूँ।"

- डॉ० रामकुमार वर्मा

"कविता कवि के मन की सुखद अनुभूति है वह दुखद होते हुए भी सुखद कही जायेगा, क्योंकि कविता मन की तरंगो से जन्म लेती है और मन की तरंगे कभी दुखद नहीं होती हैं।"

- महाकवि केशव

हमें तुमसे शिकवा नहीं

पुनम कुमारी चौधारी
स्नातक द्वितीय वर्ष

हमें तुमसे शिकवा नही था,
मगर क्या करें।
तुम नही समझ पाए मुझको,
तो हम क्या करे।
आरजु थी मुझे भी,
दोस्ती निभाने की,
मगर मेरी किस्मत में दोस्त नही
आखिर हम क्या करें,
खुशियो में हम साथ थे तुम्हारे,
तन्हाइयों में तुम साथ छोड़ दिये,
तो हम क्या करें।
मुझे माफ करना,
मगर जान लेना
हम बेवफा नही थे,
मगर क्या करे।

याद

फुल कुमारी चौधारी
स्नातक द्वितीय वर्ष

असलियत के भी कैसे-कैसे चेहरे है ।
अकसर हमें ये नजर आते है।
गुजरे लम्हें आँखो में
याद बनकर उत्तर आते है।
फड़कते होंठों पर अफसाने
फरियाद बनकर उत्तर आते है।
दोस्त हो गए हमसे वेबफा
तो क्या हुआ याद तो आते ही है।
जिंदगी से कभी निराश नही होते,
सुख दु:ख में भी वही याद आते है।
क्या-क्या है, इस जिंदगी में,
जी बेवजह हमें याद आते है।

अजन्मी

अनिता तिवारी
स्नातक प्रथम वर्ष

खिलने से पहले मसली गइ कली हूँ मै
पुत्रो की चाह मे चढाई गई बली हूँ मै
व्याकुल है पिता मेरे, मेरी पहचान मिटाने को
धीरज खो रही माँ मेरी, मेरा अहसास हटाने को
अपना कर देखो एक बार, सबके रस -सिंचित कर दूंगी
प्रेम और आह्लाद से सबका दामन भर दूंगी
जिस रूप मे ढालोगे, उस रूप मे ढलूंगी
पुत्रो की चाह मे चढाइ गई बली हूँ मै
जन्म क्यो धारो ने, जीवन जीना चाहती हूँ
मत मारो, मत मारो मुझे, मै भी जीना चाहती हूँ
माँ को 'माँ' बाबा को 'बाबा' कहने की अभिलाषा है,
भाइ को 'भाई' पुकार सकू, मन मे बस यह आशा है
पर डरती हूँ यदि पुन: वह वीभत्स क्षण आयेगा
अन्त कर देगा मेरा जीवन ले जायगा
जीवन या मृत्यु ? इस असमंजस मे पड़ी हूँ मै
पुत्रो की चाह मे चढाई गई बली हूँ मै
अन्तिम शब्दो का ध्यान करो-
बीज तुम्हारे सेती हूँ,
युगो युगो तक खत्म न हो, फल कुसित वह सेती हूँ
पर दुविधा इस जीवन की, गर्भ मे काटोवर बेटी हूँ
पहचानो-पहचानो मुझे, मै सिर्फ तुम्हारी बेटी हूँ।
चेतावनी देती हूँ तुमको, जीवन सब अनिश्चित है।
तुम वंश बढाना चाहते हो? इस वंश का अंत सुनिश्चित है
जागो अब भी जागो मानव, लिंग अनुपात समान करो
जीवन के इस आंगन मे, मेरा भी सम्मान करो
वरना एक दिन आयगा, जब नर ही नर रह जायेंगे
चिंतन करके देख लो, क्या पुत्र ही पुत्र दे पायेंगे।।

अनमोल बातें

अनिता तिवारी
उ.मा.प्रथम वर्ष

मेरे मार्ग पर पैर रख कर तो देख .....
तेरे सब मार्ग न खोल दूँ तो कहना।
मेरे लिए खर्च कर के तो देख ...
कुबेर के भंडार न खोल दूँ तो कहना।
मेरे लिए कड़वे वचन सुन कर तो देख ...
कृपा न बरसे तो कहना।
मेरे तरफ आ के तो देख ...
तेरा ध्यान न रखूँ तो कहना।
मेरे चरित्र का मनन करके तो देख ...
ज्ञान के मोती तुझ मे न भर दूँ तो कहना।
मेरी बाते लोगो से करके तो देख ...
तुझे मुल्यवान न बना दूँ तो कहना।
मुझे अपना मददगार बना के तो देख ...
तुझे सबकी गुलामी से न छुड़ा दूँ तो कहना।
मेरे लिए आँसू बहाके तो देख ...
तेरे जीवन मै आनन्द के सागर न बहा दूँ तो कहना।
मेरे लिए कुछ बन कर तो देख ...
तुझे किमती ना बना दूँ तो कहना।
मेरे मार्ग पर निकल के तो देख ...
तुझे शांतिदूत न बना दूँ तो कहना।
स्वंय को न्यौछावर करके तो देख ...
तुझे मशहुर न कर दूँ तो कहना।
मेरे कीर्तन करके तो देख ...
तुझे जगत का विभरण न करा दूँ तो कहना।
तु मेरा बन कर तो देख ...
हर एक को तेरा न बना दूँ तो कहना।।

हे ईश्वर

रणजित तिवारी
उ.मा.प्रथम वर्ष

मैने ईश्वर से शक्ति माँगी थी ताकि मै कुछ हासिल कर सँकू, उसने मुझे कमजोर बनाया ताकि मै दुसरो की सेवा अदब से करू।

मैने रूतबा माँगा था ताकि लोग मुझे सराहे, मुझे असहाय बनाया, ताकि मै ईश्वर की जरूरत महसुस करू।

मैने सब चीजे माँगी थी ताकि मेरा जीवन खुश हाल हो, मुझे सिर्फ जीवन मिला, ताकि मै हर उस चीज की कमी को महसुस करू, जितना मै पाना चाहता था।

मैने जो भी माँगा नही मिला, मगर वह सब कुछ मिला जिसकी मैने आशा नही की थी मै जो नही चाहा मुझे वही मिला।

बेटी का जन्म

सबिता तिवारी
उ.मा. द्वितीय वर्ष

परिवार में बेटी का जन्म
हो गया मनहूस वातावरण
मानो सामाजिक चेतना पर,
छा गया कोई ग्रहण।
क्या है यह नहीं देश,
सीता-सावित्री का कहाँ है परिवेश,
बेटियों का क्या होगा विकास,
वे कैसे छुएगी प्रगति का आकाश?
पिता भी, है उदासन्न
दादी सुनकर रह गई अवसन्न
पोता आता तो होता सौभाग्य,
यह कुलच्छनी कहाँ से लाई दुर्भाग
भाई को मिला दूध,
बहन को मट्ठा भी मयस्सर नहीं
उसके पढ़ने लिखने की चिन्ता किसी को नहीं,
कोसने में कोई कसर नहीं।
अगर कन्या प्रतिभाशील हुई
शिक्षा में किया सुनाम।
घर वाले कहेंगे - - -
यह जाएगी हमारे किस काम ?
जहा जाएगी, अपनी शिक्षा ले जाएगी
चुकाना होगा अधिक दहेज।
ज्यादा मत पढ़ाओ इसे जल्दी ससुराल पहुँचाओ।
हे समाज के कर्णधारों, कुन्ती तरस खाओ
फूल सी कन्या को यूँ, उपेक्षित न बनाओ।

ख्वाब

चन्दन प्रसाद
उ.मा.प्रथम वर्ष

मै कहता पल भर का मिलन
दिल कहता पल भर की जुदाई है।
मै कहता अब भूल भी जा उसे
दिल कहता नही?
यह सनम बेवफाइ है।
मै कहता अब छोड़ दे पीछा उसका
दिल कहता, नही?
वो मेरी परछाई
मै कहता लो अब आ गया
वकत रात का
दिल कहता रात तो चाँदनी से नहाई है।
मै कहता चार दिन की चाँदनी फिर
अंधेरी रात है।
मै कहता, सुनो ये शोर है कैसा
दिल कहता सनम ने ली अँगड़ाई है।
मै कहता चल तू जीता मै हारा
दिल कहता तू हकीकत है
वो तो बस ख्वाबो मे आई है।

आदमी

उर्मिला तिवारी
उ. मा. प्रथम वर्ष

आश्रय देने पर सिर पर चढ़ आता है।
उपदेश देने पर मुड़कर बैठता है ।।
आदर करने पर खुशामद समझता है।
उपकार करने पर अस्वीकार करता है।।
विश्वास करने पर हानि पहुँचाता है।
क्षमा करने पर दुर्बल समझता है ।।
प्यार करने पर आघात करता है।
क्या यह चरित्र उचित है ? आदमी का।

दस मोती

उर्मिला तिवारी
उ. मा. प्रथम वर्ष

जीतने के लिए कोई चीज है तो - प्रेम
पीने के लिए कोई चीज है तो - क्रोध
खाने के लिए कोई चीज है तो - गम
देने के लिए कोई चीज है तो - दान
दिखाने के लिए कोई चीज है तो - दया
लेने के लिए कोई चीज है तो - ज्ञान
कहने के लिए कोई चीज है तो - सत्य
रखने के लिए कोई चीज है तो - इज्जत
फेंकने के लिए कोई चीज है तो - ईर्ष्या
छोड़ने के लिए कोई चीज है तो - मोह।
फिर भी लोग सब बातो को उल्टा करते है।

गीता सार

कल्पना प्रसाद
प्रथम वर्ष

क्यों व्यर्थ चिन्ता करते हो ?
किससे व्यर्थ डरते हो।
कौन तुम्हें मार सकता है ?
आत्मा न पैदा होती है,
न मरती है, जो हुआ,
वह अच्छा हुआ, जो हो रहा है।
वह अच्छा हो रहा है
जो होगा, वह भी अच्छा ही होगा।

तुम भूल का पश्चाताप न करो। भविष्य की चिन्ता ना करो। वर्तमान चल रहा है। तुम्हारा क्या गया, जो तुम रोते हो? तुम क्या लाये थे, जो तुमने खो दिया है? तुमने क्या पैदा किया था, जो नाश हो गया? न तुम कुछ लेकर आये, जो कुछ लिया इसी (भगवान) से लिया। जो दिया, इसी को दिया। खाली हाथ आए, खाली हाथ चले। जो तुम्हारा है, कल किसी और का था, परसों किसी और का होगा। तुम इसे अपना समझ कर मग्न हो रहे हो। बस यह प्रसन्नता ही तुम्हारे दुखों का कारण है। परिवर्तन संसार का नियम है। जिसे तुम मृत्यु समझते हो, वही तो जीवन है। एक क्षण में तुम करोड़ो के स्वामी बन जाते हो, दूसरे ही क्षण में तुम दरिद्र हो जाते हो। मेरा-तेरा, छोटा बड़ा, अपना-पराया मन से मिटा दो, विचार से हटा दो, फिर सब तुम्हारा है, न तुम शरीर के हो। यह अग्नि, जल, वायु, पृथ्वी, आकाश से बना है और इसी में मिल जाएगा। परन्तु आत्मा स्थिर है, फिर तुम क्या हो? अपने आपको भगवानको अर्पित करो। यही सबसे उत्तम सहारा है। जो इसके सहारे को जानता है, वह भय, चिन्ता, शोक से सर्वदा मुक्त है। जो कुछ भी तू करता है, उसे भगवान को अर्पण करता चल। इसी से तू सदा जीवन मुक्त का आनन्द अनुभव करेगा।

भगवान श्री कृष्ण

उम्मीद

नन्दित प्रसाद
प्रथम वर्ष

कितने नादान है हम
कि बेवफा से प्यार करते है
दिल से इस कदर मजबूर है
कि कातिल पे एतबार करते है
एतराज नहीं है हमें
आपको बेरूखी पर
आपको नाराजगी भी
आप ही के मिजाज का हिस्सा है
सोचते होंगे आप भी कभी
देख के हमारी हरकतों को
झूठ पर यकीन करना
पागलपन नहीं तो और क्या है
ये मर्जी भी आप ही की है
हम से वफा करें या जफा
हम तो बस आप ही को
अपना खुदा मानते है
आप हमें दगा भी दे
तो कोई गम नहीं
आपकी आशिकी पे हम
फिर भी यकीन करते है।

उपदेश

सविता तिवारी
स्नातक प्रथम वर्ष

जरा सा व्यापार मिला तो - अंधकार हो गया।
जरा सा ज्ञान मिला तो - उपदेश की भाषा सिख ली।
जरा सा धन मिला तो - बेकाबु हो गये।
जरा सा सम्मान मिला तो - पागल हो गये।
जरा सा अधिकार मिला तो- दुनिया तबाह कर दी।
जरा सा यश मिला तो - दुनिया पर हँसने लगे।
जरा सा रूप मिला तो - दर्पण ही तोड़ डाला।

तुम

कल्पना चौधारी
स्नातक प्रथम वर्ष

तुम हो मेरे सुबह का सुरज
तुम हो मेरे दोपहेर की धुप
तुम हो मेरे हर एक पल का इन्तेजार
तुम्हारे बिन मेरा हर एक पल बेकार
तुम हो मेरे दिल की हर एक धड़कन
तुम्हारे बिन मे तड़पति हर एक पल
तुम्हारे बिन एक दिन लगता है एक साल
तुम से जुड़ी है मेरी आज और कल
तुम हो मेरे जीवन के गीत
तुम ही से है सिर्फ मुझको प्रीत
तुम चाहे कहीं भी रहो,पर
तुम मेरे दिल के पास रहते हो
तुम हो मेरे दिल के एक एहसास
तुम हो मेरे सबसे बड़ा विश्वास।।

जय माँ

भुवनेश्वर कुमार
स्नातक प्रथम वर्ष

मेरे पास पैसा नहीं मैं फिर भी अमीर हूँ।
रहने को घर नहीं, मैं फिर भी अमीर हूँ।
पहनने को कपड़ा नहीं, मैं फिर भी अमीर हूँ।
मगर अफसोस इस बात का है, कि मैं तेरे नजर में गरीब हूँ।
माँ के रूप में धरती मेरे पास है
वायु के रूप में आसमान मेरे साथ है।
खाने के रूप में गालियाँ मेरे पास है।
कपड़े के रूप में गन्दगी मेरे साथ है।
मगर अफसोस इस बात का है, कि मैं तेरी नजर में गरीब हूँ।
मेरे आगे तरफ गदगी मैं पड़ा।
मुझे देखते ही तुम अपनी तिरछी निगाहों से,
कब तक यूँ नजरें, घुमाओगे तुम।
कभी तो होगा, तुम्हारा हमसे सामना।
क्या उस दिन खुद को, पानी में डुबा लोगे तुम।
तुम डुबा नहीं सकते, खुद को पानी में
क्योंकि जीना चाहते हो तुम इसीलिए भिखारी हो तुम।
दुनियाँ की नजरों में भिखारी हूँ मैं।
मेरे पास कुछ भी नहीं, मैं फिर भी अमीर हूँ।
मगर अफसोस इस बात का है, की मैं तेरी नजर में गरीब हूँ।

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেইসকল বীৰ শ্বহীদলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছো যিসকল বীৰ-বীৰাংগনাৰ কলিজাৰ তেজৰ বিনিময়ত আজি জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ নামত অসমী আইৰ বুকুত উচৰিত হ'ল, সেইসকললৈ যাচিছো অশ্ৰুসিক্ত শ্ৰদ্ধাঞ্জলি। লগতে মই শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ভেটি উন্নতিকৰণ কৰা সেই মহান ব্যক্তিসকললৈ।

এইখিনিতে মোক নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত উপ-সভাপতিৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰি যিসকল বন্ধু-বান্ধৱীয়ে বন্ধুত্বৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিলে সেইসকললৈ মই মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো। ইয়াৰ লগতে মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত বিভিন্ন বিষয়ত সহায় কৰি দিয়া মোৰ পূজনীয় শিক্ষাগুৰুসকললৈ যাচিছো অশেষ শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা।

উপ-সভাপতিৰ দায়িত্ব লোৱাৰ পিছৰে পৰা মই আৰু আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰধান উদ্দেশ্য হিচাপে লৈছিলো মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিটো দিশতে সৰ্বাংগীণ উন্নতি সাধন। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক বিকাশৰ লগতে শাৰীৰিক, মানসিক আৰু বৌদ্ধিক বিকাশৰ বাবে লোৱা হৈছিল কিছুমান শিক্ষাৰ লগত জড়িত আনুষংগিক কাৰ্যসূচী। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিল্পী আৰু কলাসুলভ মনোভাৱ ফুটাই তোলাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক অনুষ্ঠানত তেৰ্খলোকক দিয়া হৈছিল এখন সুকীয়া মঞ্চ। এনেদৰে সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত প্ৰতিভা দাঙি ধৰাৰ লগতে শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰতো হাতত লোৱা হৈছিল কিছুমান আনুষংগিক কাৰ্যসূচী। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উন্নতি সাধনৰ উপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্থায়ী সম্পত্তি কিছুমান গঢ় দিয়াৰ ক্ষেত্ৰতো মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ লগত আলোচনাত মিলিত হ'ব লগা হৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত পৰিচালনা সমিতিৰ সমূহ বিদ্যানুৰাগী আৰু আমাৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ অৱদান উল্লেখনীয়। সকলোৰে প্ৰচেষ্টা আৰু মহাবিদ্যালয়খনলৈ থকা সহানুভূতিৰ সংমিশ্ৰণত আজি মহাবিদ্যালয়ত এটি নতুনকৈ গৃহ নিৰ্মাণ হৈ উঠিছে। এই নতুন গৃহই নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচয়ত যথেষ্ট গুৰুত্ব বহন কৰিছে। আৰ্থিক সংকটৰ কবলৰ পৰা উদ্ধাৰ পালে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ত সকলো সুস্থ কাৰ্যসূচীয়েই সফল হৈ উঠিব আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভাৱ-অভিযোগো আৰু বহু পৰিমাণে লাঘৱ হ'ব।

মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি সাধনৰ প্ৰচেষ্টাৰ লগতে কাৰ্যকালত সুশৃংখলভাৱে চলি গৈছিল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক অনুষ্ঠানসমূহ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, সৰস্বতী পূজা, নৱাগত আদৰণী সভা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস এই সকলোতে দেখা গৈছিল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ যোগাত্মক সঁহাৰি আৰু নিয়মানুৱৰ্তিতা। এই ক্ষেত্ৰত মই এইবোৰ অনুষ্ঠানত উপযুক্ত দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহায় আগবঢ়োৱা বাবে শিক্ষাগুৰু আৰু বন্ধুসকলৈ পুনৰবাৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মই নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰাৰ লগতে মোৰ অজানিতে ভুল-ক্ৰটিৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীলৈ ক্ষমাৰে হাতযোৰ কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইয়াতে সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়"

শ্ৰীনৱজ্যোতি গোস্বামী
উপ-সভাপতি
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমৰ সৰু-বৰ প্ৰতিটো জনগোষ্ঠীৰ অধিকাৰৰ সংগ্ৰামত প্ৰাণ আহুতি দিয়া শত শত জীৱনলৈ আজিৰ এই পবিত্ৰ মুহূৰ্তত আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। স্মৰণ কৰিছোঁ স্ব-কণ্ঠৰে আইৰ চৰণত নৈবেদ্য যাচি অকালতে মৰহি যোৱা শত শত যৌৱনক, লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ লগত জড়িত ব্যক্তিসকল অক্লান্ত পৰিশ্ৰম আৰু ত্যাগলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ।

প্ৰত্যেক বছৰৰ দৰে এইবাৰো ২০০৫-২০০৬ বৰ্ষৰ প্ৰথমাৰ্দ্ধৰ বাবে আৰু ২০০৬-২০০৭ বৰ্ষৰ দ্বিতীয়াৰ্দ্ধৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদটিত নিৰ্বাচিত কৰি দিয়াত দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু ভাইটি-ভণ্টীয়ে সহায়-সহযোগিতা কৰিছিল যেওঁলোকলৈ মোৰ প্ৰাতৃত্ব আৰু বন্ধুত্বৰ মৰম যাচি লগতে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

আজিৰ পৰা বিছুৰছৰ আগলৈকে এই অঞ্চলত উচ্চ শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা নথকাত এই অঞ্চলৰ মহান ব্যক্তিসকলে এটি উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ অতি প্ৰয়োজন বুলি অনুভৱ কৰি যেওঁসকলে অক্লান্ত পৰিশ্ৰম আৰু ত্যাগ স্বীকাৰ কৰি ১৯৯১ চনত জন্ম দিয়ে আমাৰ এই মহান শিক্ষানুষ্ঠান "নাহৰ্কী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়খন"।

এই মহান শিক্ষানুষ্ঠানটোক উন্নতিৰ জখলাত আগুৱাই নিবলৈ আৰু ইয়াৰে শ্ৰীবৃদ্ধি কৰিবলৈ হ'লে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অভিভাৱক, এই অঞ্চলৰ সু-নাগৰিকসকল আৰু শিক্ষাগুৰুসকলে অতিকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব বহন কৰিব লাগিব।

মই আশা কৰিছোঁ আমি সকলোৱে মিলি এই মহান উদ্দেশ্য আগত ৰাখি শিক্ষানুষ্ঠানটোৰ হকে কাম কৰিবলৈ আগুৱাই আহোঁ, তেতিয়াহ'লে নিশ্চয় এদিন বিশ্বৰ দৰবাৰত, আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠানৰূপে পৰিগণিত হ'ব।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই আমি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়-ববীয়াসকলে মহাবিদ্যালয়খন সুন্দৰ, নিকা আৰু জাকতজিলিকা কৰি গঢ়ি তোলাৰ আশা হাতত তুলি লৈছিলোঁ। তাৰ কিছুমান আমি হাতে-কামে কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছোঁ। কিন্তু যিবিলাক কৰিবলৈ বাকী থাকিলে তাৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে লগিব পৰা বাৰ্ষিক 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ' বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ উপলক্ষে অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰতিযোগিতাবোৰ যথেষ্ট উচ্চ মানৰ হৈছিল। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি যেওঁলোকৰ প্ৰতিভাৰ বিকাশ ঘটালে তথা সংগীত বিভাগত কৃতিত্ব দেখুৱালে সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। অইন বছৰৰ দৰে এইবছৰো বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী সৰস্বতী পূজা পূৰ্ণ জাকজমকতাৰে পালন কৰা হয়। তাৰ পিছতে 'নৱাগত আদৰণী সভা' ক সুন্দৰভাৱে পালন কৰা হয়।

আমি আজি অপোনালোকৰ ওচৰত জনাবলৈ পাই সুখী হৈছো যে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষা পৰিষদতকৈ উত্তীৰ্ণৰ শতকৰা হাৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ হাৰ বেছি। তদুপৰি আন কেইবছৰৰ দৰে এইবাৰ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা অধিক বাঢ়িছে।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এটা উদ্দেশ্য হৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুবিধা-অসুবিধা পূৰণ

কৰা আৰু লগতে শৈক্ষিক পৰিৱেশ উন্নত কৰা। সেয়ে আমি এই উদ্দেশ্য আগত ৰাখি, শৈক্ষিক পৰিৱেশ উন্নত কৰাৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সৰ্বসম্মতিক্ৰমে ইউনিফৰ্ম দিয়াৰ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰি কলেজ কৰ্তৃপক্ষক এই প্ৰস্তাৱ অতি শীঘ্ৰে বাস্তৱায়িত কৰাৰ বাবে অনুৰোধ জনাওঁ। কলেজ কৰ্তৃপক্ষই আমাৰ অনুৰোধ ৰক্ষা কৰে আৰু আমি কৰ্তৃপক্ষৰ নিৰ্দেশমৰ্মে মহাবিদ্যালয়ত ইউনিফৰ্ম দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰোঁ। এই ব্যৱস্থাটো প্ৰথমে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আপত্তি কৰে যদিও পিছলৈ মানি লোৱাৰ বাবে আৰু আমাক সহায় কৰাৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

ইয়াৰ উপৰি আমি মহাবিদ্যালয় তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কল্যাণাৰ্থে বিভিন্ন পদক্ষেপ লওঁ, যেনে শ্ৰেণীসমূহ নিয়মিতকৰণ, শিক্ষক-ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত সু-সম্পৰ্ক স্থাপন আৰু নৱাগতসকলক অশোভনীয় ৰেগিং বন্ধ কৰা ইত্যাদি।

শত্ৰুৱে গচকি যাব নোৱাৰা কোনো বিপদতে পিছ হুঁহকি নহা শক্তি পৃথিৱীত মাত্ৰ এটাই আছে সিটো হৈছে ছাত্ৰ শক্তি। সেয়ে হয়তো এই শক্তিয়ে অসুৰক নাশি সুন্দৰক প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ দৰে এগ-এধুৰি বাধা দেখুৱি সকলো সমস্যা সমাধানৰ বাট দেখুৱাব। মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব লোৱাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ সমস্যাবিলাকৰ বিষয়ে অৱগত হৈছিলো। আৰু প্ৰয়োজন অনুসৰি এইবোৰ সমাধানৰ দাবীত কলেজ পৰিচালনা সমিতিৰ লগত আলোচনাত মিলিত হৈছিল। কলেজ পৰিচালনা কমিটিয়ে সমস্যাসমূহৰ ওপৰত ন্যূনতম সকলোবিলাক সুবিধা অতি শীঘ্ৰে দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে। কিন্তু আমি কেইটামানহে সুবিধা লাভ কৰো।

কিন্তু মহাবিদ্যালয়ৰ মাজ-মজিয়াত এজাক বৰষুণতে সৃষ্টি হোৱা কৃত্ৰিম বানপানী গুচাই যোৱাৰ ব্যৱস্থা, মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিওফালে পৰি থকা 'জাবৰ-জোঁথৰ' পৰিষ্কাৰ কৰা, খেলপথাৰ খনতো খেল প্ৰদৰ্শন কৰাৰ বাবে উপযোগী হোৱা নাই। আমি দেখি আহিছো যে মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিয়ে এই অসুবিধাবোৰ দূৰ কৰাৰ বাবে চেষ্টা কৰি আহিছে। আশা কৰো অতি কম দিনৰ ভিতৰতে এই অসুবিধাবোৰ দূৰ হ'ব।

মোৰ দুবছৰীয়া কাৰ্যকালত বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন পৰামৰ্শৰে সহায়-সহযোগ কৰা বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰীযুত প্ৰমোদ চন্দ্ৰ চক্ৰৱৰ্তী, প্ৰতিটো বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক প্ৰবক্তা সমন্বিতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সমূহ সদস্যবৃন্দ বিষয়-ববীয়া, কৰ্মচাৰী গোট, ভাইটি-ভণ্টী, দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী, নাহৰ্কী ছাত্ৰ সন্থাৰ সমূহ বিষয়-ববীয়াৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দক শ্ৰদ্ধাৰে কৃতজ্ঞতা যাচিছো।

আশা ৰাখিছো ভৱিষ্যতেও সকলো বিভাগীয় সম্পাদক তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজৰ ক্ষুদ্ৰ স্বাৰ্থ বিসৰ্জন দি হ'লেও আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ সুনাম ৰক্ষা কৰাত ব্ৰতী হ'ব।

সদৌ শেষত অনিচ্ছাকৃত ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে আটাইৰে ওচৰত ক্ষমা মাৰ্জনা বিচাৰি লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতি তথা উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু নাহৰ্কী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়"

"জয়তু নাহৰ্কী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়"

"ছাত্ৰ একতা সভা"

"জয় আই অসম"

শ্ৰীযুত মণি চৌধুৰী
সাধাৰণ সম্পাদক
নাহৰ্কী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল বীৰ অকালিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছোঁ যিসকলে নিজৰ জীৱন-যৌৱন অসমী আইৰ শ্ৰীচৰণত অৰ্পণ কৰি অসমীয়াৰ হকে যুঁজি প্ৰাণাহুতি দিছিল, লগতে শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ সেইসকল মহান ব্যক্তিক যিসকলৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমতে আজি এইখন মহাবিদ্যালয়ে সুখ্যাতিৰে সোণালী বসন্ত পাৰ কৰি বৰ্তমানৰ স্তৰত অৱতীৰ্ণ হৈছে।

২০০৬-২০০৭ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰি মোক মহাবিদ্যালয়খনলৈ যৎকিঞ্চিৎ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ যি সুযোগ প্ৰদান কৰিলে তাৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ বন্ধু-বান্ধৱী, ভাইটি-ভণ্টীক আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই আমি প্ৰথম বাৰ্ষিক খেল সপ্তাহৰ আয়োজন কৰো আৰু তাত সম্পূৰ্ণ নিয়মানুৱৰ্তিতাৰ মাজেৰে আমি উক্ত মনৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ।

আমাৰ দ্বিতীয় কাৰ্যসূচী 'সৰস্বতী পূজা' । এই পূজা মই সাধাৰণ সম্পাদকৰ অনুমতি সাপেক্ষে সম্পূৰ্ণ নিজৰ তত্বাৱধানত অনুষ্ঠিত কৰো।

আমাৰ তৃতীয় তথা অন্তিম কাৰ্যসূচী আছিল নৱাগত আদৰণী সভা। এই আদৰণী সভাত আমি যথেষ্ট উচ্চমানৰ অনুষ্ঠান প্ৰদৰ্শন কৰাবলৈ সক্ষম হৈছিলো। এই অনুষ্ঠানত আমি বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে আমন্ত্ৰণ কৰি আনিছিলো প্ৰাগজ্যোতিষ কলেজৰ অধ্যক্ষ ড° নন্দ পাঠকদেৱক। তেওঁৰ জ্ঞানগৰ্ভ বক্তৃতাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক যথেষ্ট উপকৃত কৰিছিল। আবেলিৰ ভাগত আমি অনুষ্ঠিত কৰিছিলো সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান। ইয়াত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যথেষ্ট উৎসাহেৰে অংশগ্ৰহণ কৰি নিজৰ প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দি সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াৰ বং দুগুণে চৰাই দিছিল। আমি আমাৰ কাৰ্যকালত সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিপুল সহায়-সহযোগিতা পাইছিলো। তাৰ বাবে পুনৰ তেওঁলোকক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভাৱ-অভিযোগৰ সুবিধা-অসুবিধাৰ প্ৰতি নজৰ ৰখা। তাৰে প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাপে আমি ৰেগিং বন্ধ কৰা আৰু শ্ৰেণীসমূহ নিয়মীয়াকৰণত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছিলো।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ কাৰ্যসূচী সুচাৰুৰূপে চলাই নিয়াত মোক ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যৰ লগতে হীৰা, বিপাঙ্কী, মমিতা, চৰনিকা, সন্ধ্যা, বাতুল, নয়ন, হুফিজুল, দীপা, অপূৰ্ব, অতুল, জোনমা, মিমমিম, নমিতা আদিকে ধৰি সমূহ বন্ধু-বান্ধৱীয়ে যথেষ্ট সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। ইয়াৰ বাবে তেওঁলোকলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ক্ৰটিৰ মাৰ্জনা বিচাৰি নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্বল ভবিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়"

"জয় আই অসম"

শ্ৰীপংকজ দত্ত শৰ্মা
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক,
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

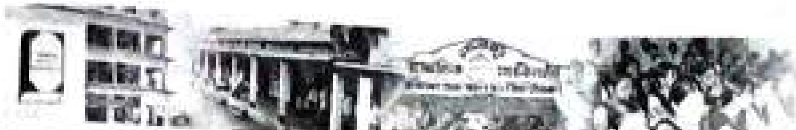

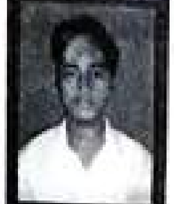

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

(২০০৬-০৭)

প্ৰতিবেদনৰ আদিতে অসমৰ জাতীয় অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আন্দোলনত প্ৰাণ আহুতি দি দেশমাতৃৰ শ্ৰীচৰণত পুষ্পাঞ্জলি দিয়া জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলো বীৰ হুতিক অশ্ৰুভৰা শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ আৰু লগতে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰা সকলো ব্যক্তিলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন আগবঢ়ালোঁ, লগতে মোৰ কাৰ্যকালত মোক দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা মাননীয় শিক্ষাগুৰু, কৰ্ম-কৰ্তা আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীলৈ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

যোৱা ২০০৭ চনত নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ত বাৰ্ষিক সপ্তাহ অনুষ্ঠিত হৈছিল। লগতে অনুষ্ঠিত এক সভাত চফিকুৰ ৰহমান আৰু নয়ন কলিতাক ক্ৰমে প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় সমাজ সেৱাৰ বঁটা প্ৰদান কৰা হৈছিল। ইয়াৰ পিছত কলেজৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসত মই যোগদান কৰিছিলো। প্ৰতিষ্ঠা দিৱসৰ কেইদিনমান পিছতে আৰম্ভ হ'ল মহাবিদ্যালয়ৰ নৱাগত আদৰণী সভা য'ত মই সহকৰ্মী সম্পাদকসকলৰ লগালগি উক্ত সভাখন চলাই নিছিলো। ইয়াৰ উপৰি বৰিষা সময়ত লেতেৰা জাবৰ-জোঁথৰ চাফ-চিকুণ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো। এইবোৰ কামৰ বাবে মহাবিদ্যালয় চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰীসকলক মই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

"জয় আই অসম"

দিবাকৰ মালাকৰ
সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

(২০০৫-০৬)

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্‌মুহূৰ্তত আই অসমীৰ কোলাত জন্ম গ্ৰহণ কৰি অসম জননীৰ স্বাৰ্থৰ হকে কলিজাৰ তেজ ঢালি মৃত্যুবৰণ কৰা ছহিদসকললৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছোঁ। লগতে প্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ভেটি সুদৃঢ় কৰাত বৰঙণি যোগোৱা সেই মহান ব্যক্তিসকললৈ।

এইখিনিতে বিসকলে মোক ২০০৫-২০০৬ চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত সমাজ সেৱা পদৰ বাবে লগত জড়িত হোৱাৰ এক পূৰ্ণ সুযোগ আগবঢ়ালে সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক মৰম আৰু কৃতজ্ঞতা থাকিল। তদুপৰি মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন ধৰণে সহায় কৰা শ্ৰদ্ধাৰ ছাৰ-বাইদেউসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ সমাজ সেৱা বিভাগৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত প্ৰথম অৱস্থাত মোৰ বৰ শংকাৰ ভাৱ হৈছিল। কিয়নো এখন মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথমবাৰৰ বাবে এটা গধুৰ দায়িত্ব মূৰ পাতি লৈছিলোঁ। কি কৰিম কি নকৰিম সকলো মোৰ বিবেকৰ বাহিৰত আছিল। কিন্তু লাহে লাহে সকলো সময়ৰ লগে লগে ঠিক হৈ আহিল। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আৰম্ভণিতে বিকেইদিন সময় পালো সেইখিনি সময়ৰ ভিতৰতে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশ পৰিষ্কাৰ কৰাৰ দিহা কৰিছিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত বিভিন্ন দিশৰ পৰা দিহা-পৰামৰ্শ দিয়া শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু হেমেশ্বৰ কলিতা আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী ক্ৰমে অপূৰ্ব বৈশ্য, পংকজ শৰ্মা, জিতু কলিতা, অতুল বৈশ্য, মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ দাদা (সাংবাদিক অৰুণ বৈশ্য), চৰীল আহমেদ, অঞ্জলি, বঞ্জিতা কলিতা, নমিতা দাস আদিৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ থাকিম আৰু আগলৈয়ো সহায়-সহযোগিতা পাম বুলি আশা কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত বিভিন্ন ধৰণৰ ভুল-ক্ৰটিৰ মাৰ্জনা বিচাৰি নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰিলোঁ।

"জয়তু নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়।"

"জয় আই অসম।"

হফিজুৰ ৰহমান
সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমী আইৰ কোলাত জন্মগ্ৰহণ কৰি যিসকল বীৰ ছহিদে অসমী আইৰ সুকুত জীৱন বিসৰ্জন দি স্বদেশ আৰু স্ব-জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা কৰিলে সেই বীৰ ছহিদসকললৈ শ্ৰদ্ধা-অঞ্জলি যাচিছোঁ আৰু লগতে মহাবিদ্যালয়খন স্থাপন কৰিবলৈ অপাৰ যত্ন কৰা সেই মহান ব্যক্তিসকললৈ এই সুযোগতে মই প্ৰণাম জনাইছোঁ। লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু তথা প্ৰতিজন কৰ্মচাৰীলৈ মই প্ৰণাম জনাইছোঁ।

এইখিনিতে মোক ২০০৬-০৭ বৰ্ষৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰা প্ৰতিজন দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী তথা শুভাকাংক্ষীলৈ এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে আন্তৰিক মৰম আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত প্ৰথমে বৰ যেনেকোৱা লাগিছিল। কাৰণ প্ৰথমবাৰেই এখন মহাবিদ্যালয়ত আহিয়েই এটা গধুৰ দায়িত্ব ভাৰ পাতি ল'ব লগা হৈছিল। কি কৰিম কি নকৰিম মোৰ জ্ঞানৰ বাহিৰত আছিল। কিন্তু সময় বাগৰাৰ লগে লগে মোৰ অভিজ্ঞতাও বাঢ়িল। মোৰ কাৰ্যকালৰ শপত গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমান পিছতেই ২০০৬-০৭ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহ ১৮/১২/০৬ তাৰিখে আৰম্ভ হয়। সাংস্কৃতিক বিভাগৰ খেলসমূহ সুকলমে চলাই নিয়াৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুৱে মোক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছে তেওঁলোকলৈ মই এই সুযোগতে অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তেখেতসকলৰ সহায়ত মই সাংস্কৃতিক বিভাগত বৰগীত, আধুনিক গীত, একক অভিনয়, আত্মকথী প্ৰতিযোগিতা সুকলমে চলাই নিওঁ। বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত বিভিন্ন প্ৰতিযোগীয়ে নিজৰ নিজৰ প্ৰতিভাৰ বলত সুনাম অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ বঁটা বিতৰণী সভাত বহুতো গণ্য-মান্য ব্যক্তিয়ে বক্তৃতা দাগে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বঁটা গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা গীত-মাত তথা আধুনিক নৃত্য পৰিবেশন কৰা হয়।

৮ ছেপ্তেম্বৰ, ২০০৭ তাৰিখে নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আদৰিবৰ বাবে "নৱাগত আদৰণী সভা" অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উক্ত সভাখনত মুখ্য অতিথি হিচাপে প্ৰাগজ্যোতিষ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° নয়নানন্দ পাঠক আৰু চলচ্চিত্ৰ জগতৰ বিশিষ্ট ব্যক্তিত্ব অভিনেতা মাননীয় শ্ৰীযুত সিদ্ধাৰ্থ মুখাৰ্জীৰ লগতে খ্যাতিসম্পন্না সু-গায়িকা মাননীয়া শ্ৰীযুতা তৃষ্ণা দেৱী আৰু 'চিটিৰি' কৌতুক গোষ্ঠীখ্যাত মাননীয় শ্ৰীযুত কমল সিং দেৱৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু বহুতো গণ্য-মান্য ব্যক্তি উপস্থিত থাকে।

সাংস্কৃতিক সন্ধিয়া মনোৰঞ্জন কৰি তোলে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দ্বাৰা পৰিৱেশিত আধুনিক নৃত্য আৰু গীতৰ পৰিৱেশনে।

সদৌ শেষত নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীণ উন্নতি তথা শৈক্ষিক পৰিবেশৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়।"

দীপজ্যোতি বৰা
সাংস্কৃতিক সম্পাদক
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভমুহূৰ্তত আই অসমীৰ কোলাত জন্মগ্ৰহণ কৰি অসম জননীৰ স্বাৰ্থৰ হকে কলিজাৰ কেঁচা তেজ ঢালি মৃত্যুবৰণ কৰা ছহিদসকললৈ অশ্ৰু অঞ্জলি নিবেদিছো, লগতে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ভেটি সুদৃঢ় কৰাত বৰঙণি যোগোৱা আৰু এই মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি তথা প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উন্নতিৰ বাবে অশেষ যত্ন তথা ত্যাগ কৰা ব্যক্তিসকললৈ শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো।

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতিৰূপে ২০০৬-২০০৭ বৰ্ষৰ কাৰ্যকালৰ বাবে মোক নিৰ্বাচিত কৰি নিস্বাৰ্থভাৱে সেৱা আগবঢ়োৱালৈ সুযোগ দিয়া সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শুভাকাংক্ষীলৈ এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো।

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপসভাপতি হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি পোন প্ৰথমে সাংগঠনিক দিশত যাতে আমাৰ প্ৰত্যেকজন বিদ্যা-ৰ্থীয়াৰ মাজত ভাতৃত্ববোধ অটুট ৰাখি মহাবিদ্যালয়খনৰ সমস্যাসমূহ আলোচনাৰ মাধ্যমেৰে আঁতৰ কৰিব পাৰো ইয়াৰ ওপৰত যথেষ্ট গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছিলো। ইয়াৰ উপৰি প্ৰত্যেকজন পৰ্যবেক্ষীয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিটো দিশতে উন্নতিৰ বাবে ৰঙীণ কল্পনা কৰিছিলো। কিন্তু বাস্তৱ ক্ষেত্ৰত গতানুগতিকতাৰে বিশেষ নতুনত্ব প্ৰদান কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিলো যদিও বহুত কল্পনা অধৰুৱা হৈ ৰ'ল। সেয়েহে অনাগত দিনবোৰত পৰৱৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভাই আধৰুৱা কামবোৰ পূৰ্ণাৰ্থে কাম কৰিব বুলি অনুৰোধ জনালো। নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়খনৰ স্বাৰ্থৰ হকে মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দ, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, পৰিচালনা সমিতিৰ বিদ্যা-ৰ্থীয়া তথা সমূহ নাৰেঙ্গীবাসী বাইজে একত্ৰিত হৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ সমস্যাসমূহ আঁতৰ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিলো।

মোৰ কাৰ্যকালত "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ", "প্ৰতিষ্ঠা দিৱস", সৰস্বতী পূজা" "নবাগত আদৰণী সভা"ৰ কাৰ্যসূচীসমূহ সফলভাৱে ৰূপায়ণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা সকলোলৈকে মই এই সুযোগতে অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মই নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্বল ভবিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ কালৰ সময়ত অজানিতে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা-মাৰ্জনা বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়"

"জয়তু আই অসম।"

জিতু কলিতা
উপঃ সভাপতি
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

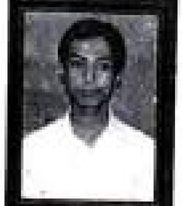

Report of the Editor, Narangian

First of all I would like to thank my respected teachers and dears students of our college for electing me as the Editor of our college magazine for the session 2006-07 and giving me this opportunity to serve our college. After taking the charge I am trying to perform my duty sincerely. Here, taking the opportunity I would like to share some of my feeling.

As history shows us that literature had always played a great role as a means of social change, so we cannot forget our past, our college culture, our history. And the process of new creation in the field of art and literature should go on. It is very much important for mass awareness. College Magazines can play a great role in this regard. It helps the hidden talents to come out and make a difference. After realising this factor. I have taken many steps to motivate the students in the field of literature and how far I was successful in my task is on the hands of the students. Before I conclude.

I would again like to give thanks to respected principal sir, other teachers and my friends for helping me and giving me various advices and courage in the course of fulfilling my task as the Editor.

Thank you all.

Your Editor
Sri Sangeet Singha
Narangian

NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA STUDENTS UNION
2005:06

Vice-President
Sri Nabajyoti Goswami

General Secretary
Sri Tutumoni Choudhury

Asstt. Gen. Secretary
Sri. Dishanka Sarma

Magazine Secretary
Sri Jitu Tanti

Sports Secretary
Sri Nipu Das

Cultural Secretary
Sri Kailash Kumar Deka

Social Service Secretary
Sri Safikur Rahman

Girls Common Room Secretary
Miss. Anupama Das

NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA STUDENTS UNION
2006 : 07

Vice-President
Sri Jitu Kalita

General Secretary
Sri Tutumoni Choudhury

Asstt. Gen. Secretary
Sri. Pankaj Dutta Sarma

Magazine Secretary
Sri Sangeet Sinha

Sports Secretary
Sri Girindra Kalita

Cultural Secretary
Sri Deepjyoti Bora

Social Service Secretary
Sri Dibakar Malakar

Girls Common Room Secretary
Miss. Lakhimi Bora

MEMBERS OF THE FACULTIES

Principal : **Pramode Ch. Chakravarty**

1. **Assamese Department**
   1. Mrs Nira Das
   2. Dr Soroj Kakati
   3. Mrs Irani Thakuria
   4. Mrs Minu Das
   5. Mrs Jojana Gandha Pathak
   6. Miss Parineeta saikia
2. **English Department**
   1. Mrs Rosie Patangia
   2. Mrs Ruplekha Phukan
   3. Mrs Sumitra Devi Chetry
   4. Mrs Mukta Purkayastha
3. **Hindi Department**
   1. Mr Hemanta Kr. Rabha
   2. Mrs Sudha Kumari
   3. Mrs Rama Bhandary
4. **Economics Department**
   1. Mrs Sangita Bathakur
   2. Dr. Juthika Barman Choudhury
   3. Mr Jayanta Barooah
   4. Mr Dibakar Das
5. **Political Science Department**
   1. Mrs Archana Bora
   2. Mrs Gitika Sarma
   3. Mrs Banasree Devi
   4. Mr Jayanta Kalita
6. **Education Department**
   1. Mrs Reeta Sarma
   2. Mrs Sagarika Choudhury
   3. Mrs Deepanjali Das
7. **History Department**
   1. Mrs Preetimala Baruah
   2. Mrs Reeta Dutta Hazarika
   3. Mrs Jonali Talukdar
8. **Geography Department**
   1. Mr Mrinal Medhi
   2. Mr Anjan Talukdar
   3. Mr Homeswar Kalita
   4. Mrs. Lakhimi Gogoi
9. **Philosophy Department**
   1. Mrs Sebika Das
   2. Mrs Karabi Goswami
   3. Mrs Pinkumani Barman
   4. Mrs Garima Saikia
10. **Mathematics Department**
    1. Mr Debajit Sarma
    2. Mr Mrinal Sarma
    3. Mr Nityajyoti Kalita
    4. Mrs Banani Bora

NON-TEACHING STAFF

Library Staff
1. Sri Pranab Bhattacharya (Librarian)
2. Mrs Kusum Thakuria Barman (Lib. Asstt.)
3. Sri Manoj Bhuyan (Lib. Bearer)

Office Staff
1. Sri Pradip Kr Barman (Head Asstt.)
2. Sri Naba Kr. Kalita (L.D.A.)
3. Sri Amulya Choudhury (L.D.A.)
4. Sri Madan Kalita (L.D.A.)
5. Miss Nipamani Sarma (L.D.A.)
6. Sri. Jayanta Kr. Das (L.D.A.)

Grade - IV
1. Sri Putul Kra
2. Sri Nirmal Kra
3. Sri Akhendra Khatanjar
4. Sri Hriday Choudhury
5. Sri Bhabesh Kalita (Geo Bearer)
6. Smti Malaya Das (Ed. Bearer)
7. Sri Pani Ram Das

THE GOVERNING BODY

1.	Dr. Hemo Prabha Saikia (Ex-Minister)	: President
2.	Sri Kamini Kumar Sarma	: Working President
3.	Sri Rameshwar Das	: Vice President
4.	Sri Jogesh Dutta	: Vice President
5.	Sri Bhaben Ch. Das	: Secretary
6.	Sri Umesh Ch. Kalita	: Asstt. Secretary
7.	Dr. Sailendra Bargohain	: Treasurer
8.	Sri Sasadhar Deka, Engineer	: Member
9.	Sri Dilip Choudhury, Advocate	: Member
10.	Sri Dinesh Das	: Member
11.	Sri Kishor Sarma	: Member
12.	Mrs Anu Saikia	: Member
13.	Sri Keshab Ch. Kalita	: Member
14.	Sri Biren Medhi	: Member
15.	Sri Kanak Barman	: Member
16.	Mr Srikanta Medhi	: Member
17.	Sri Shanti Barman	: Member
18.	Sri Paresh Ronghang	: Member
19.	Sri Jongki Bora	: Member
20.	Sri Jogen Kalita	: Member
21.	Sri Amulya Kalita	: Member
22.	Sri Kamala Kanta Kalita	: Member
23.	Mrs. Karabi Goswami	: Member
24.	Mrs. Reeta Dutta Hazarika	: Member
25.	Dr. Bhanu Saikia	: Member
26.	Sri Pramod Ch. Chakravarty, Principal	: Member
27.	Dr. Saroj Kakati, Vice-Principal, I/c.	: Member

COLLEGE GOVERNING BODY

Sitting (From Left) : Kamala Kalita, Dr. Saroj Kakati, Promod Ch. Chakravarty, Bhaben Ch. Das, Jogesh Dutta, Kamini Kr. Sarma, Dr. Hamoprabha Saikia, Rameshwar Das, Anu Saikia, Dr. Bhanu Saikia.
Standing (From Left) : Amullya Kalita, Nagen Nath, Upen Sarma, Kashave Kalita, Biren Medhi, Eng. Sasadhar Deka, Umesh Kalita, Kanak Barman, Jogen Kalita

OFFICE & LIBRARY STAFF

Sitting (From Left) : N. Sarma, Dr. S. Kakati, Vice Principal I/C, P.C. Chakravarty, Principal, P. K. Barma, Head Asstt., P. Bhattacharjya, Librarian, K. Thakuria Barman, Standing (From Left) : H. Choudhury, N. Kalita, B. Kalita, P. Kra, M. Bhuyan, M. Kalita, M. Das, N. Kra, J. K. Das, A. Choudhury